



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 59 / III Legislatura / Cinquè període

Dijous, 10 de maig de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 50

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1990 (Continuació.)

Article 27

Apartat 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 131, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 133).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 132, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 133).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 133, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2767).

Torn a favor (esmena núm. 131): I. Sr. Curto (P) (p. 2767).

Torn a favor (esmena núm. 132): I. Sr. Saura (IC) (p. 2767).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2767).

Article 28

Apartat 1

Lletra c)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 134, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 152).

Lletra f)

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 135, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 153 i 195 (p. 2768).

Esmena del G. Mixt (núm. 136, de supressió)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 2768).

Esmenes del G. Socialista (núms. 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148 i 149, d'addició)

Debatudes després (esmena núm. 155).

Apartat 2

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 150, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 50).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 151, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 152).

Esmena del G. p. Popular (núm. 152, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Curto (P), juntament amb les esmenes núms. 157 i 158 (p. 2768).

Torn a favor (esmenes núms. 134, 151, 154 i 156): I. Sr. Saura (IC) (p. 2769).

Apartat 3

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 153, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 135).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 154, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 152).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 155, d'addició)

Torn a favor (esmenes núms. 137, 138, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 148 i 149): I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2769).

Torn a favor (esmenes núms. 139 i 147): I. Sr. Clofent (S) (p. 2771).

Torn a favor (esmena núm. 140): I. Sr. Madueño (S) (p. 2771).

Torn a favor (esmenes núms. 155 i 239): I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 2772).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2772).

L'H. Sr. Hortalà (M) intervé per fer uns aclariments (p. 2774).

Lletra a)

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 156, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 152).

Esmena del G. p. Popular (núm. 157, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 152).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. p. Popular (núm. 158, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 152).

Votació de les esmenes núms. 131, 132 i 133: rebutjades per 32 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2774).

Text del Dictamen

Votació (article 27): aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions (p. 2774).

Votació de l'esmena núm. 135: rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions (p. 2774).

Votació de les esmenes núms. 150 i 153: rebutjades per 30 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2774).

Votació de l'esmena núm. 136: rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions (p. 2774).

Votació de les esmenes núms. 152, 157 i 158: rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 2774).

Votació de l'esmena núm. 134: rebutjada per 7 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions (p. 2774).

Votació de les esmenes núms. 151 i 154: rebutjades per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2775).

Votació de l'esmena núm. 156: rebutjada per 32 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 2775).

Votació de les esmenes núms. 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148 i 149: rebutjades per 32 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 2775).

Votació de l'esmena núm. 155: rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2775).

Text del Dictamen

Votació (article 28): aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 2775).

Article 29

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 159, de modificació)

El M. H. Sr. President en fa avinent la retirada (p. 2775).

Apartat 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 160, de modificació)

Debatuda després (esmena núm. 167).

Esmena del G. Mixt (núm. 161, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Apartat 8*Esmena del G. Socialista* (núm. 162, de supressió)*Retirada després (esmena núm. 167).***Apartat 10***Esmena del G. Socialista* (núm. 163, de supressió)*Retirada després (esmena núm. 167).***Apartat 12***Esmena del G. Socialista* (núm. 164, d'addició)*Debatuda després (esmena núm. 167).***Apartat 13***Esmena del G. Socialista* (núm. 165, d'addició)*Debatuda després (esmena núm. 167).***Apartat 15***Esmena del G. Socialista* (núm. 166, de modificació)*Debatuda després (esmena núm. 167).***Addició de nous apartats***Esmena del G. Mixt* (núm. 167, d'addició)Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M)* (p. 2775).Torn a favor (esmenes núms. 160 i 166): *I. Sr. Curto (P)* (p. 2775).*L'I. Sr. Carnicer (S)* intervé per retirar les esmenes núms. 162 i 163 (p. 2775).Torn a favor (esmenes núms. 164, 165, 236, 409 i 410): *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 2775).*Esmena del G. Mixt* (núm. 168, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 14).***Addició d'un nou article***Esmena del G. Socialista* (núm. 169, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 49).*Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2778).Votació de les esmenes núms. 161, 167 i 168: *rebutjades per 30 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 2779).Votació de les esmenes núms. 160 i 166: *rebutjades per 30 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 2779).Votació de les esmenes núms. 164, 165 i 169: *rebutjades per 30 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció* (p. 2779).**Text del Dictamen**Votació (article 29): *aprobat per 48 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 2779).**Article 30***Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 170, d'addició)*Debatuda abans (esmena núm. 50).*Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció* (p. 2779).**Text del Dictamen**Votació: *aprobat per 49 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 2779).**Article 31****Text del Dictamen**Votació: *aprobat per 50 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 2779).**Disposicions Addicionals****Primera, Segona, Tercera, Quarta i Cinquena****Text del Dictamen**Votació: *aprovaes per 54 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions* (p. 2779).**Sisena***Esmena del G. Mixt* (núm. 171, de supressió)*Debatuda abans (esmena núm. 14).*Votació: *rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 27 abstencions* (p. 2779).**Text del Dictamen**Votació: *aprobat per 51 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 2779).**Setena, Vuitena i Novena****Text del Dictamen**Votació: *aprovaes per 52 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 2779).**Desena***Esmena del G. Socialista* (núm. 172, de supressió)Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)*, juntament amb l'esmena núm. 181 (p. 2779).*Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 173, de supressió)Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2780).Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2780).

Votació de l'esmena núm. 172: *rebutjada per 30 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció* (p. 2780).

Votació de l'esmena núm. 173: *rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció* (p. 2780).

Text del Dictamen

Votació (Desena): *aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 2780).

Onzena

Esmenes del G. Socialista (núms. 174 i 175, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Aleu (S)* (p. 2780).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2781).

Votació de les esmenes núms. 174 i 175: *rebutjades per 34 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 2781).

Text del Dictamen

Votació (Onzena): *aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions* (p. 2781).

Dotzena i Tretzena

Text del Dictamen

Votació: *aprovades per 54 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 2781).

Catorzena

Esmena del G. Mixt (núm. 176, d'addició)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M)* (p. 2781).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2781).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 2781).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 2781).

Quinzena

Esmena del G. Mixt (núm. 177, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M)* (p. 2781).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2781).

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions* (p. 2782).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 49 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 2782).

Setzena

Esmena del G. Socialista (núm. 178, de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)*, *juntament amb les esmenes núms. 185, 189, 193 i 196* (p. 2782).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 179, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)*, *juntament amb les esmenes núms. 182, 186, 190, 191, 195, 197 i 293* (p. 2782).

Esmena del G. Mixt (núm. 180, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M)* (p. 2782).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2783).

Votació de l'esmena núm. 178: *rebutjada per 29 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions* (p. 2784).

Votació de les esmenes núms. 179 i 180: *rebutjades per 29 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions* (p. 2784).

Text del Dictamen

Votació (Setzena): *aprovada per 49 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 2784).

Dissetena, Divuitena, Divuitena bis i Dinovena

Text del Dictamen

Votació: *aprovades per 53 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions* (p. 2784).

Vintena

Esmena del G. Socialista (núm. 181, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 172).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 182, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Votació de les esmenes núms. 181 i 182: *rebutjades per 32 vots a favor, 49 en contra i 4 abstencions* (p. 2784).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 51 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 2784).

Vint-i-unena

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions* (p. 2785).

Vint-i-dosena

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 183, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, *juntament amb les esmenes núms. 184, 187, 192 i 198. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 183* (p. 2785).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2785).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions (p. 2785).*

Vint-i-tresena

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 184, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 183).

Votació: *rebutjada per 26 vots a favor, 46 en contra i 4 abstencions (p. 2785).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 46 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 2785).*

Vint-i-quatrena

Esmena del G. Socialista (núm. 185, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 178).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 186, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 187, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 183).

Esmena del G. Mixt (núm. 188, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Hortalà (M), juntament amb les esmenes núms. 194 i 199 (p. 2785).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2786).*

Votació de l'esmena núm. 186: *rebutjada per 30 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 2787).*

Votació de les esmenes núms. 185, 187 i 188: *rebutjades per 30 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 2787).*

Text del Dictamen

Votació (Vint-i-quatrena): *aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions (p. 2787).*

Vint-i-cinquena*Text del Dictamen*

Votació: *aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 2787).*

Vint-i-sisena

Esmena del G. Socialista (núm. 189, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 178).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 190, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Votació de les esmenes núms. 189 i 190: *rebutjades per 28 vots a favor, 45 en contra i 3 abstencions (p. 2787).*

Text del Dictamen

Votació (Vint-i-sisena): *aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 2787).*

Vint-i-setena

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 191, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 192, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 183).

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 193, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 178).

Vint-i-vuitena

Esmena del G. Mixt (núm. 194, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 188).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 195, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 135).

Vint-i-novena

Esmena del G. Socialista (núm. 196, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 178).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 197, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 198, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 183).

Esmena del G. Mixt (núm. 199, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 188).

Votació de les esmenes núms. 191, 192, 193, 196, 197 i 198: *rebutjades per 36 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 2787).*

Votació de les esmenes núms. 194 i 195: *rebutjades per 11 vots a favor, 47 en contra i 25 abstencions (p. 2787).*

Votació de les esmenes núms. 196, 197 i 198: *rebutjades per 36 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 2787).*

Votació de l'esmena núm. 199: *rebutjada per 33 vots a favor, 47 en contra i 3 abstencions* (p. 2787).

Text del Dictamen

Votació (Vint-i-setena, Vint-i-vuitena i Vint-i-novena): *aprovades per 47 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions* (p. 2787).

Trentena i Trenta-unena

Text del Dictamen

Votació: *aprovades per 51 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions* (p. 2787).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. Socialista (núm. 200, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S), juntament amb la núm. 204* (p. 2788).

Esmena del G. Socialista (núm. 201, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 243).

Esmena del G. Socialista (núm. 202, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 204).

Esmena del G. Socialista (núm. 203, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ganyet (S), juntament amb la núm. 266* (p. 2788).

Torn a favor (esmena núm. 257): *I. Sr. Abelló (S)* (p. 2789).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2789).

L'I. Sr. Carnicer (S) intervé per fer uns aclariments (p. 2791).

Intervé per al·lusions l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2791).

Votació de les esmenes núms. 200, 204 i 257: *rebutjades per 35 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions* (p. 2791).

Votació de l'esmena núm. 203: *rebutjada per 39 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 2791).

Torn a favor (esmenes núms. 202, 209 i 210): *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2791).

Esmena del G. Socialista (núm. 204, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 200).

Esmenes del G. Socialista (núms. 205 i 206, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Brunet (S)* (p. 2793).

Esmenes del G. Socialista (núms. 207 i 208, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S)* (p. 2794).

Esmenes del G. Socialista (núms. 209 i 210, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 203).

Torn a favor (esmena núm. 291): *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2795).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2795).

Esmena del G. Socialista (núm. 211, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 44).

Votació de les esmenes núms. 202, 205, 206, 207, 208, 209, 210 i 211: *rebutjades per 35 vots a favor, 48 en contra i 3 abstencions* (p. 2796).

Votació de l'esmena núm. 291: *rebutjada per 35 vots a favor, 48 en contra i 3 abstencions* (p. 2796).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i un minut.

Preguntes (Punt setè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el tancament definitiu de la presó Model de Barcelona

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2796).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2796).

Repregunta: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2796).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 2796).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals alguns membres del Govern no utilitzen el català en llurs intervencions en actes públics

Formulació: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 2797).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 2797).

Repregunta: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 2797).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller* (p. 2797).

Pregunta al Consell Executiu sobre subvencions concedides a la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2798).

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 2798).

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2798).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller* (p. 2798).

Pregunta al Consell Executiu sobre la presència del jurat en el veredict del premi internacional Catalonia

Formulació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2799).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura* (p. 2799).

Rèplica: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2799).

Pregunta al Consell Executiu sobre una possible gratificació econòmica del jurat en el veredict del premi internacional Catalonia

Formulació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2799).

Resposta: H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2800).

Rèplica: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2800).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals l'ICASS no concedirà ajuts de manteniment a centres privats per al tractament de la sordesa

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2800).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2800).

Rèplica: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2800).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2800).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'atenció mèdica a les persones que pateixen sordesa

Formulació: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2800).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2801).

Repregunta: I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2801).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2801).

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres per a garantir la seguretat de les zones agrícoles del Baix Llobregat en temps d'aiguats

El M. H. Sr. President n' anuncia el decaïment (p. 2801).

Pregunta al Consell Executiu sobre unes declaracions de l'esposa del M. H. Sr. President de la Generalitat durant un acte celebrat a Almacelles

Formulació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2801).

Resposta: H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 2801).

Rèplica: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2802).

Contrarèplica: H. Sr. Conseller (p. 2802).

Pregunta al Consell Executiu sobre noves adquisicions de llibres destinats a biblioteques públiques finançades pel Servei de Biblioteques de la Generalitat

El M. H. Sr. President n' anuncia el decaïment (p. 2802).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa LUDESA i la recollida d'olis negres a Catalunya

Formulació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2802).

Resposta: H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2802).

Repregunta: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2803).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 2803).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1990 (Continuació.)

Addició de noves disposicions addicionals (Continuació.)

Esmenes del G. Socialista (núms. 212 i 213, d'addició)

Debatudes i votades després (esmena núm. 251).

Esmenes del G. Socialista (núms. 214, 215, 216, 217 i 218, d'addició)

Debatudes i votades després (esmena núm. 251).

Esmenes del G. Socialista (núms. 219 i 220, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 222, 223, 224, 225, 229, 263, 264, 265 i 267 (p. 2803).

Torn a favor de l'esmena núm. 256: I. Sr. Oliart (S) (p. 2805).

Torn a favor de les esmenes núms. 278, 280, 281, 282 i 284: I. Sra. Fabian (IC) (p. 2805).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2806).

Votació de les esmenes núms. 219, 220, 222, 223, 224, 225, 229, 256, 263, 264, 265 i 267: rebutjades per 35 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 2807).

Votació de les esmenes núms. 278, 280, 281, 282 i 284: rebutjades per 35 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció (p. 2807).

Esmena del G. Socialista (núm. 221, d'addició)

Votada després (esmena núm. 251).

Esmenes del G. Socialista (núms. 222, 223, 224 i 225, d'addició)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 219).

Esmenes del G. Socialista (núms. 226, 227 i 228, d'addició)

Debatudes i votades després (esmena núm. 251).

Esmena del G. Socialista (núm. 229, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 219).

Esmena del G. Socialista (núm. 230, d'addició)

Debatuda i votada després (esmena núm. 251).

Esmenes del G. Socialista (núms. 231 i 232, d'addició)

Debatudes i votades després (esmena núm. 251).

Esmenes del G. Socialista (núms. 233 i 234, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 258 (p. 2807).*

Torn a favor de les esmenes núms. 271 i 272: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2808).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2809).*

Votació de les esmenes núms. 233, 234 i 258: *rebutjades per 32 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 2810).*

Votació de les esmenes núms. 271 i 272: *rebutjades per 32 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions (p. 2810).*

Esmena del G. Socialista (núms. 235, d'addició)

Debatuda i votada després (esmena núm. 251).

Esmena del G. Socialista (núms. 236, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 167) i votada després (esmena núm. 251).

Esmena del G. Socialista (núm. 237, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Roma (S) (p. 2810).*

Torn a favor de l'esmena núm. 249: *I. Sr. García Guillamón (S) (p. 2811).*

Torn a favor de l'esmena núm. 259: *I. Sr. Abelló (S), que retira alhora l'esmena núm. 240 (p. 2812).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2812).*

Votació de l'esmena núm. 237: *rebutjada per 28 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 2813).*

Votació de les esmenes núms. 238, 249 i 259: *rebutjades per 27 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions (p. 2813).*

Esmena del G. Socialista (núm. 238, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmenes núms. 44 i 237).

Esmena del G. Socialista (núm. 239, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 155) i votada després (esmena núm. 261).

Esmena del G. Socialista (núm. 240, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 237).

Esmenes del G. Socialista (núms. 241 i 242, d'addició)

Debatudes després (esmena núm. 251).

Esmenes del G. Socialista (núms. 243 i 244, d'addició)

Torn a favor de l'esmena núm. 201: *I. Sr. Soto (S) (p. 2813).*

Torn a favor de les esmenes núms. 243 i 244: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2813).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2814).*

Votació de les esmenes núms. 201, 243 i 244: *rebutjades per 30 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions (p. 2814).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 245, 246, 247 i 248, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Oliart (S) (p. 2814).*

Torn a favor de les esmenes núms. 273, 274, 275 i 277: *I. Sr. Saura (IC) (p. 2815).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2816).*

L'I. Sr. Oliart (S) intervé per contradiccions (p. 2817).

Votació de les esmenes núms. 245, 246, 247 i 248: *rebutjades per 27 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció (p. 2817).*

Votació de les esmenes núms. 273, 274 i 275: *rebutjades per 27 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció (p. 2817).*

Esmena del G. Socialista (núm. 249, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 237).

Esmena del G. Socialista (núm. 250, d'addició)

Debatuda i votada després (esmena núm. 261).

Esmena del G. Socialista (núm. 251, d'addició)

Torn a favor de l'esmena núm. 231: *I. Sra Torrent (S) (p. 2817).*

Torn en contra de l'esmena núm. 231: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2818).*

Torn a favor de l'esmena núm. 232: *I. Sra Torrent (S) (p. 2818).*

Torn a favor de les esmenes núms. 241 i 242: *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2819).*

Torn a favor de l'esmena núm. 268: *I. Sr. Terradellas (S) (p. 2819).*

Torn a favor de les esmenes núms. 285, 286, 287, 288, 289 i 290: *I. Sr. Gimeno (IC) (p. 2820).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2821).*

Votació de les esmenes núms. 231, 232, 241, 242 i 268: *rebutjades per 26 vots a favor, 48 en contra i 2 abstencions (p. 2822).*

Votació de les esmenes núms. 285, 286, 287, 288, 289 i 290: *rebutjades per 27 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions (p. 2822).*

Torn a favor de les esmenes núms. 212 i 213: *I. Sr. Rañé (S) (p. 2822).*

Torn a favor de les esmenes núms. 252, 253 i 254: *I. Sr. Gibert (S) (p. 2822).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2823).*

Votació de les esmenes núms. 212, 213, 236, 252, 253 i 254: *rebutjades per 27 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció (p. 2824).*

Torn a favor de les esmenes núms. 214, 215, 216, 217, 218, 230 i 235: *I. Sr. Rañé (S) (p. 2824).*

- Torn a favor de l'esmena núm. 283: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2825).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2825).
- Votació de les esmenes núms. 214, 215, 216, 217, 218, 221, 230 i 235: *rebutjades per 26 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions* (p. 2827).
- Votació de l'esmena núm. 283: *rebutjada per 28 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció* (p. 2827).
- Torn a favor de les esmenes núms. 226, 227 i 228: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2827).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2827).
- Votació de les esmenes núms. 226, 227 i 228: *rebutjades per 26 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions* (p. 2828).
- Torn a favor de l'esmena núm. 251: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2828).
- Torn a favor de l'esmena núm. 255: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 2828).
- Torn a favor de l'esmena núm. 260: *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 2829).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2830).
- Votació de les esmenes núms. 251, 255, 260 i 266: *rebutjades per 33 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2830).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 252, 253 i 254, d'addició)
- Debatudes i votades abans* (esmena núm. 251).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 255, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 251).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 256, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 219).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 257, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 203).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 258, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 233).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 259, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 237).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 260, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 251).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 261 i 262, d'addició)
- Torn a favor de l'esmena núm. 261: *I. Sr. Aleu (S)* (p. 2830).
- Torn a favor de l'esmena núm. 262: *I. Sr. Abelló (S)* (p. 2831).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2831).
- Votació de les esmenes núms. 261 i 262: *rebutjades per 25 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2832).
- Votació de l'esmena núm. 239: *rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 2832).
- Torn a favor de l'esmena núm. 250: *I. Sr. Abelló (S)* (p. 2832).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2832).
- Votació: *rebutjada per 25 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions* (p. 2832).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 263, 264 i 265, d'addició)
- Debatudes i votades abans* (esmena núm. 219).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 266, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmenes núms. 203 i 251).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 267, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 219).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 268, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 251).
- Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 269 i 270, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2832).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2833).
- Votació: *rebutjades per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2833).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 271 i 272, d'addició)
- Debatudes i votades abans* (esmena núm. 233).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 273, 274 i 275, d'addició)
- Debatudes i votades abans* (esmena núm. 245).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 276, d'addició)
- Votada després* (esmena núm. 277).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 277, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 245).
- Votació de les esmenes núms. 276 i 277: *rebutjades per 22 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions* (p. 2833).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 278, d'addició)
- Debatuda i votada abans* (esmena núm. 219).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 279, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2833).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2833).

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció* (p. 2834).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 280, 281 i 282, d'addició)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 219).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 283, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 251).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 284, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 219).

Esmenes del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 285, 286, 287, 288, 289 i 290, d'addició)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 251).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 291, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 209).

Addició de noves disposicions transitòries

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 292, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)* (p. 2834).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2834).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions* (p. 2834).

Disposició Transitòria

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 53 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 2834).

Disposició Final Primera

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 293, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2834).

Text del Dictamen

Votat després (esmena núm. 294).

Disposició Final Segona

Text del Dictamen

Votat després (esmena núm. 294).

Disposició Final Tercera

Esmena del G. Socialista (núm. 294, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2835).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 2835).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 2835).

Text del Dictamen

Votació (Disposicions Finals Primera i Segona): *aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 0000).

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 50.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb el punt primer de l'ordre del dia, haig de comunicar a les senyores diputades i als senyors diputats que l'hora destinada a preguntes s'ha assenyalat per a les quatre d'aquesta tarda.

Passem al debat de l'article 27 del Projecte de Llei de Pressupostos, article relatiu a pensions. L'Agrupació parlamentària del CDS té l'esmena 133; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. El Govern ens proposa, en aquest article, que els consellers que deixin el càrrec al llarg del 1990 tinguin dret a la percepció d'una pensió per a un període màxim de divuit mesos, i que deixarien de percebre-la en el moment que obtinguessin una altra retribució, amb càrrec a fons públics. I nosaltres no hi estem d'acord. Perquè qualsevol conseller que deixés el seu càrrec podria estar legítimament temptat d'acceptar alguna substancial oferta de treball, a la qual tindria ple dret, no ho sé, se m'acut a tall d'exemple, no ho sé, que per aquí aparegués, doncs, una empresa elaboradora de cava que fes una excel·lent oferta de feina a un conseller, i que, fins i tot, fos compatible amb activitats promocionals de comitès olímpics, i, segons allò que proposa el Govern, això encara s'hauria de subvencionar des dels Pressupostos de la Generalitat.

La nostra proposta, objecte d'aquesta esmena, és que estem d'acord amb l'atorgament d'aquesta pensió, amb la condició que deixin de percebre-la en el moment que obtinguin una altra retribució, sigui de fons públic, que òbviament serien incompatibles —que és la situació en què ens trobem tots els diputats d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup Popular té l'esmena 131; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Jo m'atreiria a demanar al portaveu de la majoria a veure si per una vegada ens poden aclarir —fins i tot, m'atreixo a dir— amb paraules que les entengui tothom, i amb valentia parlamentària, també, quina finalitat té l'apartat tercer d'est article 27, que no repeteixo perquè ja l'ha llegit l'Illustre Diputat senyor Latorre. I vagi per anticipat que lo Grup Popular i est Diputat estem absolutament d'acord que una persona que deixi lo càrrec de conseller sigui compensat per un temps determinat de fins a divuit mesos, per dificultat de reincorporació o per una possible inactivitat posterior. Amb el que no estem d'acord és amb l'última part, que per això l'intentem suprimir, i per dues raons fonamentals: en primer lloc, si la finalitat d'est article és no deixar en situació de

precarietat algú que ha estat ni més ni menys que conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya, s'obre, des de qualsevol punt de vista imparcial, la referència amb càrrec a fons públics. En segon terme, si la finalitat d'est apartat és reconèixer, en pessetes, la responsabilitat o reconèixer «los servicios prestados», hi estem en desacord, però reconeixem la coherència del redactat. I, si això fos així, demano una vegada més que analitzin, que es tractés la situació d'algun ex-diputat d'est Parlament, que lamentablement no ha pogut accedir a esta situació de privilegi, pel que hem vist no comuna entre els càrrecs públics de la Generalitat de Catalunya. I a veure també, senyor Escudé —ja li ho vaig dir una vegada—, si vostè com a quasi amo d'est Parlament pega un cop de timó en favor de la situació precària previsible d'alguns diputats, que segurament rebrà el suport de tots los grups de la Cambra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 132; per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'esmena nostra va en el mateix sentit que l'esmena del Grup Popular i de l'Agrupació parlamentària del CDS, en el sentit que, tot i estar d'acord que els consellers que deixin el càrrec durant enguany puguin tenir un dret a pensió durant divuit mesos, plantejem que, en el cas que aquests consellers no només tinguin altres retribucions amb càrrec a fons públics, sinó que també en activitats privades, deixin de cobrar això. I insistir també que, tot i que estem d'acord amb l'apartat 3, en l'aspecte que he dit, crec que també la reflexió que el senyor Curto feia és important. És a dir, hi ha consellers que poden tenir problemes d'incorporació després d'anys de ser consellers, però hi han diputats, existeixen avui diputats que quan han deixat de ser diputats tenen problemes per cobrar la pensió. I, per tant, des del punt de vista de fer política, de fer un deure, una responsabilitat per a Catalunya, en aquest text articulat hi han persones de primera i persones de segona. Jo crec que el problema de la precarietat, un cop es deixa la política, no pot dependre d'haver estat conseller o no conseller, i que en aquest sentit, possiblement aquests anys no es pot fer ja, no s'acceptarà, però fóra bo avançar en eliminar o posar unes condicions que facin millorables la precarietat, no només dels consellers, sinó d'alguns diputats, i deixar molt clar que quan consellers o diputats troben una feina pública o privada deixin de cobrar aquesta pensió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Aquestes esmenes són força tradicionals, fa molts anys que es van plantejant, perquè el tema té la redacció actual des de fa molt de temps, en essència, l'argumentació a favor del manteniment de l'apartat 3 de l'article 27 és que la Llei de Pressupostos regula, controla la destinació de fons públics, i per això és lògic que en el text de la Llei de Pressupostos només es contempli la finalitat d'evitar la percepció de dues retribucions públiques: aquesta és la finalitat. Es planteja també, i aquesta vegada de forma molt marginal, però es planteja també, i és el que en el fons diuen les esmenes, el tema de no afectar, o millor dit, que el text no afecti la incompatibilitat en la percepció de fons privats. Això ja ho hem dit moltes vegades, els casos són molt diferents, no és la

mateixa situació un funcionari en excedència, que es restableix exactament en la situació anterior, que la situació de professionals, de treballadors, etcètera, de persones que desenvolupaven abans del càrrec una activitat privada i que òbviament és difícil —i crec que tots en som conscients perfectament—, és difícil que en un temps breu puguin recuperar el nivell d'ingressos que tenien anteriorment al seu càrrec i, fins i tot, el nivell d'ingressos que tenien com a conseller. Per tant, nosaltres ens oposarem com sempre a aquesta esmena. Però és que jo voldria fer encara una precisió final: tant el senyor Saura com el senyor Curto han tret un tema, que és molt interessant i que recordaré que no sé si era el Grup d'Iniciativa per Catalunya o el seu antecessor, en certa manera, el Grup del PSUC, que, quan es parlava de pensions a presidents del Parlament, es va plantejar el tema de les pensions també a diputats. Aquesta és una qüestió interessant i que potser algun dia hauríem de debatre, però, evidentment, avui em sembla obvi que no en parlem perquè, fins i tot, si aprovéssim les esmenes que es plantegen, com que no tenen res a veure amb aquesta alternativa als diputats, no podríem entrar en el més petit camí de solució d'aquest tema.

Per tant, doncs, mantenim la nostra oposició a les tres esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de l'article 28 sobre... (*Remor de veus.*) Deia alguna cosa, senyor...? (*Pausa.*) És que em temo que no hi ha quòrum.

Article 28, sobre avals. L'Agrupació parlamentària del CDS ja té defensada una esmena, és la 150, però hi han la 135 i la 153 pendants. Té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. La primera d'aquestes dues esmenes, a què vostè ha fet referència, pretén la supressió de la lletra f) del punt 1 d'aquest article. I ho fa o ho pretén fer des de dues raons bàsiques; una primera de fons, perquè estem en contra de la creació d'una empresa pública, d'una altra empresa pública, en aquest cas de l'Empresa de Gestió d'Infraestructures, només per a la construcció de tres carreteres: la famosa pota sud, la variant de Banyoles i el desdoblament de la C-150, en el tram de Girona - Cornellà de Terri; en definitiva, per exercir unes competències específiques, clares, concretes de la Direcció General de Carreteres. Estem en contra del creixement d'una administració paral·lela a la Generalitat. I una segona consideració de mètode, per a la utilització d'aquesta Llei de Pressupostos, per a la creació, si ens fos necessària, d'una empresa pública que, en tot cas, s'hauria de dur a terme mitjançant una llei ordinària i específica. Amb aquest argument, senyor President, donem per defensada la nostra esmena 195, a la Disposició Addicional Vint-i-vuitena.

D'altra banda, i aquesta seria l'altra esmena d'aquest article, el creditor d'una operació de crèdit de qualsevol tipus, que estigués avalada per la Generalitat, hauria d'adreçar-se, en primer lloc, al deutor que l'ha avalat i, si aquest no pagués, i només en aquest cas, es podria dirigir contra la Generalitat i exigir-li el pagament d'allò que ha avalat. Amb aquest raonament volem rebutjar el caràcter pretesament solidari de què podrien gaudir alguns dels avals de la Generalitat i, en conseqüència, la facultat del Govern per determinar en cada cas el caràcter de solidari o no solidari dels avals que s'autoritzen.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. El Grup

Mixt té l'esmena 136; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Moltes gràcies, senyor President. El senyor Escudé, que té bona memòria, recordarà que quan es va discutir la Llei 4/85, de 29 de març, de l'Estatut de l'Empresa Pública de Catalunya, es varen fer diferents al·lusions, gairebé per part de tots els grups parlamentaris, sobre la necessitat que la construcció d'un sector públic català s'havia de fer amb prudència, sense duplicacions, evitar qualsevol tipus d'activitat burocràtica innecessària i, per tant, si bé era necessària l'existència d'aquest sector, dotar-lo al màxim possible d'agilitat. Ara, amb la Llei de Pressupostos d'enguany, es presenta per part de la mateixa Llei, és a dir, per part del Govern, la creació d'una empresa anomenada Empresa de Gestió d'Infraestructures, per a qüestions relatives a la problemàtica dels Jocs Olímpics.

Nosaltres entenem que aquesta gestió de les infraestructures que comporten l'esdeveniment important dels Jocs Olímpics es pot fer perfectament, atès el marc de la mateixa Administració i el marc institucional d'aquesta Administració, sense la necessitat de crear noves empreses i, en conseqüència, presentem aquesta esmena de supressió pel que fa a la creació d'aquesta empresa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. El Grup Popular té les esmenes 152, 157 i 158; pot defensar-les, Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: L'esmena 152, article 28. «Los avals» —diu l'apartat segon— «han de ser autoritzats pel Consell Executiu, a proposta del Conseller i signats pel mateix Conseller o per l'autoritat en qui delegui expressament». I és a partir d'est redactat quan sembla coherent que si algú té autoritat per a delegar la firma sigui lo mateix Consell Executiu i no lo Conseller corresponent. Es tracta, en definitiva, d'un principi d'autoritat que nosaltres volem reconèixer en lo Consell Executiu, en lo sentit de no subdelegar una firma i, es tracta també d'un acte procedimental i de forma. I vull afegir que després de l'èxit que suposen 1.000 milions de pessetes a les costelles, en conceptes d'avals que ja no es cobraran, val la pena que en estos casos actuéssim amb rigor, amb seriositat i amb prudència.

En relació amb l'esmena 157, una vegada més, la Llei de Pressupostos modifica la Llei que regula l'Institut Català de Finances. Nosaltres entenem que el 2%, que el límit del 2% que preveu l'apartat 4 de l'article 11 de la Llei de l'Institut Català, lo 2% —deia— és més que suficient com per garantir operacions. Perquè si bé és cert que amb lo 2, amb lo 5, amb lo 15 o amb lo 20%, lo límit autoritzat sempre serà de 2.000 milions de pessetes, no és menys cert que, en xifres absolutes, lo 2% equival a 40 milions de pessetes per aval, i lo 5% que es demana equival a 100 milions de pessetes també per aval.

I, per una altra part, ningú no podrà negar que els més elementals principis del tractament del risc aconsellen diversificar les operacions, ja siguin operacions de crèdit curt, ja siguin operacions de garantia.

Per estos motius, proposem no modificar lo 2% que preveu la Llei 2/85 de l'Institut Català de Finances.

I, per últim, l'esmena 158 intenta que totes les operacions referides a l'apartat quart i cinquè sobre la quantia dels avals, lo Parlament ne tingui coneixement. Se tracta de raons d'informació i de control tenint en compte que estem parlant de límits de

fins a 5.200 milions de pessetes, però, és que, a més, existeix una altra raó de forma, de fons, de procediment, fins i tot de conducta política i professional, que aconsella lo control més rigorós pel Parlament de Catalunya.

Contra totes les normes establertes en la concessió de crèdits i de garanties, l'apartat sisè d'est article assenyala que el Departament d'Economia i Finances ha d'inspeccionar les inversions finançades amb crèdits avalats per la Generalitat, per comprovar-ne, diu, «l'aplicació i la rendibilitat, per tal d'instrumentar, si escau, les mesures correctores que siguin pertinents», o sigui que la voluntat d'est Govern que subvenciona, presta, avala i, en definitiva —ho tornem a dir—, administra diners que no són d'ell, en lloc d'actuar amb prudència i amb previsió, estudiant i inspeccionant les inversions quant a aplicació i rendibilitat abans de concedir l'aval, tal com actuen les entitats de crèdit amb un mínim d'organització i de criteris, est Govern, primer presta l'aval, després estudia si l'aplicació és correcta i, per últim, si el negoci no funciona, aplica les mesures pertinents. Exactament al revés de com s'ha de fer. I jo em pregunto si amb diners dels mateixos responsables actuarien amb lo mateix vigor i amb la mateixa alegria.

Per estes raons, proposem la següent esmena d'addició que, com a mal menor, diu que «de les operacions d'aval que es realitzen com a conseqüència de les utilitzacions corresponents als apartats quart i cinquè d'aquest article se'n donarà compte al Parlament». I vull afegir que a tots ens agradaria escoltar, del portaveu de Convergència i Unió, quines implicacions polítiques, administratives i tècniques se poden derivar del fet que el Parlament de Catalunya tingui coneixement dels avals que presta la Generalitat.

I, per últim, com és que vostès neguen sistemàticament lo control institucional en esta classe d'operacions financeres fins a l'extrem que haurem d'acudir, una vegada més, a les dependències de la Conselleria d'Economia i Finances per a demostrar a est Parlament i a l'opinió pública que els avals que han passat a operacions fallides, per valor de 1.000 milions de pessetes —principal més interessos—, eren avals del tot mal documentats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té les esmenes: 134, 151, 154 i 156; pot defensar-les el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. L'esmena 154 és una esmena de modificació de l'apartat tercer d'aquest article. Aquest apartat determina que el Consell Executiu pot determinar en cada cas el caràcter solidari o no solidari dels avals autoritzats. El nostre Grup entén que quan es concedeix un aval i es produeix una situació que faci obligatori executar aquest aval, qui ha de respondre en primer lloc és qui ha estat avalat, i no la Generalitat; en aquest sentit, proposo una esmena de modificació d'aquest apartat.

L'esmena 151 fa referència a la necessitat que, en el termini d'un mes, el Consell Executiu doni compte al Parlament de Catalunya de cadascuna de les operacions financeres realitzades a l'empara d'aquest article.

I l'esmena 134 és una esmena de supressió de l'aval de 2.250 milions de pessetes a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. En l'esmena a la totalitat ja ho vam explicar, en l'esmena a la totalitat de Política Territorial ho tornarem a explicar. Ferrocarrils de la Generalitat, en la memòria que ha presentat

enguany, diu textualment que: «hi ha més de 500 milions de pessetes que no ha pogut efectuar en inversió per manca de finançament». Les inversions pendents durant aquests dos anys que no ha pogut fer ferrocarrils, les trasllada als anys 90, 91 i 92, i tot i que en la documentació del Pressupost que fa referència a aquesta empresa no existeix cap referència al nou cremallera de Montserrat, apareix ja aquí un aval de 2.250 milions de pessetes, dels que els 1.500, 1.500 milions de pessetes, és un aval per efectuar aquesta obra del cremallera de Montserrat. En aquest sentit, nosaltres demanem la supressió d'aquest aval a Ferrocarrils de la Generalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista manté catorze esmenes. El senyor Nadal les defensarà totes?

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President. Si m'ho permet, defensaré conjuntament les esmenes 137, 138, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 148 i 149.

Bé, aquest paquet d'esmenes, i algunes altres que no defenso jo sinó altres membres del Grup Socialista, fa referència a l'aval que la Generalitat donarà, per valor de 3.200 milions de pessetes, a l'Empresa de Gestió d'Infraestructures, empresa que es crea per gestionar unes obres relacionades amb els Jocs Olímpics; en concret, tres obres, que són: el Segon Cinturó, en el tram que va des del nus de la Diagonal fins al Cinturó del Litoral; la variant de Banyoles, i el desdoblament d'una part de la comarcal 150 en el tram de Girona a Cornellà del Terri.

Bé, el Grup Socialista, en el primer moment, va tenir grans dubtes sobre la necessitat de crear aquesta empresa i, a més de donar-li aquest aval per fer aquestes infraestructures, però, evidentment, sembla que la pressa de les obres requereix una acció ràpida que potser la lentitud de l'actual maquinària administrativa del Govern de la Generalitat faria que aquestes obres no estiguessin acabades per al moment olímpic.

Però a nosaltres ens sembla que, tot i aquesta voluntat de dir: «endavant, fem l'empresa», ens podem trobar —i sembla que es comencen a trobar— que potser no hi haurà les persones adequades per crear l'empresa, per gestionar-la, i, per tant, el primer dubte es torna a repetir.

Tot i així, el Grup Socialista considera que si es fa una empresa per gestionar obres, si aquesta empresa ha de ser més eficaç que la mateixa Administració, potser seria bo que no solament fes les obres d'infraestructura olímpica aquí ressenyades —aquestes tres que hem comentat—, sinó que en fes moltes més. I, aleshores, el Grup Socialista diu: «aquesta empresa, aprofitem-la per fer una bona gestió de les infraestructures viàries a Catalunya». I, per tant, en comptes de fer un aval per 3.200 milions de pessetes, diem, facin un aval de més de 18.000 milions de pessetes, i aquesta és la suma de les obres que nosaltres proposem que es realitzin.

Per tant, nosaltres diríem que la finalitat de l'empresa no és fer solament obres d'infraestructura viària relacionades amb els Jocs Olímpics, sinó impulsar una nova política viària a Catalunya. Una nova política de carreteres a Catalunya. I què hauríem de fer amb aquesta nova política? Doncs, en primer lloc, superar aquells dèficits d'infraestructura, ja crònics, que fan que les nostres empreses siguin menys competitives, perquè tenen un cost afegit de transport; solucionar, per tant, aquests grans temes que fa tant de temps que estem reclamant en matèria de carre-

teres a Catalunya.

Segona cosa que hauríem de fer: ens sembla molt important estendre els efectes motors per a l'economia de Catalunya, els efectes motors del projecte olímpic, a tot el territori de Catalunya; fem que els beneficis dels Jocs Olímpics s'estenguin com una taca d'oli a tot Catalunya. I nosaltres pensem que aquest pressupost del Govern de la Generalitat no aprofita aquesta empresa olímpica perquè això s'estengui al conjunt de Catalunya.

Ens trobem que durant els quatre últims anys, els sis últims anys, perdonin —85, 86, 87 i 88—, el pressupost d'inversions en matèria de carreteres a Catalunya ha estat en un nivell pla de 12.000 milions de pessetes. Inversions que han anat, bàsicament, al conjunt del territori de Catalunya, no a l'àrea metropolitana de Barcelona.

L'any 89 s'augmenta el pressupost cap a uns 16.000 milions de pessetes, i ja comença a haver-hi obres, diguem-ne, olímpiques, a l'entorn metropolità —reivindicació tradicional del Grup Socialista. Vostès corregeixen un dels seus errors i inverteixen en un projecte important.

L'any 90 tornen a fer créixer el pressupost fins a 23.000 milions de pessetes, i la diferència, per tant, entre aquests 12.000 plans que teníem que eren les obres que es feien al territori, fins als 23.000 que ara tenim, són, pràcticament, infraestructures en l'àrea metropolitana de Barcelona.

Perfecte, hi estem d'acord: s'ha d'impulsar el projecte olímpic, però aprofitem que aquest impuls s'estengui al conjunt de Catalunya, i, per tant, no mantinguem estable la inversió pública en carreteres de Catalunya, sinó fem-la créixer amb aquest valor que nosaltres els proposem.

Això s'ha fet a altres comunitats; s'ha aprofitat, per exemple, l'Expo del 92 a Sevilla perquè es fes una política de carreteres per a tot el territori andalús; les grans vies de comunicació entre les capitals andaluses s'estan fent en aquests moments aprofitant, doncs, l'onada de l'Expo. Això s'havia de fer a Catalunya i és el que nosaltres els proposem que facin amb aquesta inversió. I quines són les prioritats que nosaltres proposem? Prioritats en què, segurament, coincidiríem: 1, l'eix transversal. Escolti'm, és un tema, aquest, que ja fa, doncs, molts anys que en parlem, més de deu anys parlant de l'eix transversal. I en aquest pressupost d'aquest any només hi ha 5 milions de pessetes, 5 milions de pessetes per a l'eix transversal fa riure, fa riure. Nosaltres els diem: «escoltin, facin que aquest aval d'aquesta empresa que funcionarà tan bé i que donarà aquest impuls tan important a les carreteres de Catalunya, doncs, pugui tenir com a mínim 7.800 milions de pessetes, perquè comencem l'eix transversal de manera seriosa», que el comencem a fer; tantes promeses, ens sembla que ja va essent hora que es compleixin.

Eixos nord-sud. Alguns s'estan fent; l'eix del Llobregat s'està fent, ens sembla important, falten algunes variants, però, per exemple, en el cas de l'eix del Llobregat ens sembla que s'hauria de completar, per exemple, amb la comunicació de Súria amb Cardona. En un moment que la ciutat de Cardona està patint una forta crisi econòmica, que tingui una bona comunicació amb l'eix del Llobregat i, per tant, amb els grans eixos de comunicació de Catalunya i d'Europa ens sembla important, i nosaltres els diem, doncs, que dotin amb 1.500 milions de pessetes la comunicació de Súria amb Cardona.

Continuem amb les comunicacions nord-sud: l'eix de l'Ebre. Escolti, nosaltres diem: «endavant amb l'eix de l'Ebre». Per

exemple, a la comarca de la Terra Alta destinin 800 milions de pessetes al tram de Benifallet al Pinell de Brai. Eix nord-sud: la nacional 152, una altra obra que s'ha d'anar impulsant, anar acabant, perquè el Ripollès s'acosti cada vegada més a les grans vies de comunicació.

Altres comunicacions cap al nord: les comunicacions amb el Pallars Jussà i el Pallars Sobirà; 800 milions de pessetes per a aquests accessos a aquestes dues comarques; és la famosa carretera, doncs, que va de Lleida a Esterri d'Àneu.

Hem dit eix transversal, hem dit comunicacions nord-sud. Una altra prioritat per als socialistes; els accessos a la Costa Brava, i els proposem 1.000 milions de pessetes, 500 per a accessos pròpiament dits, 500 per a variants, les variants de Celrà, Bordils, la Bisbal. Altres comunicacions importants: les comunicacions entre el Maresme i el Vallès, que ja comentaran altres diputats.

També ens sembla que hauríem d'aprofitar els avals a empreses per a l'estudi d'infraestructures per millorar les comunicacions entre comarques interiors que, en aquests moments, tenen una situació de comunicació molt difícil. Per exemple, la comunicació entre Osona i la Garrotxa, el famós túnel del coll de Bracons. L'any 2001, segons el pla de carreteres, aquesta comunicació tindrà més trànsit que l'eix transversal, si és que està fet; veurem si el faran abans del 2001, tenen bastant de temps encara per fer-lo, però veurem si el faran. Per tant, comunicació Garrotxa-Osona a través del túnel del coll de Bracons; nosaltres els proposem que hi inverteixin 800 milions de pessetes.

Una altra comunicació entre comarques interiors: la comunicació entre les ciutats de Mollerussa i Bellpuig amb les Borges Blanques. Fa molt anys que vostès han promès aquestes carreteres; el projecte és acabat des de fa més de quatre anys; doncs, escolti, les comarques de l'Urgell, del Pla de l'Urgell i les Garrigues demanen que facin aquestes carreteres; els proposem 500 milions de pessetes.

Un últim punt, que a nosaltres ens sembla que hauríem de preveure en política de carreteres, seria atendre, d'alguna manera, la demanda social que, en determinades àrees molt poblades, hi ha de fer una infraestructura de més qualitat. Per exemple, el soterrament del Segon Cinturó en el seu pas per Esplugues: 600 milions de pessetes. Escolti, el 14 de març del 90, el Ple municipal —Convergència i Unió, Iniciativa, CDS, Partit dels Comunistes i els Socialistes de Catalunya— va votar a favor del soterrament del Segon Cinturó al seu pas per Esplugues; avui tenen l'oportunitat de fer possible aquest acord municipal.

Una altra millora de la qualitat en aquesta àrea més poblada, doncs, de l'entorn metropolità, 1.000 milions de pessetes per al doble enllaç des de l'autopista A-18 amb Sant Quirze i la Nacional 15; igualment la millora de les comunicacions entre Sabadell i Terrassa.

Nosaltres pensem també, però, que aquesta política que els proposem hauria de servir per a una millor col·laboració amb la política de carreteres de l'Estat a Catalunya. En aquests moments hi ha una forta inversió en carreteres per part de l'Estat a Catalunya; si hi hagués una bona col·laboració entre Estat i Generalitat, l'efecte seria un efecte multiplicador, un efecte sinèrgic, que seria positiu per a tota la població de Catalunya.

I amb tot això aconseguiríem finalment, doncs, que la política d'obra pública catalana, d'obra pública en carreteres recuperés el prestigi que tenia l'any 85, que avui no té; l'any 85

L'Associació d'Usuaris de Catalunya deia que Catalunya era la comunitat autònoma que tenia una millor xarxa de carreteres; avui vostès saben que els estudis comparatius de la xarxa de carreteres de Catalunya amb altres comunitats diu que estem en una situació molt deficitària, estem en situació deficitària per les infraestructures de què disposem i pel manteniment d'aquestes infraestructures. Per tant, ens sembla que fer una política de 18.000 milions de pessetes d'aval per què aquesta empresa pugui gestionar aquestes noves infraestructures seria una bona política per a Catalunya que nosaltres els proposem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Les restants? *(Pausa.)* El senyor Clofent té la paraula. Fa totes les restants?

El Sr. CLOFENT: No, senyor President. Si m'ho permet, la 134 i la...

El Sr. PRESIDENT: La 134 no toca, eh!

El Sr. CLOFENT: Ai, perdoni: la 139 i la 147. Senyor Escudé, segurament vostè recordarà que aquestes esmenes ja han estat motiu de debat en aquesta Cambra en diferents intervencions; concretament la que presentem perquè es facin, s'iniciïn les obres de cobertura de la riera d'Arenys de Mar, ho vam presentar en Comissió l'any passat, i ha estat motiu de preguntes en aquesta Cambra com aniria el tema de la carretera, de l'autopista que haurà d'unir Mataró amb Granollers.

Hi ha dues raons perquè entenc jo que vostès haurien d'aprovar aquestes esmenes: una és de necessitat i l'altra podríem dir-ne que és de justícia. El Maresme, vostès ho coneixeran perfectament, és una comarca que es configura al voltant de rieres, que és una comarca que ha patit, a partir de l'any 74, una crisi industrial forta que ha modificat i està modificant ara encara les seves estructures socio-econòmiques; és una comarca en què, cada vegada més, té més importància el sector terciari, per tant, com a importància que té, caldrà, i cal, que s'hi invertixi en infraestructures, ja que és absolutament necessari per desenvolupar aquest tipus d'activitats; el Maresme, vostès coneixeran perfectament que és una comarca que ha estat maltractada històricament des d'aquest Govern, en tot el que és referent a inversions —després els donaré les raons i els donaré les xifres.

En el cas concret de la carretera que ha d'unir, de l'autopista que ha d'unir Mataró i Granollers, crec que vostès comparteixen la importància que es faci, tota vegada que, casualment, en la campanya electoral de les darreres eleccions autonòmiques, diputats de vostès de la zona, concretament el senyor Ramon Camp ja la presentava i argumentava que era necessària. I, efectivament, és necessària aquesta carretera, tota vegada que el Maresme, en fer frontera amb el Vallès Oriental, és l'accés directe al mar. Vostès segurament coneixeran l'esforç dels municipis del Maresme per rehabilitar les costes i rehabilitar el mar i, per tant, donar sortida i donar possibilitats a tot aquest sector terciari de què els parlava. Per tant, cal que s'actui sobre aquesta via de comunicació de les dues comarques, perquè així ho necessita el Maresme i així també ho necessita el Vallès Oriental.

I després hi ha l'altra, la de la riera d'Arenys de Mar, que, a part de ser la riera, coincideix que pel mateix traçat hi circula la carretera que uneix Arenys de Mar amb Sant Celoni. Per tant, també cal, per les mateixes raons, que s'actui sobre la riera

d'Arenys de Mar, i recordo que en l'esmena presentada en el decurs dels Pressupostos de l'any passat els deia que, a part de les raons de necessitat econòmica, hi havia necessitat de preveure perills. L'any passat els deia que acabava d'haver-hi una riuada que s'ha endut dos-cents cotxes; per sort, vam tenir la desgràcia que els d'Arenys de Munt no van avisar i la gent no va poder anar a retirar els cotxes i se'n va emportar dos-cents; si haguessin avisat haurien arreglat algú dintre, cosa que no va passar després i va morir una persona, va morir un xicot de trenta anys, que era fiscal a Barcelona. Per tant, vaig tenir la mala sort d'endevinar que podia haver-hi desgràcies i n'hi poden continuar havent —n'hi poden continuar havent.

Per tant, senyors de la majoria, per aquestes raons de necessitat cal que tinguin en compte aprovar aquestes esmenes. Però és que després hi ha una altra raó: des de l'any 82 els Pressupostos de la Generalitat assignen al conjunt del territori una inversió de 309.000 milions de pessetes, que, repartit pels 6 milions d'habitants de Catalunya, dona que el Govern de la Generalitat ha estat invertint una mitjana de 51.000 pessetes per habitant els darrers nou anys. Aquestes xifres, comparant Maresme, Gironès, la Selva, Osona, el Bages, comarques molt diferents però que tenen en comú que tenen més de 100.000 habitants i menys de 300.000 totes elles, dona que, d'aquestes inversions, en el Vallès Oriental s'han invertit 84.000 milions de pessetes per habitant; que al Bages s'han invertit 86.000 milions de pessetes per habitant; al Gironès, 60.000; a Osona, 49.500, i al Maresme 23.000; 23.000 en el Maresme durant aquests darrers nou anys. Nosaltres entendrem i entenem perfectament que no es pot fer tot de cop en un any, però el retard que porten les inversions en aquella zona sembla que fa que vostès es plantegin començar-hi a actuar, i aquestes són dues obres que, tal com explicava el meu company Manuel Nadal, amb la perspectiva olímpica i comptant el paper que ha de jugar el Maresme quant a suport de places hoteleres i dels visitants que hi puguin haver pels Jocs Olímpics, convindria que vostès tinguessin en compte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clofent. La resta va a càrrec del senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. Molt breument, perquè la majoria de criteris ja han estat... *(Pausa.)* Sí, defenso només, senyor President, la 140, només la 140.

El Sr. PRESIDENT: Encara quedarà la 155?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Madueño...

El Sr. MADUEÑO: Sí, dic que molt breument perquè la majoria d'arguments ja han estat donats pels meus companys; només fer incidència sobre un tema que crec que té la suficient importància com perquè el tractem individualitzat, i és el tema que, si bé ja s'ha donat una situació i s'ha explicat que les inversions en vies de comunicació amb el que en podem dir l'àrea metropolitana o la Regió I han estat escasses per part del Consell Executiu, tenim especial desatenció en una de les zones que estan més densament poblades i més densament industrialitzades, com és tota la zona del Barcelonès nord i, com ha dit abans el Diputat Clofent, la zona del Maresme, que està separada per una serralada, que és la serralada de Marina, del Vallès, i són dues o tres comarques que estan molt densament poblades i molt densament industrialitzades, i la majoria de vies de comu-

nicació, com és —a què l'esmena fa referència— la B-500, són vies que el seu traçat vénen de tan antic que, possiblement, són traçats dels romans, quan passaven quatre carros, i avui dia passen evidentment molts transports, molts ciutadans que han de treballar a un i altre costat d'aquesta serralada. Creiem nosaltres que fer la perforació, fer la via de comunicació d'aquesta serralada és una necessitat que creiem nosaltres que milloraria molt la situació en què es troben de caos circulatori aquestes dues comarques. Però, a més a més, creiem nosaltres que amb la problemàtica que té avui dia tota l'àrea metropolitana de congestió d'entrades i sortides, seria una bona via de comunicació entre el que podem dir el segon cinturó, que acabarà precisament en aquesta carretera, i pot ser un nus, un «embotellament» impressionant si el 92 no té unes sortides realment adequades, i, per tant, seria una via de comunicació adequada entre el segon cinturó i la A-17, i també entre la A-19 i la A-17.

Per tots aquests motius, creiem nosaltres que hi ha d'haver una especial atenció, si bé el que demanem en aquest any és una quantitat petita, però creiem nosaltres que és fer incidència —com ja vam fer l'any passat— en la necessitat que aquesta via de comunicació s'ha d'obrir i, per tant, és responsabilitat del Consell Executiu tenir aquesta perspectiva de futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Per defensar la 155, té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. La 155, la...

El Sr. PRESIDENT: Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...la defensaré... Gràcies, sí, senyor President, Santiago, sí. Defensarem la 155 juntament amb la 239, si em permet, senyor President.

La 155... Tanmateix són dues esmenes complementàries. La 155 fa referència a l'apartat 4 de l'article 28, que preveu autoritzar l'Institut Català de Finances a avalar empreses privades per valor de 2.000 milions de pessetes, a raó de 100 milions com a màxim per a cada empresa. Nosaltres pretenem amb aquesta esmena que això es faci, però prèvia consulta amb les associacions empresarials i sindicals més representatives del subsector de què es tracti; pensem que això és important pels motius, entre altres, que ha esmentat el senyor Latorre i també el senyor Curto; penso que és important.

I l'altra esmena, la 239, pretén que per a l'aplicació de les previsions establertes referents als crèdits destinats a menyscapes per operacions avalades per la Generalitat, o per l'Institut Català de Finances, o el del Crèdit Agrari, tanmateix sigui necessari, per a l'aplicació d'aquestes partides i per ampliar-les —en aquest cas, per ampliar-les—, que calgui la presentació prèvia d'un informe a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost i la seva aprovació.

Vostès saben, senyores i senyors diputats, que al llarg d'anys nosaltres hem anat exigint seriositat i rigor en la concessió d'aval; el motiu que això no hagi estat així, que el Govern de Convergència i Unió no hagi aplicat aquest rigor i aquesta seriositat i aquesta objectivitat, ha produït un seguit de fallides, dels quals aquesta Cambra ens hem fet ressò any rere any. En aquest moment, les dades de què disposa aquest Diputat a 30 de setembre del 89, l'últim informe de què disposo, l'import que portem ja pagat per aquest concepte són 2.796 milions de pessetes; 58 empreses de les avalades, doncs, no van afrontar els

seus deutes quant a la Generalitat. Per tant, doncs, és un motiu de preocupació —ho hem anat expressant al llarg d'aquests anys—, que no criticàrem, no criticàrem si haguessin estat crèdits, avals fets d'una manera, com he dit, rigorosa, d'acord amb l'interès general del país, però sí que ho critiquem perquè entenem que molts d'ells han estat donats amb una certa alegria i amb moltes dosis, moltes vegades, de clientelisme polític.

Per això nosaltres volem, amb aquestes esmenes, dues coses: que els futurs avals que doni l'Institut Català de Finances siguin, com a mínim, consultats amb les entitats representatives dels empresaris i dels treballadors, per intentar objectivar amb una política industrial aquesta concessió d'aval, i, per altra banda, amb l'altra esmena, la 239, pretenem que, si s'ha de fer, s'ha d'ampliar les partides que ja hi ha previstes en el Pressupost per a aquest concepte d'aval fallits, abans de poder ampliar aquestes partides, almenys la Comissió d'Economia tingui un informe de per què hem d'ampliar aquestes partides. Penso que és una cosa assenyada i que, tanmateix, Convergència i Unió podria perfectament valorar positivament i aprovar-la.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Entenc que també ha fet la defensa de la 239, eh? *(Pausa.)* Molt bé. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor Escudé. Efectivament... *(Rialles.)* Perdó, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Vostè té una fixació amb això... *(Remor de veus.)*

El Sr. ESCUDÉ: Bé, deu ser un cas de narcisisme agut... *(Remor de veus i rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Tot arribarà. *(Rialles.)*

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies —hi insisteixo—, senyor President. Faré el torn en contra, o intentaré fer-lo, de les vint-i-set esmenes que estan tractades, han estat tractades pels il·lustres portaveus o ponents de les respectives esmenes i forces parlamentàries, perquè, a part de les vint-i-cinc que afecten l'article 28, també s'ha defensat la 195 i la 239 i, per tant, també farem el torn en contra alhora.

Anant per ordre, tenim en primer lloc l'esmena 134, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que vol suprimir els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya en el que fa referència a l'aval, a l'aval a prestar per la Generalitat de Catalunya. El senyor Saura crec que té una obsessió mariana o montserratina, perquè sempre ens retreu el cremallera de Montserrat; jo li voldria dir, per no allargar el debat —la premsa d'ahir se'n feia ressò—: una part important d'aquest aval va destinat a possibilitar, juntament amb aportació de fons europeus, dues obres que la comarca, ja que hem estat fa molt pocs minuts escoltant uns representants del Grup Socialista defensant, tots i cadascun d'ells, les carreteres de la seva comarca i del seu poble, doncs, també deixin-me fer el mateix a mi amb els ferrocarrils.

Aleshores, com deia, la major part d'aquest aval va destinat a propiciar l'establiment de la doble via de Rubí a Terrassa i les cotxeres noves dels Ferrocarrils de la Generalitat a Rubí, perquè s'ha d'abandonar l'actual ubicació a Sarrià, a conseqüència de la xarxa viària relacionada amb els Jocs Olímpics. Bé, jo també posaré en coneixement, l'actitud del Grup de vostè, al senyor Llugany, perquè vegi quina és l'actitud dels seus correli-

gionaris —el senyor Llugany és l'Alcalde de Rubí, però als qui no ho sàpiguen.

A continuació, vénen una sèrie d'esmenes que fan referència a la lletra f de l'apartat primer. En primer lloc, el Centre Democràtic i Social, amb l'esmena 135, que lliga amb la 195, que demana que se suprimeixi la creació de l'empresa de gestió i infraestructures... Jo crec que, malgrat les crítiques que ha fet el senyor Nadal a la creació d'empreses relacionades amb els Jocs Olímpics —i li recordaria que això s'enregistra, es publica, i li podria crear problemes, a vostè, dins del seu Grup, per cert paral·lisme—, jo crec que la defensa que ha fet el senyor Nadal de la necessitat de comptar amb aquest tipus d'empreses com a sortida a temes importants urgents —i ell mateix ha explicat el bon funcionament d'aquesta empresa—, doncs, no insistiré en la conveniència de la seva creació, perquè, hi insisteixo, el mateix senyor Nadal ho ha defensat millor del que potser ho podria fer jo mateix.

El Grup Mixt, amb l'esmena 136, m'informa l'Honorable senyor Hortalà que el text publicat és incorrecte, perquè realment el text publicat és d'una incoherència total, perquè no suprimeix l'empresa —com ell ens ha explicat—, sinó que suprimeix que gestioni les obres, i, per tant, tindriem una empresa de gestió que no gestionaria. M'ha ensenyat un text —i confio en la seva documentació— en què, realment, per una omisió —pel que sembla, segona, a part d'aquella denunciada pel senyor Latorre en el dia d'ahir—, no apareix reflectit en el text del Dictamen, si més no, el contingut de l'esmena. En definitiva, doncs, el que pretén el Grup Mixt, representat en aquest cas per la força política del senyor Hortalà, també pretén la supressió d'aquesta empresa, igualment com l'Agrupació del CDS, i el motiu d'oposició és exactament igual.

Aleshores ve tot un conjunt d'esmenes, de la 137 a la 149, en què jo pensava que anirien sortint tota una colla de diputats socialistes, com deia abans, defensant la seva carretera, la del seu poble; jo agraeixo que, almenys, el senyor Nadal n'hagi agrupat una bona colla, que no sols hagi defensat les seves comarques, sinó altres comarques. Jo em temia que, pel que fa a la meua comarca, a la carretera que es demana que enllaci les dues capitals de la comarca —Sabadell i Terrassa—, ho defensaria el meu coterrani, el senyor Cadevall —veig que, en no ser present, potser per això l'ha substituït el senyor Nadal—; bé, no vull cridar el llamp: trobo molt bé que el senyor Nadal n'hagi defensat moltes. Però, en definitiva, el senyor Nadal, i el senyor Clofent, i el senyor Riera, tots ells..., i el senyor Madueño, que me'l deixava —és que tampoc el veia aquí—, el que han fet és una cosa ben curiosa, perquè tinc la sensació, senyores i senyors diputats, que aquests il·lustres diputats socialistes han confós els avals amb els crèdits. Perquè van dient: «És que s'ha de fer aquesta carretera i es necessiten aquests diners», però és que, fixin-s'hi bé, vostès, amb aquesta nova arma dialèctica reglamentària, a través d'aquestes esmenes a l'article 28, no demanen diners, demanen avals: vostès, senyors del Grup Socialista, no han demanat modificació del text de la lletra f; per tant, estan d'acord que hi hagi 3.200 milions d'aval de la Generalitat a una empresa a crear, l'empresa de gestió i infraestructures, que faci unes carreteres concretes. I, aleshores, diuen «totes i cadascuna d'aquestes esmenes» i, a més més, no que aquesta empresa faci i gestioni..., no, no: que, a més a més, a més a més, s'avalin 7.800 milions per a les obres de l'eix trans-

versal, 500 per als accessos a la Costa Brava, etcètera. És clar, aleshores, és lògic el text del Projecte, perquè la Generalitat avala una empresa creada per fer una activitat concreta, i diu que són per a les operacions de crèdit que amb aquesta finalitat concerta aquesta empresa; en canvi, aquí, totes i cadascuna d'aquestes esmenes diuen: «això ens està molt bé, però, a més a més, que s'avalin tants milions per fer tal obra». És clar, aquesta empresa no la fa i, en definitiva, el que vostès demanen és que la Generalitat s'avalii a si mateixa per fer unes obres que, moltes d'elles, tenen... I el senyor Nadal només ha fet referència als 5 milions d'estudis de l'esmena 137, però li podria parlar dels 500 milions consignats a les inversions per la carretera de l'esmena 138, els 80 de la carretera de l'esmena 140, els 308 de la carretera de l'esmena 142..., i així successivament. Per tant, en definitiva, entenem que tot aquest conjunt d'esmenes és bo perquè aquests il·lustres senyors diputats, a la premsa local, puguin demostrar la vehemència amb què defensen els interessos locals, però no té cap virtualitat pràctica: si tinguéssim la debilitat d'aprovar aquesta esmena, o aquestes esmenes, encara que només fos la que afecta Terrassa i Sabadell, no tindria cap eficàcia real, perquè, hi insisteixo, això seria un aval a si mateix i, com poden suposar, no té cap conseqüència.

A continuació, ve l'esmena 150, de l'Agrupació del Centre Democràtic i Social, que pretén que el Consell Executiu doni compte de les operacions financeres realitzades, i això, després, el senyor Riera, a l'esmena ens ha defensat, la 239, també ens ho defensava en el sentit de fer-ho abans, prèviament, amb un informe vinculant de la Comissió —els temes dels informes de la Comissió, ja ho vam explicar el dia d'ahir, a bastament, l'article 49 de l'Estatut, etcètera—, però a un i a altre els vull fer l'observació..., que no em diran que desconeixen, perquè, a part del text legal, fa molt poques setmanes o molt pocs dies que, precisament, el Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat ha donat compliment a un precepte legal que ja recull això, concretament l'article 65.5 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que diu que «el Conseller d'Economia i Finances ha de retre comptes a la Comissió d'Economia i Finances» —aquí sí— «de les incidències que es produeixin en els avals concedits»: jo he tingut accés —suposo que com tots els altres grups— a tota aquesta documentació, que ja podran veure vostès, o han pogut veure, un a un, tots els avals concedits des del primer moment i quines són les incidències, en el seu cas, que hi ha hagut. El mateix argument —i, per tant, la mateixa rèplica— esgrimeix el Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'esmena 151.

A la 152, al Grup Popular no li sembla bé que l'autorització que rep el senyor Conseller d'Economia i Finances per signar, la pugui delegar, ell, en una altra persona, considerant, com ens deia, que havia de ser el mateix Consell Executiu. Nosaltres entenem que qui té la facultat, un cop autoritzat, és el Conseller, i és lògic que, un acte purament instrumental, el pugui adoptar ell i no retornar una altra vegada al Consell Executiu.

Vénen a continuació dues esmenes, la 153 i la 154, del Centre Democràtic i Social i d'Iniciativa per Catalunya, que volen el mateix: modificar l'apartat 3, de manera que no hi pugui haver l'opció de caràcter solidari o no solidari dels avals autoritzats. Aquest és un tema que ja ha sortit moltes vegades, i em sembla que tots som conscients que, moltes vegades, o una sèrie de vegades —i d'aquí, l'opció per part del Consell Executiu,

com dic—, hi ha vegades —o, fins i tot, en algunes èpoques, moltes vegades— que, si no hi ha l'aval solidari, a les entitats creditícies no mereix suficient confiança l'entitat avalada i, per tant, seria fer inviable l'aval, no declarar-lo solidari.

A continuació ve una sèrie d'esmenes, la 155, 156 i 157, que fan referència a l'Institut Català de Finances. La 155 —socialista— i la 156 —d'Iniciativa per Catalunya—, si s'acceptessin les seves esmenes, es modificaria la mecànica de funcionament prevista a la Llei 2/85, de Creació de l'Institut Català de Finances, i nosaltres entenem que el seu funcionament és prou bo i és prou àgil per necessitar modificar-lo. En canvi, l'esmena 157, del Grup Popular, el que pretén és reduir el percentatge d'aval màxim que preveu el Projecte, que és del 5%. Aquesta variació, el Grup Popular ens l'ha demanada any rere any, i la resposta —com sap el senyor Curto, i com ho va saber l'any passat algun altre senyor diputat, perquè va defensar aquesta esmena—, només s'ha de fer números, és qüestió de números: el 5% de la quantitat prevista d'aval significaria uns 100 milions de pessetes —100 milions de pessetes, clavats, senyor Curto, 100 milions de pessetes—, i vostè sap, senyor Curto, i senyores i senyors diputats, que, en inversions importants com poden arribar a ser aquestes, avui dia, 100 milions de pessetes, per sort o per desgràcia, no és una quantitat important, i, aleshores, no és res estrany que es pugui arribar a aquest 5% —fins i tot, personalment, considero que és excessivament prudent aquest 5%, però, en tot cas, defensarem l'orientació que marca el Projecte de Llei, d'establir-ho en el 5%.

Pel que fa referència a l'esmena 158, incideix també en el tema de comunicar aquests avals: ja he explicat abans que l'article 65.5 de la Llei de Finances Públiques ja determina que es faci periòdicament.

I, amb això, atès que la 195 i 239 ja han estat rebatudes en les paral·leles dels grups corresponents a aquest article, acabem el torn en contra d'aquestes vint-i-set esmenes, i anunciem, com a conseqüència lògica de les meves manifestacions anteriors, que votarem en contra de totes elles.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*L'H. Sr. Hortalà demana per parlar.*) El senyor Hortalà segurament s'ha sentit contradit...

El Sr. HORTALÀ: No, no, senyor President, senzillament per mostrar l'estranyesa perquè no ha estat modificat, tal com se'm va comunicar al seu moment, el redactat de l'esmena, que ja n'ha fet menció el senyor Escudé. I, a efectes de registre, m'agradaria que quedés clar. És a dir, ho llegiré, perquè, si no, no s'entén. En el *Butlletí*, el que surt, senzillament, diu: «Esmena 136: "...relacionades amb els Jocs Olímpics que gestioni i, en concret..."». No s'entén res. L'esmena, en el seu conjunt, era: «operacions de crèdit»..., és a dir, supressió de tot el que fa referència a l'empresa en qüestió, i el redactat concret i correcte de l'esmena era: «...operacions de crèdit destinades a finançar les obres públiques relacionades amb els Jocs Olímpics i, en concret, les obres de...»

El Sr. PRESIDENT: Així quedarà en la transcripció.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem a votar, en primer lloc, les esmenes de l'article 27. Pregunto al senyor Latorre i al senyor Saura —que pràcticament són iguals, les esmenes—, si es poden votar conjuntament. (*Pausa.*) Doncs, es votaran conjunta-

ment. (*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) La seva és un xic diferent; ara, si ho vol, la incorporem a aquest paquet de votacions. (*Pausa.*) Doncs, les votem totes tres conjuntament: 133, 131 i 132.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes tres esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem l'article 27 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Passem a les votacions de l'article 28. En primer lloc, les esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS: 135, 150 i 153.

El Sr. CURTO: La 135, separada, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La 135, separada. I aquesta és la que votem en primer lloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 135 ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions.

Votem a continuació les esmenes 150 i 153.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 30 ts a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena 136, del Grup Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions.

A continuació, votem conjuntament les esmenes del Grup Popular: 152, 157 i 158.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya: 134, 151, 154 i 156. (*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí, senyor Carnicer?

El Sr. CARNICER: La 134, per separat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. (*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CURTO: I la 134 i la 156, per separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, votem en primer lloc la 134.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 7 vots a favor, 61 en contra i 28 abstencions.

Votem a continuació les esmenes 151 i 154, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Finalment, votem l'esmena 156.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 32 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar les esmenes del Grup Socialista. Si no hi ha petició... Sí, senyor Curto?

El Sr. CURTO: Senyor President, l'esmena 155, separada.

El Sr. PRESIDENT: 155, separada. Doncs, votem les següents en un sol paquet: 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148 i 149.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'esmena número 155.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'article 28, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text de l'article 28 ha quedat aprovat per 61 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

A continuació entrem en el debat de l'article 29. L'esmena que tenia l'Agrupació del CDS ha quedat retirada; del Grup Mixt hi ha dues esmenes, ja defensades, que són la 161 i la 168, i queda la 167. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'esmena fa referència a les operacions d'endeutament, i es tracta d'introduir la cautela informativa respecte a aquesta Cambra per a un conjunt d'operacions que es poden realitzar, o bé per entitats autònomes, o bé pel mateix Govern, a instàncies del Conseller d'Economia i Finances.

Entenem que les autoritzacions que es produeixen que modifiquen l'endeutament, encara que sigui per raons conjunturals —com diu l'article, «per trobar condicions més avantatjoses a l'emissió de deute»—, o bé aquelles altres que fan referència a les modificacions d'aval en funció d'aquest endeutament per part del mateix Consell Executiu, o, en fi, les relatives a les empreses i a les entitats autònomes que necessiten enviar els seus informes trimestralment al Departament d'Economia i Finances, totes i cada una d'aquestes modificacions alteren substancialment allò que aquest Parlament aprova sobre els nivells d'endeutament i la seva orientació.

Per tant, si bé entenem que hi poden haver raons de política conjuntural perquè aquestes modificacions es produeixin, el

que no entenem és que, si el Parlament realment aprova unes quanties i aprova l'orientació d'uns determinats avals respecte a aquestes quanties d'endeutament, cada vegada que es produeixen modificacions justificadíssimes, no se'n dona notícia a aquest Parlament, perquè realment es pugui seguir, amb les funcions que pertocquen, de vigilància i control d'una activitat prou significativa i prou rellevant com és la de l'endeutament per part del Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. El Grup Popular té les esmenes 160 i 166; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. L'apartat primer de l'article 29 assenyala que serà el Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, qui emetrà deute públic per un import màxim de fins a 48.000 milions de pessetes. I l'esmena del Grup Popular modifica est primer apartat en lo sentit que, en lloc d'aprovar...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor! (*Pausa.*) Han quedat defensades les dues... El Grup Socialista manté la 162, la 163, la 164 i la 165. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor President, per retirar la 162 i la 163, perquè, per un tema dels follets de les transcripcions, el nostre Grup, no eren els apartats 8 i 10 els que volíem suprimir, sinó el 9 i l'11, i, en qualsevol cas, ho trobarem en les esmenes que després veurem en el Departament.

Per tant, retirem la 162 i la 163, i serà el senyor Riera qui farà la defensa de les altres.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Riera té la paraula. Hi havia la 169, en aquest article, que ja ha estat defensada. Doncs, senyor Riera, té la paraula per defensar la 164 i la 165.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaré conjuntament la 164, la 165, la 236, la 409 i la 410.

El Sr. PRESIDENT: 236...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: 409 i 410.

El Sr. PRESIDENT: 409 i 410.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Exactament. La 164, la 165, 236 i 410 fan referència al que anomenaré les empreses participades de la Generalitat a través de la Conselleria d'Indústria, és a dir, l'IDIADA —l'Institut d'Investigació de l'Automòbil—, el LGAIN —Laboratori General d'Assaigs i Investigacions—, el COPCCA —el Consorci per a la Promoció Comercial de Catalunya— i el CIDEM —el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarials, i la 409 fa referència, ja, a tota la Conselleria d'Indústria.

Les quatre primeres esmenes a què he fet referència, que es refereixen a aquestes empreses participades, perquè les senyores i els senyors diputats vegin la magnitud del que representen, dintre del total del pressupost d'Indústria, de 12.900 milions de pessetes, aquestes empreses, en el pressupost aquest d'enguany, s'emporten 5.389 milions de pessetes, és a dir, estem parlant, amb aquestes quatre empreses, pràcticament del 42% del total del pressupost de la Conselleria: més que el pressupost de tot el Departament de l'any 87, que era 3.643 milions de pessetes; pràcticament igual que tot el pressupost d'Indústria de l'any 88, que era de 5.739 milions de pessetes. Vegin, doncs, la magnitud que han representat, a poc a poc, aquestes quatre empreses que

anomeno «participades» de la Generalitat: pràcticament un 42% del pressupost de la Conselleria.

Aquestes esmenes, doncs, pretenen vetllar per la correcta utilització d'aquests recursos en aquestes empreses de la Generalitat. Per a una millor reflexió, em permetré dividir la defensa d'aquestes quatre esmenes en tres grups: en primer lloc, parlaré de l'IDIADA i el LGAIN. Les esmenes 164 i 165 fan referència a aquestes dues empreses: l'IDIADA —l'Institut de l'Automòbil— i el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions.

Concretament, els apartats 12 i 13 de l'article 29 de què estem ara parlant autoritzen a endeutar aquestes dues empreses de la Generalitat per portar a terme els seus programes d'inversió; concretament, pretenen autoritzar que l'IDIADA —l'Institut de l'Automòbil— s'endeuti en 664 milions, i, per altra banda, pretenen també que el LGAIN —el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions— es pugui endeutar en 400 milions de pessetes.

Nosaltres, amb les esmenes que presentem —la 164 i la 165—, pretenem que, abans d'aquesta autorització, abans que s'executi aquesta autorització, la Comissió d'Indústria conegui prèviament quins són els seus programes d'inversió.

Pel que fa a l'IDIADA, pensin que és un projecte que estem encetant ara, que el pressupost global puja a 3.000 milions de pessetes, segons la documentació annexa al Projecte de Llei que van presentar al Parlament, i que aquest any hi hem d'invertir 1.299 milions de pessetes: 575, directament del pressupost d'Indústria; 664, de l'autorització que demanen, a més a més, per endeutar-se, i 60 milions que pretenen que financin, a través dels serveis propis d'aquest Institut, la feina que pugui anar fent.

Nosaltresensem que aquest Institut, del qual vam aprovar la Llei, com vostès saben, pràcticament per conjunt, perquè es tirés endavant, entenem que aquesta inversió s'ha de realitzar amb la idea que, des d'un primer moment, sigui útil a la indústria del sector, sobretot l'auxiliar, que per a nosaltres és molt més important que aquest Institut pugui ser útil per a la indústria auxiliar de l'automòbil, de la més petita dimensió a Catalunya, però que necessita aquest Institut, per comptes que pugui ser d'utilitat més ràpidament per a la gran indústria de l'automòbil, que entenem que ja té els seus instruments d'investigació, i que, per tant, hauríem de mirar que aquesta inversió fos realment útil ja d'entrada, per a aquesta indústria de l'automòbil, molt important a Catalunya, i que requereix aquest Institut d'una manera molt urgent. Per això voldríem conèixer, abans d'autoritzar aquest endeutament, el programa d'inversions, poder opinar, poder-hi dir la nostra, i, per tant, poder, lògicament, aprovar, si escau, aquest projecte d'inversions.

Pel que fa al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, senyores i senyors diputats, això ja és més preocupant. Això sembla un pou sense fons. Volem conèixer —i penso que hem de fer-ho, perquè en tenim l'obligació, i la nostra obligació és aquesta— quin és el projecte general d'aquest Laboratori, atès el muntant, atesa la important inversió que hi estem fent. Perquè vostès coneguin una mica com van les coses, han de pensar que, de l'any 85 al 89, a aquest Laboratori li hem assignat 5.853 milions de pessetes, dels quals només un 7,3% —un 7,3%— ha estat possible finançar-ho gràcies als recursos que genera aquest mateix Laboratori. És a dir, d'aquests 5.853 milions de pessetes, només 425 milions de pessetes vénen dels mateixos serveis. Si autoritzem en el pressupost d'enguany, a les partides

que anem traspasant al Laboratori, i autoritzem el nou endeutament, pràcticament, a aquest Laboratori li haurem assignat 8.184 milions de pessetes, un 70% directament assignat a través del pressupost d'Indústria, un 22%, a través d'endeutament, i tan sols un 7% —un 7,6%, per ser exactes— haurà estat degut a finançament propi, dels propis serveis del Laboratori. Jo em pregunto i vostès s'han de preguntar, per tant, igual que jo: fins quan es pensa anar finançant aquests dèficits? Quins objectius hi ha, d'autofinançament? Senyores i senyors diputats, de 8.184 milions, només 625 de generació pròpia del Laboratori, és una dada preocupant per a tots els diputats del Grup Socialista, i penso que ho ha de ser per a vostès, per poder conèixer quina és la previsió de futur d'autofinançament d'aquest Laboratori.

Per una altra banda, l'esmena 236 és una esmena que pretén que els crèdits consignats a les partides 442 i 642 del Departament d'Indústria, servei 01, s'apliquin prèvia presentació a la Comissió d'Indústria i Energia del programa, el pressupost i el programa d'actuació del Consorci per al 1990. El Consorci de Promoció Comercial. Saben què pugen aquestes partides a què faig referència, senyores i senyors diputats? Pugen 1.114 milions de pessetes. Saben vostès quant portem assignat a aquest Consorci? 2.402 milions de pessetes, si aprovem aquestes partides. Pensem que tenim l'obligació de conèixer quin és el programa d'actuació, què es pensa fer amb aquests diners, quin resultat està donant. No pot ser, senyors diputats, que, simplement coneguem, d'aquests diners, una estricta anotació d'una partida en el Pressupost que diu «es traspassen tants diners al Consorci». Estem parlant, per a enguany, de 1.114 milions de pessetes. Per això demanem, també, que s'aprovi aquesta esmena a la qual feia referència.

L'esmena 410, senyores i senyors diputats, fa referència, com he dit, al CIDEM, al Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial. Saben vostès quants recursos portem assignats al CIDEM, des de la seva creació? Jo els ho diré. Mirin, portem assignats 3.083 milions de pessetes des de l'any 86 al 89. I, si aprovem enguany aquest pressupost, en portarem assignats 4.445, a la qual cosa, si hi sumem els 1.450 milions que portem assignats, també, directament a EPLICSA —una empresa també del CIDEM—, i 60 milions més per a un centre de noves tecnologies, que ara pensa portar endavant el senyor Subirà, portarem assignats 5.851 milions al CIDEM. Nosaltresensem, senyors diputats, que són unes quantitats molt importants; entenem que aquest centre no s'està utilitzant per al que havia estat creat. La Llei de Creació, de l'any 85, posava que aquest Centre havia de servir per al desenvolupament industrial a Catalunya, amb criteris de reequilibri territorial, de foment i d'incentivació de l'activitat industrial i la millora de la competitivitat i la productivitat, i també la promoció de personal, i pensem que poca cosa ha fet pel tema del reequilibri territorial, molt poca cosa, poca cosa ha fet per a estudis estructurals dels sectors industrials de Catalunya. Per exemple, és vergonyós que vostès, quan el Parlament de Catalunya els demana de fer un pla d'actuació per al tèxtil, resulta que no hi ha cap estudi fet, per a aquest sector, i ho han de donar a una empresa forana, perquè faci un estudi del tèxtil i..., a més, amb dades que té aquest Diputat, que molt poc profund va ser aquest estudi.

Per tant, tampoc s'han fet estudis dels sectors industrials de Catalunya, de com estaven i el seu futur; poca cosa fa de formació empresarial i treballadora, i laboral, pràcticament res... És a

dir que no serveix —o és que vostès no en fan— per als objectius per als quals va ser creat. No serveix per a les necessitats d'informació, assessorament empresarial, i és un centre que jo em permetria dir, no amb veu molt alta, però sí amb dades fidedignes, que és un centre que està quedant cada cop més desprestigiats per al món empresarial, i vostès això ho saben tan bé com jo, i això és molt perillós, i hi portem assignats, pràcticament, 6.000 milions de pessetes. Són diners, són quantitats molt importants.

I l'esmena 409 ja és la resta! Hem vist que hi ha un increment notable de les partides destinades al que he anomenat «empreses participades», 5.389 milions de pessetes, pràcticament un 42% del pressupost, doncs, ja potser que parlem —i així acabarem ja amb Indústria, per dir-ho així— de la resta, de la resta dels 12.900 milions de pessetes que té aquest pressupost. I, com l'apliquem, aquesta resta? Jo els ho diré molt ràpidament. Mirin, un èmfasi rellevant a l'activitat publicitària i divulgadora de l'actuació pròpia. Això, vostès ho tenen claríssim, el Govern. Saben vostès que per a protocol, publicitat, viatges i estudis hi ha pressupostats 408 milions de pessetes? Saben vostès —perquè no sé si ho saben, perquè si ho sabessin potser no ho aprovarien— que les inversions directes de la Conselleria pugen 353 milions de pessetes, molt menys que l'activitat publicitària de la mateixa Conselleria? És un pressupost, per una altra banda, eminentment centralista. A serveis territorials es destinen un total de 87 milions de pessetes, un 0,6% de tot el pressupost. Hi ha un increment molt notable —senyor Subirà, pot estar content, en aquest sentit— de les partides de lliure assignació. Saben vostès de quan disposarà el senyor Subirà per tal de començar-ho a aplicar amb decrets, de manera tranquil·la i assossegada? De 5.018 milions de pessetes!, partides totes —almenys en els programes que hem conegut— sense suficient explicació de quina serà la seva destinació; un autèntic calaix de sastre de subvencions difícilment objectivables des de l'òptica de l'interès general del país. Per tant, estem concloent que es tracta d'un pressupost l'aplicació del qual temem que serveixi per actuar sectorialment o territorialment, per tapar, per posar algun drap calent a alguna situació insostenible, en el punt, en el qual el Govern té molta part de responsabilitat, al qual s'hagi arribat. Servirà, com malauradament temem, per distribuir multitud de subvencions difícilment objectivables al llarg i ample del gir industrial del país, i servirà per fer del pressupost, un cop més, una eina publicitària.

El pressupost d'Indústria, senyores i senyors diputats, s'hauria d'orientar d'una altra manera, no podem anar d'aquesta manera. No podem continuar dedicant recursos a una política industrial que s'ha demostrat poc útil, discriminatòria i malbaratadora de recursos públics. Falta una política industrial i tecnològica concreta. Tot són declaracions generals, i no existeix un sol document en el Pressupost on s'expliqui quines són aquestes polítiques. Es parla de competitivitat, indústria tecnològica i disseny sense ordre ni concert. Catalunya és avui, potser, una de les poques regions industrials europees sense política industrial i tecnològica, per contrast amb altres exemples com el País Valencià o el País Basc.

Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista pensa que cal entendre la política industrial no d'aquesta manera, sinó en funció del marc europeu en el qual estem immersos, amb el que comporta de limitacions i amb el que comporta d'oportunitats.

És sobre la base d'aquesta realitat que hem de tractar les mancances del nostre teixit industrial i proposar actuacions que millorin la nostra situació de cara a l'Europa de l'1 de gener de 1993. Es tracta de definir un model de desenvolupament econòmic que es desitja per a Catalunya dins el marc de l'Europa comunitària, un model de creixement que nosaltres pretenem que sigui pròsper, sigui territorialment equilibrat, que sigui solidari i que sigui respectuós amb el medi. *(S'encén el llum que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.)*

Perdó, senyor President, és que em penso que he defensat les 409 i 410, que són...

El Sr. PRESIDENT: Són cinc esmenes.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: És que ara em pensava que eren deu minuts, senyor President. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Les de totalitat.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Senyor President, la 409 i la 410 són dues esmenes a la totalitat. Em penso que l'article...

El Sr. PRESIDENT: Continui, continui. De tota manera, no haurà estat inútil l'encesa de la bombeta.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Home, sí que ha estat inútil; m'ha deixat tallat de cop! És veritat. *(Rialles.)*

Breument, nosaltres creiem que aquesta no és la manera d'actuar; per tant, cal definir un pla industrial per a Catalunya, que ha de ser necessàriament consensuat amb les forces econòmiques i les forces socials. Vostès això ho saben, i penso que en aquest sentit no els haig d'argumentar més aquest tema. En canvi, sí un tema que els voldria argumentar, perquè penso que vostès no hi estan prestant suficient atenció: el tema de coordinar aquesta política amb l'Administració local. Penso, senyores i senyors diputats, que és amb l'Administració local amb qui s'ha de coordinar aquesta política, perquè tots convindrem que al cap i a la fi —vostès ho saben— és a un municipi on va parar una indústria, i avui dia, certament, aquest tema és un tema important. Vostès saben que el que fa l'Administració local ha de ser coordinat amb la Generalitat per tal que els factors de localització industrial, cada cop més important, siguin els que siguin finançats o que siguin promoguts. Vostès saben que avui és més important la qualificació de la mà d'obra, la disponibilitat del sòl, la situació urbana del lloc on es vol ubicar una indústria, els equips culturals, equips sanitaris, equips de serveis que hi hagi, vostès saben que és més important això que no pas estrictament un programa de subvencions, discriminatòries i discriminadores, que són els que vostès, al cap i a la fi, han anat fent aquests anys i que no voldríem que ho continuessin fent. Per tant, nosaltres creiem que cal una política que hauria d'atendre aquest reequilibri territorial, basada en aquesta coordinació amb els municipis, que fomenti aquests factors de localització més que no pas unes subvencions discriminatòries, una política sectorial basada en el coneixement profund dels sectors industrials... No val, no val un estudi del tèxtil que vostès han fet, que difícilment entra a conèixer quina és la situació real del sector, i no ens concreta ni ens aclareix si estem parlant del 55% del sector, del 20 o del 100%. Cal una política, també —i vostès ho saben—, de seguretat i qualitat industrial que realment fomenti la seguretat de les indústries i la qualitat de les indústries, i la protecció del medi. Vostès saben que això és un element de futur important per al nostre sector industrial. Cal, també, una política de formació, informació i assessorament empresarial rigorosa, que es porti a terme, i aquí el CIDEM hi

podria fer molt, i no ho fa.

Cal una política de foment de l'exportació clarificada, objectivada, complementada amb l'ICEX, amb l'Institut Exterior del Ministeri de Comerç, i falta una política del COPCCA perfectament coordinada en aquest marc, i és sobre la base d'aquesta clarificació i d'aquesta complementarietat que segur que trobaríem aquests recursos, potser, els quals he criticat, perquè no sabem res de 1.100 milions, podrien tenir un sentit.

I, per últim, cal una política d'investigació i d'ús de les energies renovables implementada a través de convenis amb la universitat, amb els laboratoris dels quals disposem, i fomentar també els circuits de transferència tecnològica a les empreses. L'activitat del CIDEM i de totes les empreses participades pensem que tindria perfectament sentit dintre d'aquest marc general que he dibuixat.

Per tant, i ara aquí acabo, senyor President, gràcies per la seva atenció, les esmenes 164 i 165 tracten, pretenen que, abans d'aprovar un nou endeutament per l'IDIADA i el LGAIN, coneguem en la Comissió d'Indústria el seu programa d'inversions; no pretenen més que això. Jo penso que vostès, això, podrien perfectament aprovar-ho, senyor Escudé, ho podrien perfectament aprovar, que abans d'aprovar l'endeutament d'IDIADA i LGAIN hi hagués un programa d'inversions en la Comissió d'Indústria; penso que això es pot aprovar.

La 236 tracta que, abans d'aplicar els 1.114 milions al Consorci per a la Promoció Comercial, també es porti a Comissió d'Indústria un programa que coneguem, d'activitats d'aquest Consorci i de les seves previsions de futur.

L'esmena 410 pretén retornar al Govern el pressupost del CIDEM perquè entenem que no s'adequa als principis i als fins per als quals va ser creat i, per últim, la 409, pels motius que he assenyalat abans, pretén retornar el pressupost global de la Conselleria d'Indústria.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Riera, moltes gràcies. Per al torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Faré el torn en contra de les esmenes que s'han defensat, a excepció de la 409 i la 410, que són les de totalitat del Departament d'Indústria i del CIDEM, que ha defensat el senyor Riera, perquè ambdues esmenes tenen paral·lelament altres esmenes de totalitat d'altres grups parlamentaris i, aleshores, quan al seu moment s'hagi fet el torn a favor de les esmenes, també, de retorn d'aquests sengles pressupostos, els meus companys especialitzats en aquest Departament faran el torn en contra conjunt a les manifestacions que ha fet el senyor Riera i les que faran, al seu moment, els altres grups parlamentaris que han presentat esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament coherent.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Per tant, doncs, passem a l'article 29. A l'article 29, la primera esmena ha estat retirada. La primera esmena viva que trobem és la 160, del Grup Popular, que va vinculada amb la 166 i jo voldria aprofitar per demanar-li al senyor Curto que m'excusés en nom del Grup parlamentari nostre en allò que ens pugui afectar del fet que alguns diputats estiguessin parlant quan ell explicava, i que això suposo que ha provocat aquesta sobtada interrupció de la seva defensa. En tot cas, crec, senyor Curto —i reitero la pre-

sentació de disculpes per allò que afecti el nostre Grup—, crec que el text que vostè ha presentat en les seves esmenes parlen per elles mateixes, i podem fer un torn en contra perfectament vàlid. Concretament, vostè el que demana és que les condicions dels diversos mecanismes d'endeutament els vagi fixant cada vegada el Parlament de Catalunya. Aleshores, jo li voldria recordar que l'article 18, apartat 2, de la Llei de Finances Públiques preveu només dos mecanismes: o bé la Llei de Pressupost ho regula, o bé el Consell Executiu. I, aleshores, el que se segueix aquí és una autorització al Consell Executiu. Creiem que és un mecanisme útil i vàlid, el Parlament té un moment solemne, que és aquest que ens ocupa —malgrat algunes baixes que veig en els rengles de l'oposició—, i, per tant, és aquest el moment en què s'ha de definir el Parlament sobre l'endeutament. I, per tant, doncs, nosaltres no li acceptaríem aquestes esmenes.

De l'esmena 161, es va fer el torn en contra en el seu moment, del Grup Mixt; la 162 i la 163 han estat retirades, amb la motivació d'error que ens explicava el senyor Martí Carnicer, i passem a la 164, 165 i 236, del senyor Riera, perquè, en definitiva, encara que són a llocs diferents del Pressupost, tenen realment una vinculació, perquè totes demanen que determinades operacions i activitats d'organismes: l'esmena 164 afecta l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil; la 165, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, i la 236 afecta el Consorci de Promoció Comercial, i en totes aquestes tres esmenes el senyor Riera, fidel al seu esperit parlamentari —i no sé si diria assembleari o d'oposició—, en definitiva el que demana és mediatitzar el funcionament d'aquestes entitats i organismes autònoms amb una prèvia presentació; jo ja reconec, senyor Riera, que ha estat més morigerat i no ha demanat, com en altres esmenes, l'informe favorable, previ o un grau més dur d'intervenció de la Cambra, però, en tot cas, entenem que tampoc és procedent aquesta presentació prèvia, i més perquè sap perfectament, el senyor Riera, que tots i cadascun d'aquests tres organismes en la seva llei, o en la seva normativa de creació, moltes d'elles o totes elles han passat per aquí i el senyor Riera ha tingut ocasió d'enriquir-ho amb les seves aportacions i els seus coneixements, totes elles estan regides per organismes d'un gran pluralisme, que hi ha representació de moltes forces socials, econòmiques, i que, per tant, entenem que la societat ja participa perfectament d'aquesta activitat i que no cal que el Parlament, amb caràcter previ..., evidentment amb caràcter posterior té tots els drets de fer-ho, d'acord amb l'article 83 de la Llei de Finances Públiques, els mecanismes del Reglament, etcètera, seguint l'argumentació que hem donat en ocasions anteriors.

I, finalment, queda sense contradir l'esmena 167, del Grup Mixt, que també demana el coneixement trimestral al Parlament, i aquí l'argumentació és la tradicional que al llarg de tot aquest debat hem anat donant de la invocació, una vegada més, de l'article 83 de la Llei de Finances Públiques, que ja preveu aquesta rendició de comptes i, per tant, a totes aquestes esmenes que ara he contraargumentat i a aquelles altres que ho vaig fer en el seu moment, que havien estat defensades anteriorment, anunciem el nostre vot negatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a les votacions d'aquest article 29. En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Mixt, 161, 167 i 168, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

A continuació votem les esmenes 160 i 166, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

A continuació votem les esmenes del Grup Socialista. La 164, 165 i 169.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes tres esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'article 29, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 29 ha quedat aprovat per 48 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

A continuació passem a l'article 30 i votem l'esmena de l'Agrupació del CDS, la 170, que ja va ser defensada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Votem l'article 30, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per 49 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació votem l'article 31, segons el Dictamen de la Comissió. No té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquest article ha quedat aprovat per 50 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Passem a continuació a les Disposicions Addicionals. La Primera, Segona, Tercera, Quarta i Cinquena no tenen esmenes. Es poden sotmetre a votació conjuntament? (Pausa.) Se sotmeten a votació conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les cinc primeres Disposicions Addicionals han quedat aprovades per 54 vots a favor, cap en contra i 28 abstencions.

A la Disposició Addicional Sisena hi ha una esmena del Grup Mixt, la 171, que ja ha estat defensada. Passem a votar aquesta esmena, la 171.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 51 en contra i 27 abstencions.

Votem a continuació el text del Dictamen d'aquesta Disposició Addicional Sisena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquesta Disposició Addicional Sisena ha quedat aprovat per 51 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació votem les Disposicions Addicionals Setena, Vuitena i Novena, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes Disposicions Addicionals han quedat aprovades per 52 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A la Disposició Addicional Desena hi ha l'esmena 172, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, les esmenes... Defensaré les esmenes, senyor President, 172 i 181. Tal com s'ha dit, aquestes dues esmenes, totes dues són de supressió, una de la Disposició Addicional Desena i l'altra de la Disposició Addicional Vintena, perquè plantegen el mateix tema, el tema de la compensació, una en el cas de l'Institut Català del Sòl i l'altra perquè el Consell Executiu pugui fer utilització d'aquesta via. Nosaltres donarem, fonamentalment, tres raons en les quals fonamentem la supressió d'aquestes Disposicions Addicionals. La primera és que nosaltres considerem que la via de la compensació està perfectament regulada amb les disposicions generals, amb les legislacions generals i, concretament, amb l'article 109 de la Llei de Bases de Règim Local, que ho preveu perfectament i que m'estalvio de llegir-los.

Una segona raó important: nosaltres creiem que la via de la compensació és una via absolutament excepcional i no és la via que creiem que hauria de ser la normal, i, en canvi, aquí sembla que se li vol donar molt protagonisme a la via de la compensació.

I una tercera raó important i tècnica és fer notar al Grup de la majoria que l'article 182.2 del Reial Decret 781/86, que conté la Disposició Addicional Desena, és un article que està derogat i, per tant, creiem que s'hauria d'adaptar, si el Grup de la majoria pensa votar-la favorablement, doncs, a les disposicions legals vigents, perquè, si no, s'aconseguiria el mateix resultat de l'aplicació d'aquesta Disposició Desena amb el vot favorable de la majoria o bé amb el del vot en contra dels altres Grups de l'oposició.

Per tant, nosaltres demanem a la Cambra el vot favorable a aquestes esmenes, i el Grup de la majoria que adapti, si ho creu convenient, a aquest Reial Decret, la seva Disposició Addicional Desena, perquè, si no, no es podria aplicar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té l'esmena 173. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. La Disposició Addicional Desena faculta l'INCASOL per fer ús de la via de compensació per al cobrament de crèdits a les entitats locals relacionades amb convenis per al finançament d'actuacions en matèria d'habitatge.

El nostre Grup també ha presentat una esmena de supressió en el mateix sentit que la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí ha explicat abans, perquè pensem que les relacions entre les administracions no poden passar, com a norma, per la via de la compensació. En segon lloc, perquè ja aquest tema ha estat regulat —està regulat a la Llei de Bases de Règim Local— i, en tercer lloc, perquè, en aquest cas, la Disposició Addicional Desena utilitza o preveu la utilització de la via de compensació en un tema tan important en aquests moments com és el finançament dels habitatges públics.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. En primer lloc, voldria agrair a la Diputada senyora Rosa Martí la precisió jurídica —té tota la raó; jo també tenia una nota en aquest sentit—; i, concretament, senyor President, per motius de derogació de la norma esmentada, demanaria que, com a variació tècnica, es pogués modificar la referència a aquest Decret Legislatiu 781/86 per la legislació aplicable en aquest moment que, com deia la senyora Rosa Martí, concretament és l'article 12 de la Llei 39/88, d'Hisendes Locals, del 28 de desembre.

Després d'agrair a la senyora Martí la seva amabilitat informativa jurídica, l'haig d'informar, com el senyor Saura, que, una vegada més —perquè fa quatre anys, com a mínim, que hi ha aquests textos, especialment aquest de l'Institut Català del Sòl; aquests textos de compensació—, també votarem en contra per una raó molt senzilla, que potser no és agradable d'explicar però que és real, i la realitat és que, no ja els ajuntaments, que sembla que és el motiu de preocupació fonamental o total dels il·lustres ponents de les esmenes, sinó que són tots els organismes públics que tenen una capacitat —com ho diria— d'esmunyir-se de les seves obligacions perquè, malgrat convenis, acords o normatives legals, en principi aquests organismes no poden ser objecte de constrenyiment, de via de constrenyiment. És clar, aleshores, tot compromís que es pugui acordar, si després s'incompleix, a diferència de tota altra persona física o jurídica, els ens públics, i hi insisteixo que això afecta la mateixa Generalitat, perquè, en les esmenes 172 i 173, afecten només l'INCASOL en relació amb els ajuntaments; però l'esmena 181 —que ja no hi ha esmena del Grup d'Iniciativa i només n'hi ha del Grup Socialista, juntament amb una de paral·lela del Centre Democràtic i Social—, aquí afecta tots els organismes; o sigui, fins i tot, tenim, o té el Govern, podríem dir, la transparència o la valentia d'incloure-s'hi ella mateixa. Per tant, la Generalitat també és objecte, pot ser objecte d'aquest tractament de la compensació de deutes. Aquest tractament és usual a totes les administracions, per aquesta característica d'inembargabilitat dels seus patrimonis i els seus cabals, i en el terreny del dret comparat voldria parlar, doncs, no ja de terreny i d'INCASOL, sinó, en general, de la Disposició Addicional Vintena, legislació de l'Estat: hi ha la Llei número 50, de l'any 84, la Disposició Final Segona de la qual preveu aquesta compensació; el Reial Decret del 19 de juny del 85, que ho desplega; i en el terreny de la Se-

guretat Social —que és també important— hi ha un Reial Decret 716/86, del 7 de març, i una Ordre del 23 d'octubre del 86; i, segons la meua informació, en el Projecte —actualment en formalització— del Reglament General de Recaptació es preveu també aquesta mecànica de la compensació de deutes entre administracions públiques. Per tant, doncs, comprendran, senyora Martí i senyor Saura, que nosaltres, una vegada més, ens oposem que se suprimeixi aquesta possibilitat —que no és una obligació— de compensació de deutes entre organismes públics, tant en el terreny específic de l'habitatge —Disposició Addicional Desena— com, amb caràcter general, la Disposició Addicional Vintena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a les votacions. En primer lloc, l'esmena 172, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'esmena 173, d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la Disposició Addicional Desena, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Desena, amb la correcció tècnica que s'ha dit, ha estat aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem a la Disposició Addicional Desena. Aquí hi ha les esmenes 174 i 175, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Són a la Disposició Addicional Onzena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Onzena.

El Sr. ALEU: Onzena. El que especifica la Disposició Addicional Onzena és que el Departament pot passar uns romanents de crèdit, concretament de la partida 731.01, a l'Institut Català del Crèdit Agrari, amb la qual cosa estaríem d'acord. El que passa és que nosaltres hem presentat dues esmenes, una màxima i una mínima, en el sentit que passar aquests diners obligués l'Institut Català del Crèdit Agrari a donar-hi la mateixa finalitat que tenien dintre del Pressupost. Si això no fos així i s'hi vol continuar afegint, que almenys se suprimeix la paraula «preferentment» i obligués l'Institut Català del Crèdit Agrari que es destinés a les característiques que queden definides en la resta de l'article. En qualsevol cas, nosaltres presentem les dues esmenes, una màxima i una mínima, totes dues dirigides en la mateixa direcció, que és conservar, en el que sigui possible, que la partida 731.01 es dediqui a la finalitat que té dintre del Pressupost.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Torn en contra a càrrec del senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Si bé el senyor Aleu ens ha dit que presentava una esmena de màxima i una de mínima, jo diria que, en el fons, totes dues són de màxima, perquè totes dues pretenen definir exactament i exclusivament quina és la destinació dels possibles romanents de la partida 731.01.

Recordaran, senyores i senyors diputats, segurament, que aquest text ha estat objecte de modificació i d'esmena en els darrers anys; jo recordo, no sé si era l'any passat o fa dos anys, que amb l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer vam fer..., o amb vostè, senyor Aleu, vam fer una transacció, o anteriorment l'havia feta amb el senyor Martí Carnicer, perquè recordo que hi va haver un any que hi havia una esmena del Grup Socialista i una altra esmena personal del senyor Martí Carnicer. Concretament, aquest text, nosaltres entenem que encara perfecciona el text a què havíem arribat consensuadament en exercicis anteriors, perquè, en definitiva, el text actual el que fa és determinar la finalitat prioritària —que no altra cosa— d'aquesta destinació, la destinació d'aquest possible romanent. La diferència amb el text anterior, amb el text que hi havia l'any 89, és que ara no es preveu expressament que aquests romanents es puguin destinar a proveir el fons d'insolvències de l'Institut, cosa que semblava que era motiu d'oposició del Grup Socialista. Aleshores, nosaltres entenem que aquest text acosta posicions a la proposta socialista. Lamentem que el Grup Socialista mantingui encara aquesta posició més restrictiva i, per tant, anunciem que hi votarem en contra, ja que ens sembla que el text actual, que només parla de preferència, permet aquesta flexibilitat que el Grup Socialista, doncs, no està disposat a mantenir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Se sotmeten a votació les esmenes 174 i 175 del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

A continuació votem la Disposició Addicional Onzena, segons el Dictamen, i també la Dotzena i la Tretzena, que no tenen esmenes. *(Pausa.)* No? *(Pausa.)* Separada cada una d'elles. *(Pausa.)* Com? Les que no tenen esmenes juntes, i separatament l'Onzena? Doncs, votem la Disposició Addicional Onzena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text d'aquesta Disposició ha estat aprovat per 52 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

A continuació votem conjuntament les Disposicions Addicionals Dotzena i Tretzena, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes Disposicions Addicionals han estat aprovades per 54 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A la Disposició Addicional Catorzena hi ha una esmena, la 176, del Grup Mixt. Té la paraula l'Honorable senyor Hortalà

per defensar-la.

El Sr. HORTALÀ: Moltes gràcies, senyor President, molt breument. Es tracta d'introduir un element de cautela pel que fa a les fiances que han de disposar preceptivament les entitats de jocs de sort, d'envit o d'atzar. El reglament que fixa aquest tipus de fiances no estableix de manera explícita quina és la conseqüència de no presentar a termini aquestes fiances. Sembla ser que en aquests últims temps, en aquests últims anys, s'ha utilitzat la pràctica de substituir la fiança dinerària per l'aportació d'un aval, amb tot el que comporta posteriorment de retirada d'aval i aportació dinerària i, en conseqüència, amb una vulneració certa del reglament en un tema que, a més a més, no tipifica la Llei. Per això ens ha semblat que era bo que la Llei General Pressupostària, que la Llei dels Pressupostos de la Generalitat, tingués en compte aquesta possibilitat, en el sentit que si les fiances no es disposen en el termini establert, l'autorització quedi automàticament anul·lada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Té la paraula el senyor Escudé per fer torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. No serà un torn en contra perquè, en Comissió, no vam tenir ocasió de sentir l'argumentació de l'Honorable orador; avui dia, avui, en aquests moments, hem escoltat atentament la seva explicació i, entenent que és perfectament vàlida, anunciem que donarem suport a l'adopció d'aquesta modificació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Se sotmet a votació aquesta esmena.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat. I ara es vota el text del Dictamen d'aquesta Disposició Addicional Catorzena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Catorzena ha quedat aprovada per 52 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació, passem a la Disposició Addicional Quinzena, una esmena única del Grup Mixt, la 177. L'Honorable senyor Hortalà té la paraula per defensar-la.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. També molt breument, i sorprès agradablement. Es tracta que les empreses públiques de la Generalitat, diu la Llei de Pressupostos, «han de reservar un 3% com a mínim de les noves contractacions previstes durant l'exercici pressupostari del 90, per proveir..., per proveir-les amb persones amb disminució». Entenem que aquest 3%, tal com està l'ordenació general de les quanties i de la contractació, és important, però, des d'un punt de vista de sensibilitat social, pensem que, intentant d'equiparar-ho amb altres legislacions, aquest 3% podria pujar-se fins a un 5%, i aquesta és la intencionalitat de l'esmena que mantenim.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. El senyor Escudé pot fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, també molt breument. El text d'aquesta Disposició Addicional Quinzena és fruit, com recordaran, d'una esmena de la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, que es va recollir en un pressupost anterior.

I, en definitiva, nosaltres entenem que continua essent vàlid el text, perquè l'experiència de l'aplicació de la corresponent Disposició Addicional del pressupost anterior, durant l'exercici del 89, ha demostrat —les xifres demostren— que no s'han cobert totes les places, en aquestes empreses d'aquest tipus de persones, per manca d'aspirants, aleshores entenem que no té cap utilitat d'incrementar aquest percentatge. Per tant, doncs, votarem en contra d'aquest increment del topall.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Se sotmet a votació aquesta esmena, la 177.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

A continuació votem la Disposició Addicional Quinzena segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Quinzena ha quedat aprovada per 49 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació passem a les esmenes a la Disposició Addicional Setzena. El Grup Socialista té l'esmena número 178. Per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Agruparé, si em permet, les esmenes 178, 185, 189, 193 i 196.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, totes aquestes esmenes, com vostès hauran pogut observar, fan referència a diverses Disposicions Addicionals que pretenen modificar lleis aprovades per aquest Parlament.

Nosaltres ja hem dit moltes vegades que la Llei de Pressupostos hauria de servir per fer el Pressupost i no per modificar altres lleis, perquè aquesta no és una pràctica gens bona.

En aquest cas ens trobem que es pretén modificar tres lleis i un decret legislatiu: la Llei sobre Personal Eventual Contractat i Interí al Servei de la Generalitat, la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, la Llei de l'Entitat del Joc i Apostes de Catalunya, i també el Decret Legislatiu 1/89, del 23 de juny. Repetim que no és bo, nosaltres interpretem, que es modifiquin tres lleis i un decret legislatiu a través de la Llei de Pressupostos. Perquè, ho hem dit moltes vegades al llarg dels debats de les lleis, vostès, realment, fan les lleis malament, però si les fan malament no les vulguin esmenar a través de la Llei de Pressupostos; esmenin-les a través de tornar-les al Parlament i tornar a utilitzar la via que el Reglament preveu per a la seva discussió. Perquè entenem que això és la via adequada.

Perquè hi ha moltes sentències del Tribunal Constitucional, ja vàrem dir-ho l'any passat —en citaré només una, per exemple, la 126/87—, que diuen, molt clarament que reconeixen la possibilitat que a través de la Llei de Pressupostos es puguin modificar algunes lleis, però sempre que guardin relació directa, o amb les previsions d'ingressos, o bé amb les habilitacions de partides del pressupost. Però aquestes sentències afirmen

també alhora que la tramitació de la Llei de Pressupostos, com tots sabem, té moltes restriccions en el seu tràmit, i per tant aquestes restriccions són molt inferiors al tràmit normal que preveu el Reglament. Per això, creiem que no és una pràctica aconsellable, la d'utilitzar la llei de pressupostos com a vehicle, per modificar-les. Convindrà amb nosaltres el Grup de la majoria, per tant, que aquesta pràctica no és correcta i que aquest mètode no ofereix garanties legislatives, perquè minva la seguretat jurídica.

I no m'agradaria que en la rèplica el senyor Escudé em digui que hi ha altres Parlaments que també utilitzen aquesta tàctica, perquè en tot cas ara estem aquí i estem discutint la problemàtica d'aquest Parlament i el Pressupost de la Generalitat i no altres pressupostos.

I també m'agradaria comentar molt breument que de vegades dóna la sensació que el Grup de la majoria no té molt clar quin és el repartiment de poders: el poder executiu i el poder legislatiu. Perquè, sí, sembla que s'apropiï moltes vegades l'Executiu del poder legislatiu, i això, doncs, és molt perillós, aquesta pràctica, perquè devalua el Parlament.

Per tant, nosaltres entenem que aquestes Disposicions Addicionals haurien de suprimir-se, i, per tant, les donem per defensades i, alhora, demanem el vot de la Cambra a favor de la supressió, i per tant a favor d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre, per defensar l'esmena 179.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Com molt bé ha dit la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí, mitjançant aquesta Disposició Addicional el Govern pretén la modificació d'uns articles de la Llei sobre el Personal Eventual, Contractat i Interí al Servei de la Generalitat. Una vegada més, el Govern pretén utilitzar un procediment legal, però políticament pervers; pretén utilitzar aquesta Llei de Pressupostos per modificar una llei que, òbviament i com totes elles, té un condicionament, un resultat econòmic; pretén fer ús i abús d'aquest mètode, pervers políticament, al qual nosaltres no donarem suport. Fóra convenient, ja ho ha dit la Il·lustre Diputada senyora Martí, que les modificacions de les lleis es tramitessin pels procediments ordinaris. Per això hem presentat aquesta esmena i manifestem, senyor President, que amb aquesta intervenció donem per defensades la resta de les esmenes que tenim presentades al text articulat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Les presentades al text articulat només? (Pausa.). Molt bé, gràcies. El Grup Mixt té l'esmena 180; l'Honorable senyor Hortalà la pot defensar.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Bé, en principi, nosaltres també creiem que no és correcte, no és ortodox aprofitar la Llei de Pressupostos per modificar altres lleis; però d'això, si de cas, ja en parlaré més endavant. Però, ja que això es fa així, i com que malgrat tot, això tirarà endavant...

En la modificació de la corresponent llei hi ha un aspecte que a nosaltres ens preocupa, particularment. Es tracta que es puguin acollir als beneficis d'aquesta Llei, diu l'article 4, de la Llei que es vol modificar: «aquells que hagin tingut prestació de serveis a la Generalitat, abans de l'any 39». L'article fa dues mencions, amb caràcter general per tots aquells que almenys la

durada d'aquesta prestació de serveis hagi estat d'un any, i després un cas excepcional que només regula fins a sis mesos. Però, és clar, hi ha gent, amb tota legitimitat i per causes ben alienes a la seva conducta i voluntat, que han estat menys de sis mesos; dos, tres, quatre, cinc; quina diferència hi ha entre cinc i sis mesos? I per aquesta mateixa lògica, entre quatre, tres, etcètera. Per tant, la modificació que nosaltres proposem és que, de la mateixa manera que té el caràcter general per a tots aquells que almenys hi han treballat un any, i un caràcter excepcional i a repartir proporcionalment, aquells que hi han estat fins a sis mesos, que se suprimeixi «fins a sis mesos», que s'introdueixi: «tothom qui hagi prestat els serveis proporcionalment als mesos de durada fins a un any», que llavors ja poden entrar en la característica i casuística general.

Per tant, ens sembla que aquesta és una esmena de justícia que afecta sensiblement tot el que suposa una part, des d'aquest punt de vista, de prestació de serveis d'una història important i significativa per al país, i al mateix temps retre un homenatge amb una repercussió pressupostària realment mínima, a tots aquells funcionaris que per raons —ho torno a dir— alienes a la seva voluntat i per condicions ben adverses varen haver de deixar de prestar els seus serveis a les nostres institucions abans del 39.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Farem el torn en contra, en primer lloc, de les tres esmenes 178, 179 i 180, que fan referència a aquesta Disposició Addicional Setzena; i a continuació, també faré el torn en contra de les esmenes 185, 189 i 193, que ha defensat la Il·lustre Diputada senyora Rosa Martí, i al mateix temps també el torn en contra de les esmenes, que, sense especificar-les, ha anunciat el senyor Latorre, que són les bessones, les paral·leles, les immediatament anteriors o posteriors en aquesta numeració que ha anunciat la senyora Martí, perquè el Centre Democràtic i Social també ha fet el mateix tipus d'esmenes que el Grup Socialista.

Per tant, doncs, com deia..

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé, se'n deixa una, em sembla; la 196, socialista, que també l'ha defensat la senyora Martí.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, doncs, senyor President, l'apunto a la llista, i també intentarem fer el torn en contra, sempre, sempre mirant de no molestar la senyora Martí, que ja m'ha advertit que no digués segons què d'altres Parlaments, que diu que som en aquest Parlament; evidentment que som en aquest Parlament, senyora Martí, almenys bastants de nosaltres, però no tots, i esperem que hi siguem encara moltes hores avui i aquest cap de setmana.

El que m'ha sorprès, i aquest és un comentari general, senyora Martí, m'ha sorprès el tema de dir: és que debatre modificacions de llei ara és menys garantia que debatre-ho a través d'un Projecte de Llei. Jo em pregunto: és que no estem en un Projecte de Llei? No és un projecte de Llei que ha seguit, exactament, tots els mateixos tràmits que té un Projecte de Llei. Bé, la senyora Martí ho nega emfàticament; després potser tindrem ocasió de comentar quines diferències veu entre la tramitació d'un projecte de llei i un altre projecte de llei.

Bé, anant, doncs, a les tres primeres esmenes, la 178 i la 179

volen el mateix, que és la supressió d'aquesta Disposició Addicional Setzena. Aquesta Disposició Addicional Setzena el que pretén, com deia la senyora Martí, és modificar l'article 4 i l'article 5.1, apartat a) d'una Llei que va aprovar aquest Parlament l'any 84.

Per què es fa això? Primer motiu i, per tant, doncs, ja intento contradir les afirmacions de la senyora Martí... La senyora Martí ens ha explicat que hi ha unes sentències que diuen que només en els casos en què hi ha vinculació... És que en tots aquests casos, senyora Martí i altres senyors ponents, té perfectament un enllaç el fet de presentar en les disposicions addicionals aquestes modificacions, perquè totes elles, òbviament, tenen conseqüència pressupostària; concretament aquesta, després veurem que hi ha una secció de classes passives, que la dotació econòmica existeix a conseqüència de l'existència d'aquesta normativa. Per tant, més íntima relació entre la modificació i el text pressupostari, crec que no podria ser.

Per què es demana aquesta modificació i quina modificació es demana? Concretament, la modificació que es demana és suprimir el requisit de la nacionalitat espanyola per part d'aquestes persones. Em sembla que tots vostès són conscients que hi ha moltes d'aquestes persones —normalment persones ja molt grans— que van haver d'emigrar, dissortadament, de la nostra pàtria i que amb els anys transcorreguts s'han «afincat» en altres països d'Europa o d'Amèrica i, aleshores, en molts casos, per motius diversos, aquestes persones han renunciat a la nacionalitat espanyola i estaven, per tant, en la impossibilitat de tenir dret a aquestes pensions. I, aleshores, fent cas, atenent una recomanació del Síndic de Greuges —concretament, l'any passat va fer aquesta petició en el document número 2.378—, el Govern ha cregut adequat retirar aquesta exigència de la nacionalitat espanyola. I això és perfectament constitucional, perquè la modificació de l'article 5, apartat 1, lletra a) fa referència al treball, no a la pensió, perquè, teòricament..., diria que no hi ha cap cas, però teòricament hi podria haver persones que poguessin reintegrar-se encara en edat laboral a la seva feina. I aleshores, aquí, el que es permet és..., que en aquest cas sí que s'aplicaria l'exigència de la nacionalitat, perquè ho diu la legislació de la funció pública. D'aquí, doncs, per tant, la necessitat, entenem nosaltres, de modificar aquests articles de la Llei de classes passives en qüestió.

Pel que fa referència a l'esmena 180, bé, el senyor Hortalà diu: «per què sis i no quatre?» Bé, i jo dic: i per què no un any, que és el que en principi es preveu? A nosaltres ens sembla correcte un període de cert gruix, i un any ens sembla que no és excessiu, demanar una vinculació superior a un any, i per això la Llei, ja només per via d'excepció, parlava, no de «fins a sis mesos», sinó de «més de sis mesos». I el que es pretén ara és ampliar, fins i tot, a quatre o a cinc, però també a un dia. Una persona que hagués tingut un dia de dedicació a l'anterior Generalitat de Catalunya tindria dret a aquesta pensió, i aleshores jo dic: a quina pensió tindria dret per un dia de prestació? Perquè aquí es parla —i el senyor Hortalà, del Grup Mixt, no ho modifica— de «proporcionalitat». Realment, seria oferir un dret pràcticament inútil, més perquè —suposo que al seu moment tindrem ocasió de fer-ho— el Grup Mixt té una esmena de retorn, de supressió de tota la consignació pressupostària destinada a classes passives, i aleshores encara té menys sentit que, per un cantó, vulgui ampliar el nombre de beneficiaris i, d'un altre

cantó, els vulgui suprimir. Sigui el que sigui, votarem en contra de totes aquestes tres esmenes.

Les esmenes 185, del Grup Socialista, i 186, del Centre Democràtic i Social, es tracta d'esmenes a la Disposició Addicional Vint-i-quatrena, que el que fa és modificar l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana en el sentit d'unificar el règim de desafectació dels béns propietat de la Generalitat, perquè les entitats de dret públic tenien encara una normativa..., perdó, de dret públic que s'ajustessin en el seu funcionament al dret privat, tenien encara una normativa diferent de la genèrica, i el que fa amb aquesta modificació és unificar el tractament en el cas de desafectació de béns de domini propi. I, per tant, doncs, també és un tema vinculat directament amb qüestió pressupostària i, per tant, entenem que és perfectament viable i lògic que es pugui modificar la Llei 4/85 a través de la Llei de Pressupost, que ofereix, hi insisteixo, les mateixes garanties.

Les esmenes 189 i 190..., millor dit, la 190 ja havia estat defensada..., bé, ho està... Totes dues corresponen a la Disposició Addicional Vint-i-sisena i s'oposen a la modificació —com deia la senyora Martí— del Decret legislatiu 1/1989, del 23 de juny. Aquest Decret fa referència que la taxa en qüestió, la de l'article 68, s'ha d'acreditar mitjançant la realització del fet imposable, excepte en una tarifa concreta, que s'explica com es fa aquest acreditament. Per què es posa això? Senzillament, perquè l'article 10 de la Llei Tributària especifica que l'acreditació s'ha de regular sempre per llei, i aleshores hi podria haver el dubte de considerar si és suficient el Decret legislatiu. Per tant, el que es fa és recollir-ho en la Llei de Pressupost.

L'esmena 193, igual que la 191, fa referència a la Disposició Addicional Vint-i-setena, i és una disposició addicional que no fa més, en certa manera, que repetir el que ja es va incloure en pressupostos anteriors, en el sentit de modificar l'article 9 de la Llei 5/86, que molts senyors diputats recordaran perquè és la Llei de Creació de l'EAJA. Aleshores, què és el que es fa a través d'aquesta Disposició Addicional Vint-i-setena? D'un cantó, clarificar possibles dubtes perquè el que fa és reproduir d'entrada la totalitat de l'article 9 d'aquesta Llei tal com va quedar després de la modificació que es va fer en un pressupost anterior, perquè en el Pressupost de l'any 89, a través de la Disposició Addicional que portava el número 14, el que es va fer només és modificar un paràgraf, però sense reproduir la resta de l'article i, aleshores, per evitar confusions, ara es reproduceix tot. I hi ha una altra modificació, modificació lògica, que és la d'esmentar, com a organisme, com a departament afectat, el Departament de Benestar Social, que, com saben vostès, és qui té incardinades les destinacions dels excedents produïts per aquesta entitat autònoma.

Finalment, les esmenes 196 i 197, tractant-se del Centre Democràtic i Social, s'oposen a la modificació, en virtut de la Disposició Addicional Vint-i-novena, a la Llei, també, de l'Estatut de l'Empresa Pública, i aquí també té una explicació, entenc jo, molt coherent i molt lògica. El que es fa, a través d'aquesta modificació de l'article 35, apartats 8 i 9, no és altra cosa que tenir en compte les modificacions que s'han produït en l'interval, des que vam aprovar en aquest Parlament l'any 85 la Llei d'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, i el moment present, que fonamentalment és la modificació de la Llei de Societats Anònimes, la normativa que actualment en l'Estat espanyol permet dissociar la participació accionarial del control de la gestió i, fins i

tot, permet eliminar la proporcionalitat de la decisió en funció de la participació accionarial. I aquí el que es fa és tenir present aquesta possibilitat, que potser que faci menys interessant la participació de la Generalitat a través de l'adquisició a títol oneros d'accions d'aquestes empreses i, per tant, hi ha aquestes cauteles, que entenem que, fins i tot, són favorables a la participació del nostre Parlament. Per tant, també ens oposarem a aquestes esmenes.

En definitiva, senyor President, ens oposem a totes aquestes esmenes i, més concretament, a efectes de votació immediata, a les esmenes 178 a 180, que fan referència a la Disposició Addicional Setzena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la votació d'aquestes esmenes. La 178, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

A continuació, si no hi ha cap inconvenient, votarem la 179 i la 180 conjuntament. *(Pausa.)* Es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 49 en contra i 3 abstencions.

Votem a continuació la Disposició Addicional Setzena segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Setzena ha quedat aprovada per 49 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A continuació sotmetrem a votació les Disposicions Addicionals Dissetena, Divuitena, Divuitena bis i Dinovena, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes Disposicions Addicionals han quedat aprovades per 53 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Passem a la Disposició Addicional Vintena. Hi ha dues esmenes que han estat, les dues, defensades. Sotmetem, en primer lloc, a votació la 181, del Grup Socialista, i la 182 conjuntament, la socialista i la del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 49 en contra i 4 abstencions.

Votem a continuació la Disposició Addicional Vintena, segons el Dictamen de la Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha quedat aprovada per 51 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació la Disposició Addicional Vint-i-unena, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Vint-i-unena ha quedat aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

A la Disposició Addicional següent hi ha l'esmena 183, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Moltes gràcies, senyor President. Per anunciar la retirada de la 183 i —si m'ho permet, el senyor President— per defensar, molt breument, perquè han estat ja objecte de debat, la 187, 192 i 198, que són esmenes de supressió, en el sentit a què abans ja altres il·lustres diputats s'han referit.

El nostre Grup també entén que sistemàticament el Consell Executiu aprofita les disposicions addicionals de la Llei de Pressupost per modificar altres lleis importants. En aquest cas, la Llei de l'Estatut de l'Empresa Pública o la Llei de Creació de l'EAJA.

En totes aquestes esmenes, el nostre Grup planteja la supressió d'aquestes modificacions d'altres lleis, i l'esmena 184, que fa referència a la Disposició Addicional Vint-i-tresena, en el sentit que els contractes d'arrendament o mitjançant el procediment de contractació directa siguin informats al Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol fer torn en contra, el senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Faré el torn en contra a l'esmena que, diguem-ne, té un aspecte de novetat, que és la 184...

El Sr. PRESIDENT: I a les no retirades, que n'hi ha una de retirada.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, sí. No, no, la retirada, agrair al senyor Saura el seu criteri coincident amb el nostre de la possibilitat de la gestió autònoma d'aquests museus de titularitat de la Generalitat.

Quant a les esmenes que són paral·leles a les altres ja defensades pels il·lustres representants del Grup Socialista, de l'Agrupació del Centre Democràtic i Social —com bé deia el senyor Saura—, el torn en contra ja està fet; l'argumentació és idèntica.

Per tant, senyor President, entenc que queda viva, a efectes d'intentar rebatre-la, l'esmena 184.

L'esmena 184 fa referència a la Disposició Addicional Vint-i-tresena, la disposició addicional que regula el tema dels arrendaments i ocupació o utilització d'immobles, i el senyor Saura, com a representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya, demana una informació trimestral sobre aquests arrendaments. Aleshores, aquí hi ha dues observacions a fer: primera, la informació sobre els contractes d'arrendament figura en un annex, en un dels documents o un dels volums annexos al Projecte de Llei de Pressupost i, per tant, la situació actual ja està a disposició de tots els senyors diputats i, quant a variacions futures, voldria fer observar que el que preveu aquest paràgraf objecte de modificació i d'addició no és el que la Direcció General de Patrimoni farà en el contracte, sinó que emetrà una informació, un dictamen que no és vinculant. Per tant, el fet que la Direcció

General de Patrimoni emeti informes no necessàriament vol dir que aquella proposta d'arrendament es materialitzi en un contracte, perquè queda clar en la Disposició Addicional Vint-i-tresena que qui realitzarà, qui té la facultat de realitzar l'arrendament, de materialitzar el contracte és l'empresa, l'organisme o l'entitat autònoma de la Generalitat.

Per tant, aquesta informació, entenem nosaltres que no afegeix res a la coneixença que pot tenir el Parlament d'aquest tema.

Per tant, doncs, també ens oposarem, com en les altres, a l'adopció d'aquesta esmena d'addició número 184.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Votem la Disposició Addicional Vint-i-dosena, que en aquests moments ja no té cap esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Vint-i-dosena ha quedat aprovada per 50 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A la Disposició Addicional Vint-i-tresena hi ha l'esmena 184, del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que, com que ha estat defensada, se sotmet a votació en aquest moment.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 46 en contra i 4 abstencions.

Votem, a continuació, el text de la Disposició Addicional Vint-i-tresena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional Vint-i-tresena ha quedat aprovada per 46 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

De la següent Disposició Addicional només resta per defensar l'esmena número 188, del Grup Mixt. Per a la seva defensa, té la paraula l'Honorable senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Gràcies, senyor President. Defensaré les esmenes 188, 194 i 199.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. HORTALÀ: I en fer-ho voldria significar al senyor Escudé, i amb el senyor Escudé als membres de la Cambra, que és perfectament legítim, evidentment, aprofitar la Llei de Pressupostos per introduir modificacions a altres lleis, però el fet que sigui legítim no és ni ortodox ni, al nostre entendre, correcte. Per una raó molt senzilla: perquè des d'un punt de vista formal és clar que és pot fer; una llei es modifica per una llei, fins i tot la de pressupostos, que té un rang sensiblement diferent, i en alguns aspectes superior, al cas de la tipologia general de les lleis. El que passa és que si es fa amb la Llei de Pressupostos, la modificació de la llei en qüestió perd singularitat, i, sobretot, no hi ha una cosa que sembla que hauria de ser preceptiva a l'hora de modificar una llei: és l'exposició de motius que justifica el perquè aquesta llei es vol modificar. Quan això es fa en la Llei de Pressupostos, evidentment, perd la singularització i perd la raó objectiva i exposada d'una manera clara del perquè de la modificació.

Per tant, és normal que hi hagin objeccions perquè s'utilitzi aquest procediment el qual, si bé és legítim —ho torno a dir—, des de la nostra perspectiva no és, ni de bon tros, correcte.

L'esmena 188. L'esmena 188 és una modificació a l'Estatut de l'Empresa Pública, i nosaltres volíem aprofitar aquesta modificació per introduir, al seu torn, una nova modificació. Es tracta de les desafectacions de béns de domini públic.

Les desafectacions de béns de domini públic acostumen a ser qüestions importants i que en tots els casos demanen publicitat, transparència i objectivitat en la seva finalitat. Doncs, bé, l'article en qüestió estableix que aquelles desafectacions fins a 1.000 milions de pessetes les pot autoritzar directament el Conseller d'Economia i Finances, i més enllà de 1.000 milions de pessetes, amb l'informe motivat del Conseller, el Consell Executiu.

Nosaltres creiem que per la intencionalitat —com deia abans— de les desafectacions, en tots els casos l'autorització, amb independència de la quantia, l'autorització l'hauria de donar el Consell Executiu, i no per a aquelles quanties menors —que no són pas tan menors, fins a 1.000 milions de pessetes—, el Conseller d'Economia i Finances. És tot el Govern, solidàriament i mancomunadament qui s'ha de fer càrrec d'una desafectació de béns públics.

Pel que fa a l'esmena 194, és una esmena congruent amb la que abans hem presentat —i òbviament hem perdut— i que fa referència a la potestat que la Llei de Pressupostos dona al Govern per crear l'Empresa de Gestió d'Infraestructures. Nosaltres continuem argumentant que la creació d'un sector públic artificios i exagerat a Catalunya no és bo; que això incrementa innecessàriament la burocràcia; que l'actual organització de l'Administració de la Generalitat, la pròpia i la institucional, és suficient per poder gestionar amb garantia tot el que és la creació d'infraestructures addicionals i, per tant, creiem que aquesta potestat no hauria de poder tenir-la el Govern i, en conseqüència, que no s'hauria de poder crear aquesta empresa de gestió d'infraestructures. I, per tant, mantenim l'esmena en congruència amb el que abans ja hem dit.

I, en tercer lloc, l'esmena 199. Entenem que és un lapsus de la mateixa Llei originària, perquè l'article 8, que aquí s'esmenta, de l'Estatut de l'Empresa Pública, estableix que: «Quan les adquisicions a títol oneros regulades en aquest article tinguin per objecte accions sense dret de vot», etcètera, «se'n donarà compte de la seva adquisició al Parlament.» En canvi, el punt 9 no parla de les adquisicions, parla de: «l'autorització per a l'alienació de participacions» i, en aquest cas, si bé s'esmenten les característiques de l'article anterior, pel que són autoritzacions d'alienació no fa falta comunicar-ho al Parlament i, en canvi, sí que fa falta amb les d'adquisició.

Per tant, entenem que la complementarietat és necessària, que es tracta d'un lapsus i que pensem que ja que s'introdueix aquí aquesta modificació global a l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana, als articles 8 i 9, es podria esmenar aquest lapsus amb la finalitat de millorar la llei originària.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Per fer un torn en contra de les tres esmenes que ha defensat l'Honorable Diputat: la 188, 194 i 199, si bé la 194 entenc que, quan a l'article

28 o 29 estàvem parlant..., el 28..., no, perdó, el 29, estàvem parlant de l'endeutament d'aquesta projectada empresa de gestió d'infraestructures, ja hem fet abundantment el debat amb el senyor Hortalà i amb els altres grups i que, per tant, tot el que allà he dit ho repeteixo aquí, ja que ara tampoc l'Honorable senyor Diputat hi ha afegit argumentacions noves.

Quant a les altres dues, sí que observo una cosa curiosa, que és que en l'exposició genèrica el senyor Hortalà, tot i acceptar, en principi, la possibilitat legal de modificar la legislació a través de la Llei de Pressupostos, ha manifestat un rebuig formal a utilitzar-ho, i aleshores, curiosament, el que fa és utilitzar aquest mecanisme, perquè, a diferència dels altres grups, que coherents amb aquest rebuig demanen la supressió de la modificació, el senyor Hortalà immediatament utilitza el mateix mecanisme i demana modificacions de les modificacions. (*Remor de veus.*)

Aleshores, senyor President, si el senyor Hortalà em deixa continuar, diria que, concretament, deixant de banda aquesta crítica que acabo de fer, l'esmena 188, a la Disposició Addicional Vint-i-quatrena, el que pretén és que sempre, en tot cas, hagi d'intervenir el Govern de la Generalitat.

Nosaltres entenem que és correcte marcar un límit..., fa uns moments, fa uns minuts parlava amb el senyor Hortalà, d'un altre tema, dels límits, de l'arbitrarietat dels límits d'acord..., la xifra que hi ha és una xifra que podria ser més alta o més baixa, però és la que es posa en aquesta proposta, ens sembla correcta i, per tant, ens sembla que no hi ha cap necessitat..., que en tot cas sigui el Govern qui accepti o que acordi aquesta desafectació i és perfectament viable de cara a la major agilitat que en desafectacions de quantia menor —com és aquesta— pugui tenir competència el Departament d'Economia i Finances i no que sempre ho hagi de decidir l'Administració global, col·lectiva, que és el Consell Executiu.

I, pel que fa a l'esmena 199, jo voldria fer una rectificació a les paraules del senyor Hortalà, perquè abans ha llegit l'apartat 8, que es pretén modificar, diu: «S'ha de donar compte al Parlament», no, no, senyor Hortalà, si llegeix bé, hi diu que «han de ser autoritzades pel Parlament». I, aleshores, diu: «és que per coherència, a l'apartat 9, també s'hi ha de posar». Nosaltres, la veritat, entenem que no, per una raó molt senzilla: perquè el nostre punt de vista és que les accions —com he explicat abans—, accions que estiguin desvinculades del dret de vot, accions que no donin dret a participar en la formació de voluntat de la societat anònima, en principi són lesives per a la Generalitat. Per això entenem que l'apartat 8, que és l'adquisició, que és prendre la decisió, malgrat no tenir dret de vot, d'adquirir accions, que aleshores el Parlament ho ha d'autoritzar; no ho ha de conèixer, no n'ha de ser informat: ho ha d'autoritzar.

Ara, en canvi, l'operació contrària, de sortida o de reducció de la posició de la Generalitat en aquestes empreses amb accions que no donin dret a vot, com que això és en benefici de la garantia dels drets, dels interessos de la Generalitat, entenem que és correcte que aquí no calgui l'autorització del Parlament, que és qui vetlla, en darrera instància, pel benestar econòmic de la Generalitat, sinó que el Consell Executiu pot executar aquesta activitat de reducció, d'alienació total o parcial, d'aquesta cartera d'accions. I per això entenem correcte el distint tracte de l'apartat 8 i de l'apartat 9, que es volen afegir a l'article 35 i, per tant, també hi votarem en contra, igual que hem manifestat

en la resta d'esmenes de supressió que hem debatut abans en totes i cadascuna d'aquestes disposicions addicionals que modifiquen lleis anteriors del nostre Parlament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació d'aquestes esmenes.

L'esmena 186, del CDS.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Si no hi ha oposició, ara votarem les altres esmenes, 188, 187 i 185, de supressió, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem la Disposició Addicional Vint-i-quatre.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició Addicional ha estat aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Votem a continuació la Disposició Addicional Vint-i-cinquena, que no té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Addicional Vint-i-cinquena ha estat aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

A continuació, sotmetem a votació l'esmena 190, de l'Agrupació parlamentària del CDS, a la Disposició Addicional Vint-i-sisena, que ja va ser defensada. Conjuntament amb la socialista, senyor Carnicer? *(Pausa.)* Doncs, es voten conjuntament la 190 i la 189.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 45 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la Disposició Addicional Vint-i-sisena, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Disposició ha estat aprovada per 45 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Les esmenes que segueixen, que són a les Disposicions Addicionals Vint-i-setena, Vint-i-vuitena i Vint-i-novena, amb la sola excepció de la 199, es podrien votar conjuntament? *(L'I. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CARNICER: La 194 i la 195 haurien d'anar per separat, senyor President. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, llavors, votarem conjuntament la 191, la 192, la 193, la 197, la 198 i la 196.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

A continuació, votem les esmenes 195 i 194.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 11 vots a favor, 47 en contra i 25 abstencions.

Votem a continuació les esmenes 197, 198 i 196.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Votem ara la 199.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 47 en contra i 3 abstencions.

Podem votar el text del Dictamen conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, votarem la Disposició Addicional Vint-i-setena, Vint-i-vuitena, Vint-i-novena, Trentena, Trenta-unena... Val? *(L'I. Sr. Curto s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CURTO: Les que tenen esmenes sí, senyor President; les que no, separades.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, llavors, votarem conjuntament la Vint-i-setena, Vint-i-vuitena i Vint-i-novena, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes Disposicions Addicionals han estat aprovades per 47 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

A continuació, si no hi ha objecció en contra, votarem conjuntament les següents Disposicions, que no tenen esmenes: l'Addicional Trentena, l'Addicional Trenta-unena, la Disposició Transitòria i les tres Disposicions Finals. *(L'I. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.)*

El Sr. CARNICER: Senyor President, hi ha les esmenes 293, 94, que són a les Disposicions Finals. El que passa és que les hem de veure després de les noves Addicionals.

El Sr. PRESIDENT: Té raó. Hi ha la 292, la 293 i la 294. Doncs, votem ara la Trentena i la Trenta-unena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes Disposicions Addicionals han estat aprovades per 51 vots a favor, cap en contra i 34 abstencions.

Passem ara a les esmenes que pretenen l'addició de noves disposicions addicionals. En primer lloc, les relacionades amb el foment de la cultura. El Grup Socialista té les esmenes 200, 203, 204 i 257. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Si m'ho permet, senyor President, jo defensaria la 200 i la 204.

El Sr. PRESIDENT: 200 i 204. Molt bé.

El Sr. SOTO: L'esmena número 200 i la 204 pretenen que el Consell Executiu elabori i desenvolupi un pla quadriennal d'inversions per millorar i ampliar la infraestructura cultural de titularitat dels municipis catalans. I la 204, que el Consell Executiu col·labori econòmicament en les obres d'adequació del Palau Nacional de Montjuïc, per tal de condicionar-lo com a seu del Museu d'Art de Catalunya.

En matèria d'infraestructura cultural, la situació és coneguda per tots: el nostre país presenta un greu dèficit d'infraestructura cultural, i el Pressupost d'aquest any no suposa cap avenç en la solució d'aquest problema: 13 milions de pessetes per a arxius municipals, una quantitat semblant per als museus locals, i únicament una greu autocrítica del mateix Govern de la Generalitat respecte a la seva pròpia política de biblioteques, però sense un augment substancial de les partides pressupostàries per resoldre aquesta situació.

I el problema és que el manteniment d'aquesta situació significa malmetre el patrimoni cultural del país. Així mateix hem d'assenyalar la nostra preocupació per la distribució de les transferències corrents i de les transferències de capital entre la iniciativa privada i els ajuntaments; la relació és una relació de deu a un a favor de la iniciativa privada. I, des del nostre punt de vista, això és molt més greu quan es tracta de creació d'infraestructura cultural, perquè, en aquest sentit, nosaltres creiem que la prioritat del Consell Executiu de la Generalitat hauria de ser a favor de l'existència d'una infraestructura cultural de titularitat pública i de titularitat municipal.

Des del nostre punt de vista, aquest pla és absolutament necessari per resoldre els greus problemes culturals del país, per evitar que es produeixin situacions tan preocupants com les que es produeixen en aquest país, on documents del segle XVI o del segle XVII són venuts al drapaire, on hi ha arxius que no tenen ni tan sols màquines d'escriure, on el panorama de biblioteques és el panorama que descriu la mateixa memòria del Departament de Cultura. En definitiva, mantenir aquesta situació significa mantenir també els desequilibris culturals del país. Aquesta esmena, per a nosaltres, és especialment important, no pensant solament en l'Ajuntament de Barcelona o en els grans ajuntaments, sinó pensant sobretot en els petits ajuntaments de Catalunya, que no tenen recursos per posar en marxa infraestructura cultural. Mantenir aquesta situació, mantenir el Pressupost tal com està significa mantenir els desequilibris entre les comarques més deprimides i més pobres i les comarques riques, significa marginar els ciutadans que viuen en els pobles petits de Catalunya quant al seu accés a la cultura, i significa avançar també en un procés de desertització de moltes zones del nostre país. Creiem que és una esmena raonada i raonable; esperem, doncs, el vot positiu de la majoria.

Esmena 204: aquesta esmena planteja un tema tan important com és el Museu d'Art de Catalunya, que s'haurà d'ubicar al Palau Nacional de Montjuïc. Com saben les senyores i els senyors diputats, en aquests moments el diàleg, la negociació entre les diferents administracions està molt avançat; ja hi ha un compromís del Govern de l'Estat en aquesta matèria, i és la típica obra central del país que s'ha de finançar, òbviament, amb una distribució entre les tres grans administracions: entre l'Ajuntament de Barcelona, òbviament, entre la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat; les negociacions resten a punt d'estar tancades, i per a nosaltres és molt preocupant que el Go-

vern de la Generalitat no hagi previst en el Pressupost d'aquest any ni una sola pesseta per a una obra tan important com aquesta. En definitiva, nosaltres hem fet una esmena en la qual no quantifiquem econòmicament, perquè és obvi que s'ha de tancar la negociació, però, en tot cas, és obvi que s'han de preveure ja les primeres despeses al llarg d'aquest període pressupostari.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Les altres dues esmenes, les defensa... *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaré, a més de la 203, la 266.

L'esmena 203 diu el següent: «El Consell Executiu realitzarà un programa de foment de la llengua i cultura aranesa que es dotarà amb 300 milions de pessetes»; 300 milions és una excel·lent ocasió de concretar les seves manifestacions de suport incondicional a la llengua i a la cultura araneses. I l'ocasió és especialment propícia; la senyora Pilar Busquets i el senyor Max Cahner estic segur que ho poden corroborar, perquè precisament ara s'està discutint la Llei d'Aran. En el text del Projecte —que es queda curt, com vostès saben, en molts aspectes— insisteixen en les seves contínues declaracions d'amor per la llengua i la cultura araneses. Però, és clar, l'amor comporta també obligacions. Si els aranesos han de tenir competències plenes per al foment de la llengua i la cultura, segons el Projecte de Llei i, sobretot, segons el text consensuat per les forces polítiques araneses, recollit per l'oposició com a text alternatiu, cal no perdre cap any i cal començar a actuar amb decisió i força l'any 90; cal dotar amb una quantitat suficient —que nosaltres estimem en 300 milions de pessetes— un programa de foment, pactat lògicament amb les institucions de la Vall d'Aran. Seria un exemple de coherència ben rebut per la comunitat aranesa i, estic segur, pel conjunt dels ciutadans del nostre país. I, d'altra banda, seria l'última vegada ja que, a partir de l'any vinent, amb l'aprovació de la Llei, altres sistemes d'articulació institucional garantiran uns recursos adequats; estic segur que l'esmena rebrà el suport abrandat, l'incondicional beneplàcit de la senyora Pilar Busquets —que penso que no està..., ah!, sí, és a la sala— i del senyor Max Cahner, ponents de Convergència i Unió en la discussió de la Llei, i de tots i cadascun dels il·lustres membres del Grup de la majoria.

Passo a defensar, amb el seu beneplàcit, senyor President, l'esmena número 266.

El Sr. PRESIDENT: La 257, no la defensa vostè? *(Pausa.)* Bé, bé, d'acord. És una agrupació *sui generis*, és una agrupació no de cultura sinó de muntanya, però vaja, amb tota llibertat, si anem avançant, doncs, serà en benefici de tots.

El Sr. GANYET: Efectivament, senyor President; la seva clarividència geogràfica s'ha posat novament de manifest.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. GANYET: L'esmena 266 diu el següent: «El Consell Executiu desenvoluparà un pla plurianual complementari dels plans comarcals de muntanya amb l'objectiu a mitjà termini d'assolir la cobertura en serveis mínims essencials, electrificació, sanejament, telefonia, etcètera, i la millora d'infraestructures d'accés als nuclis habitats de les comarques de l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà i la Vall d'Aran, que serà dotat amb 10.000 milions de pessetes».

Vostès coneixen perfectament, a partir de la interpellació i la moció presentades pel Grup Socialista fa uns dies, el grau de cobriment o de descobriment dels serveis mínims essencials a les comarques del Pirineu; són dades provinents de fonts oficials de la Generalitat de Catalunya, dades no contestades. Per exemple, dels nuclis habitats als quals fem referència, hi ha un 9% sense llum, sense electricitat, i estem a finals del segle XX; hi ha un altre 9% amb electrificació absolutament insuficient; un 30% sense telèfon; un 30% més només amb un telèfon públic; un 60% sense sanejament, etcètera. Es tracta del 20% del territori de Catalunya, i així comprendran perfectament que l'Alt Pirineu no podrà complir la funció de gran pulmó del nostre país, si els centenars de petits nuclis habitats no perviuen. A finals del segle XX no es pot assegurar cap futur a les quatre mil famílies que viuen a les valls laterals si no es resolen els dèficits més apressants, i estem parlant d'electricitat, telèfon, sanejament i accessos; sense serveis mínims essencials, no hi haurà activitat agrària ni complementària de l'agricultura, en artesania i en turisme. I, d'altra banda, els plans comarcals de muntanya no resolen aquesta angoixosa situació, i sense jardiners no hi ha conreu del paisatge. El Grup Socialista, coherent amb la interpellació i la moció substanciades fa unes setmanes, apel·la novament al bon sentit dels Grups parlamentaris i demana el vot favorable, ja que es tracta d'una estratègica opció per al conjunt del Principat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet. La 257, la defensa... *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. ABELLÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és una esmena que presenta el Grup Socialista, i fa referència a la conservació i el manteniment del patrimoni cultural de l'època romana de Tarragona i les seves rodalies.

En aquesta esmena, el Grup Socialista vol remarcar la importància que, des del punt de vista de patrimoni cultural, té tot aquest patrimoni de l'època romana a Tarragona. No hi ha dubte que, en aquests moments, ens trobem segurament en un moment excepcional en la mesura que la major part d'institucions, fonamentalment les institucions municipals i, fins i tot, la iniciativa privada, a la zona de Tarragona i les seves rodalies, estan prenent consciència de la seva importància, i no solament consciència des del punt de vista moral, sinó també econòmic, en la mesura que la creació dels tallers corresponents de protecció, pel que fa referència al patrimoni arqueològic, el TEDA o al Centre d'Arqueologia Urbana, i, fins i tot els convenis que algunes empreses privades han realitzat amb els ajuntaments i amb la Generalitat, com deia abans, han cobrat consciència d'aquesta qüestió.

Però també ens trobem en un moment en el qual alguns d'aquests monuments es troben en un greu perill de degradació i, fins i tot, en algun cas, de perill d'extinció; fa molt poques setmanes l'aqüeducte romà, el conegut Pont del Diable, era objecte d'una denúncia per part de les entitats més representatives arqueològiques de la ciutat de Tarragona, que denunciaven l'estat d'abandonament i de degradació d'aquest monument; ens trobem que també el teatre romà es troba en aquesta situació i, fins i tot una part molt important de la muralla romana de Tarragona es troba en aquest cas. Per tant, no hi ha dubte que coincideix, per un costat, que hi ha una consciència d'aquestes institucions, una necessitat d'evitar la degradació i, per tant, el

nostre Grup el que vol amb aquesta esmena és el compromís, per part del Consell Executiu de la Generalitat, en el manteniment d'aquest patrimoni. No es tracta d'un patrimoni estrictament arqueològic o cultural només de la ciutat de Tarragona, és un patrimoni que supera l'àmbit local, és un patrimoni nacional, i nosaltres estem convençuts que hi ha aquesta consciència, també per part de la Conselleria respectiva, però curiosament no trobem les partides destinades a aquesta qüestió, és a dir, són partides molt minses, des del nostre punt de vista: 33 milions per a excavacions al circ i a l'amfiteatre i 10 milions per al passeig de la muralla, que, curiosament, el que necessita en aquests moments, més que un nou passeig o arreglar el passeig, el que necessita és precisament evitar aquest procés de degradació.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres considerem que és necessari aquest pla, aquest programa d'actuació del Consell Executiu, en el qual, sens dubte, hi estaran implicades totes les altres administracions i, fins i tot, la iniciativa privada, que permeti que aquest patrimoni cultural tan important per a Catalunya pugui ser no solament mantingut sinó recuperat.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. Torn en contra: senyor Escudé, té la paraula.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. ESCUDÉ: Evidentment, senyor President, perquè ara, senyores i senyors diputats, suposo que tots vostès són conscients que entrem en una part de les esmenes recollides en el Dictamen de la Comissió, que som a mig camí de, pròpiament, l'articulat estricte i les esmenes a la totalitat que veurem tot seguit.

Aquestes noranta-dues esmenes tenen un tret comú totes elles, que és que no tenen cap base real. Vostès saben, o podrien saber, hi ha una autora anglesa que té una novel·la que està ambientada en l'Egipte faraònic, en el qual hi ha un funcionari del governant que li diu a un escriba, diu: «El món, el món, té molts problemes, i tots aquests problemes van sorgir el dia que es va inventar l'escriptura, perquè quan es pot agafar un paper i posar: tinc dues-centes vaques i te les donaré, sense tenir-les...», això, el fet de l'objectivització d'aquesta possibilitat, dóna unes expectatives que crea conflicte, i això, igual que van fer vostès, o millor dit, només el Grup Socialista —aquest any s'hi ha sumat el Grup d'Iniciativa per Catalunya—, l'any passat, aquests dos Grups —i no altres—, el que fan vostès, a través d'aquestes esmenes, és això, dir una aspiració, unes *desiderata*, i dir: «com que no sabem d'on poden sortir els diners, no ens veiem amb cor de dir d'on sortiran aquests diners, perquè ja sabem que no poden sortir, nosaltres plantejem l'aspecte positiu, que és la petició» i, aleshores, a continuació es diu: «i que el Govern de la Generalitat, l'autoritzem...», això sí, aquesta vegada sí que no cal que informi el Parlament, ell mateix que s'espavili; autoritzem els senyors del Consell Executiu que s'espavilin a espigolar els capítols I, II, IV, els que trobin, per subvenir a aquestes necessitats addicionals que, fins i tot, en tota una colla, ni tan sols vostès mateixos es veuen amb cor de desxifrar en el terreny de la utopia, aquestes peticions, perquè no hi ha cap quantitat, en absolut.

Per tant, doncs, ja anuncio d'entrada, òbviament, que votarem, per coherència i transparència —i no diré, perquè ningú es

pogués ofendre: per higiene parlamentària, reglamentària i pressupostària—, votarem en contra de l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes utòpiques i que nosaltres entenem antireglamentàries.

Però, bé, feta aquesta afirmació, passarem a comentar breument totes i cadascuna d'aquestes esmenes, perquè és just que, quan els líders locals o sectorials o territorials dels grups objectors, realitzadors d'aquestes esmenes, s'han pres la molèstia d'explicar, de cara al seu electorat específic, les grans coses que es podien fer si se'ls fes cas, doncs, que els diguem alguna postilla sobre les seves peticions.

Anant per ordre, tenim l'esmena número 200, en què es demanen només 2.500 milions d'inversions, que pagarà la Generalitat, per realitzar ampliacions d'infraestructura cultural de titularitat dels municipis. Només és això. Aleshores, aquí podríem dir que el Pla d'inversions públiques quadriennals de Catalunya destina ja quantitats importants als ajuntaments; l'altre dia —ahir, crec que era ahir—, ja els vaig explicar aquella plana que tots vostès tenen al seu abast en la Memòria econòmica del Pressupost que explica la gran quantitat de transferències als ajuntaments: 18.000 milions, evidentment, no 2.500 milions, només per a aquesta finalitat. Pensin només que les inversions del Departament de Cultura per a l'any 90 pugen —en el Projecte, evidentment, en el Projecte—, pugen 4.177,9 milions i, d'aquests, n'hi ha 1.090,9 a projectes polítics; vol dir que destinar 2.500 milions a aquesta finalitat significaria destinar-hi el 60%. Comprendran que és totalment irrealitzable aquesta magnitud de transferència, en definitiva, per a unes infraestructures culturals que no són titularitat ni tenen relació amb la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa a l'esmena 203, després de repetides apel·lacions als nostres diputats, uns diputats molt concrets, de forma nominativa —i m'abstinc de qualificar aquesta apel·lació a l'actitud de possible rebellió d'uns diputats determinats (*remor de veus*)—, el senyor Ganyet, amb l'estil retòric que el caracteritza, i tremendista, ens explica el que cal fer per la llengua i la cultura araneses, que, segons ell, amb 300 milions es solucionen tots els problemes, i per això els demana. Ara, evidentment, tampoc ens diu d'on sortiran. Jo li recordaria, al senyor Ganyet, i als seus companys, que pensin que dintre de les partides pressupostàries del Departament de Cultura ja hi ha moltes partides que tenen aplicació a la Vall d'Aran, i, concretament, al foment de la llengua i cultura aranesa, perquè el Departament de Cultura té previst donar ajuts al Consell Comarcal per al foment de la llengua i actes culturals: vostès saben que hi ha una ordre del 13 de desembre del 89 que permet l'adquisició a les editorials de llibres editats en llengua aranesa, que està previst el pagament de les despeses de funcionament, de promoció d'activitats culturals, realitzats en el museu de la Vall i a la sala d'exposicions d'Arties, i, finalment, com apuntava el senyor Ganyet, hi ha en tramitació la llei especial reguladora de l'organització de la Vall d'Aran i que, aleshores, allà, a través de les competències que es donin, serà el moment de parlar d'altres partides.

Pel que fa referència a l'esmena 204, que ha defensat el senyor Soto, jo li voldria recordar —no sé si ell és ponent, en nom del Grup Socialista, d'aquest Projecte de Llei—, li voldria recordar que, en aquests moments, tenim a la Cambra el Projecte de Llei de Museus, i aquest Projecte de Llei pretén, a través d'una disposició addicional tercera, crear un patronat que farà

la gestió d'aquest esmentat Museu d'Art de Catalunya; la Generalitat en formarà part i, òbviament —com de forma gràfica m'indica el senyor Soto—, també transferirà les aportacions econòmiques previstes: concretament, en el Projecte de Pressupost de l'any 90 hi ha prevista una dotació per a aquest Museu, a la partida 07.05.741, i, a més, hi ha un projecte específic, inclòs en el Pla d'inversions públiques, destinat al condicionament i remodelatge del Museu d'Art de Catalunya. Com que aquí el senyor Soto no ens diu la quantia d'aquesta col·laboració econòmica, entenem que té satisfacció amb l'explicació que li he donat, i espero, hipotèticament, la retirada d'aquesta esmena 204.

Pel que fa referència a l'esmena 257, que ha defensat, en nom de la seva ubicació geogràfica més propera, el senyor Abelló, jo li voldria dir que en el programa d'inversions quadriennal hi ha un programa específic per a la restauració del circ i de l'amfiteatre, amb independència d'aquestes petites partides que deia, de pla arqueològic, de dotacions per a excavacions, que no és aquest el cas. Jo, el que podia... I, per tant, ja hi ha una dotació. Evidentment, no hi ha els 1.000 milions. I per què no hi ha els 1.000 milions? No hi ha els 1.000 milions perquè, amb uns recursos escassos —i aquesta és una argumentació que dono ara i que potser repetiré en algun moment, però que no hi insistiré, perquè em sembla que és obvi—, amb la disposició de recursos escassos, en un ordre de prioritats, en funció d'aquell principi bàsic i fonamental de la ciència econòmica, que és el principi de la utilitat marginal, entenem que les quanties que hi ha posades són suficients. Però és que, per altra banda, cal tenir present un aspecte tècnic, que és que un programa de restauració d'uns monuments arquitectònics d'aquesta magnitud necessita el transcurs d'un lapse de temps considerable; per tant, el fet de posar molts diners de cop per un any no resoldria pas el problema d'una restauració més immediata. Per tant, l'existència d'un programa específic crec que dona satisfacció a aquestes necessitats —i no en demano la retirada perquè reconec que no hi ha la quantitat demanada de 1.000 milions.

Finalment, l'altra esmena, la que ha defensat el senyor Ganyet, sobre aquest complement dels consells de muntanya, jo tenia aquí tota una sèrie de dades dels esforços que fa el Govern de la Generalitat, a través dels diversos departaments, en el terreny de la inversió, en aquestes comarques, però em sembla que no cauré en el parany d'explicar-les-hi, perquè, aleshores, faria la sensació que es fa un gran esforç en aquestes comarques i no es fa esforç en altres comarques. Perquè, és clar, per què aquestes —l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell...— i no moltes altres? Aquí tornariem al debat que ja vam fer en el debat de totalitat, amb l'Honorable senyor Armet, precisament, sobre la qüestió dels desequilibris territorials, el famós tema que perpètuament va sortint, pressupost darrere pressupost, del reequilibrament a través que totes les comarques tinguin dotacions superiors a la mitjana. Quan es parla de comarques de muntanya, vostès demanen que es donin més aportacions de la mitjana, però quan parlen de l'àrea de Barcelona també demanen més aportacions, i, per tant, això —com saben vostès, i sempre els ho recordem— és impossible. Per no estendre'm més, els remeto a un text que alguns de vostès m'han demanat —i sé que molts de vostès en disposen, perquè des de l'invent de la màquina fotocopiadora la informació s'expandeix amb gran velocitat—, vostès tenen o poden tenir possibilitat d'obtenir la

relació d'inversions, comarca per comarca, i veurà, senyor Ganyet, que aquestes comarques, proporcionalment..., és clar, evidentment, quant a proporció per família —vostè parlava de 4.000 famílies—, o per persona, és més elevat, molt més elevat, que moltes altres comarques del nostre país. I, finalment —vostè mateix ho ha reconegut—, aquí, el que fa és, en certa manera, tornar a reproduir amb l'argumentació, amb l'excusa pressupostària, una moció que ja va ser objecte de debat i de votació, i, per tant —almenys pel que fa referència a l'argumentació—, jo donaria aquí per recollida l'argumentació que el meu company va donar, en nom del nostre Grup, en el debat d'aquella moció subsegüent a la interpellació que el senyor Ganyet va formular.

Per tant, doncs, nosaltres anunciem la nostra intenció negativa quant a l'acceptació d'aquest conjunt d'esmenes teòriques d'addició, noves, al Pressupost de la Generalitat d'enguany.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. (*L'I. Sr. Carnicer demana per parlar.*) El senyor Martí Carnicer?

El Sr. CARNICER: Senyor President, una intervenció..., no sé si ha de ser per a aclariment o per contradicció, en relació amb les primeres frases de...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Més aviat jo diria que d'aclariment, perquè, de contradicció, no n'he observat cap, almenys en el sentit que preveu el Reglament. Però, per a aclariment, òbviament té la paraula.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Únicament per dir que l'Il·lustre Portaveu de la majoria ha posat en dubte, fins i tot, la reglamentarietat de la manera com nosaltres hem plantejat les esmenes, i, aleshores, simplement, em permetrà que llegeixi l'article 11, que hem aprovat recentment: «El Consell Executiu, a proposta del Conseller d'Economia i Finances, pot autoritzar els departaments perquè adquireixin immobles per substituir els que actualment ocupen en règim de lloguer o per construir nous edificis. Amb aquesta finalitat, pot acordar les modificacions pressupostàries que calguin.» Aquesta formulació és idèntica a la formulació que nosaltres fem servir, i, per tant, el que pot fer la majoria, també ho podem fer els membres de l'oposició.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Senyor Diputat, és un llarg debat, aquest, però això, més que un aclariment, ha estat una rèplica; per tant, té la paraula també el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies. Si m'ho permet, aquesta última afirmació, senyor Martí Carnicer, en funció precisament del que hem aprovat, no és així: és exactament al revés. Aleshores, en tot cas, l'acusació d'antireglamentarietat —o possible— és un criteri personal, que suposo que és legítim mantenir: en un moment determinat, la Mesa de la Comissió d'Economia i Finances va tenir aquest criteri; després, la Mesa del Parlament va tenir un criteri diferent. Jo els respecto tots dos, i l'únic que voldria dir, senyor President, és que, si el nostre Grup, precisament, jo diria que va advocar fortament perquè s'admetessin moltes d'aquestes esmenes, quaranta esmenes d'aquestes, que ara em donarà la feina d'intentar replicar l'argumentació de vostès, vaig dir que era per raons..., no reglamentàries, sinó per raons d'equitat, perquè no em semblava bé que unes esmenes que havien tingut una picardia addicional de donar quantitats

s'admetessin i les que donaven quantitats no s'admetessin.

Per tant, continuo mantenint el meu criteri personal, que suposo que és respectable, que la tramitació d'aquestes esmenes, el que fa és donar la volta a una prescripció que les esmenes a l'estat de despeses, que és el que hauria de ser, totes i cadascuna d'aquestes esmenes, desapareixen al tractament de Comissió, i, per tant, que en el fons de tot això només hi ha un intent, no massa reeixit, que aquests temes puguin ventilar-se davant dels mitjans informatius.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Bé, procediríem ara, en tot cas, a la votació d'aquestes esmenes, llevat la 265, que penso que no entra en aquest paquet, que podríem dir..., d'esmenes relacionades amb el foment de la cultura, i que serien les esmenes 200, 203, 204 i 257. (*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*) Digui?

El Sr. CURTO: La 203, separada, votació separada. I la 266, quan arribi, també.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, aquesta, quan arribi, li prego al senyor Diputat que ho recordi, perquè encara hi ha moltes esmenes...

El Sr. CURTO: És que ha estat defensada, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Sí, però ara votem... Jo penso que no es refereix al foment de la cultura, sinó als plans comarcals de muntanya, i penso que escaurà votar-la després, perquè ara farem paquets, com estava previst.

Per tant, votarem la 200, 204 i 257.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada, aquest conjunt, aquestes tres esmenes, per 35 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

Correspon ara l'esmena 203.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Correspon ara la defensa de les esmenes del Grup Socialista relacionades amb la salut pública. (*Pausa. El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. PRESIDENT: La Il·lustre Diputada senyora Utgés té la paraula per defensar... Quines esmenes?

La Sra. UTGÉS: La 202, la 209 i la 210, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. UTGÉS: La 202, aquesta esmena no té res a veure amb la higiene parlamentària, no és gens tòpica i és una esmena molt real. Fa referència a un dels problemes que la nostra societat valora com a més greu i en el qual tant l'Administració com els mitjans de comunicació i la pròpia societat són part fonamental del marc per abordar-lo. Ens referim, sens dubte, al tema de les drogodependències.

Els actuals patrons de consum expansius en algunes substàncies com l'alcohol, entre les drogues legals, i la cocaïna, entre les il·legals, ens diuen que, si no ho corregim, es pot generar, a mitjà o a llarg termini, greus problemes de benestar social.

En la nostra societat constatem dos fets importants que perpetuen elements que dificulten l'abordatge d'aquesta problemàtica. El primer, el manteniment d'una posició ambivalent

davant les drogues. Així, hi ha drogues convencionals l'abús de les quals està totalment acceptat, com és el cas del tabac i de l'alcohol, i les substàncies no convencionals, de les que es diu que no pertanyen al nostre àmbit cultural occidental i l'ús de les quals no està admès.

El segon, la presència d'un discurs social ple d'estereotips, que constitueix la major part del bagatge teòric amb què s'ha d'enfrontar l'Administració i en el qual conflueixen afirmacions tals com dir que la droga és malaltia, però al mateix temps és vici; que els drogaddictes són víctimes, però també culpables, etcètera, etcètera. Cal, doncs, establir un discurs i uns criteris, precisament coherents, davant aquestes actituds i inquietuds que planteja tan sovint el tema de les drogues.

Actualment, les actuacions que al nostre entendre són fonamentals per paliar aquestes qüestions passen per, d'una banda, atorgar la prioritat política que es mereixen els programes de prevenció, sobretot a nivell d'escola, i, per l'altra, contemplar actuacions específiques a les zones rurals i urbanes més deprimides de Catalunya.

Aquest és el sentit de la nostra esmena d'afegiment d'una nova disposició. Caldria preguntar-se per què són aquestes, precisament, les actuacions que considerem prioritàries. Creiem que és l'escola l'estament adequat per tal de transmetre uns conceptes, uns valors i unes pautes de comportament que donin activitats útils per prendre, amb coneixement de causa, decisions importants per al benestar personal, familiar i social dels individus.

És obvi que, per tal de fer un programa de prevenció de drogodependències, aquesta organització hi té un paper fonamental i pot participar fermament en aquest propòsit.

Creiem que el Consell Executiu ha invertit molt poc en aquests programes. El Departament d'Ensenyament va elaborar uns programes experimentals d'educació per a la salut a l'ensenyament primari, però aquests projectes han perdurat tan poc que no sabem si és per falta de resultats o per falta de voluntat per continuar-los que es fa evident que hi ha un forat, un buit que cal omplir amb tota urgència. Sense aquesta clara decisió en aquest sentit, la majoria de les mesures proposades no produiran els efectes desitjats.

Finalment, cal dir també, i entrant en la defensa de la segona actuació que contempla aquesta esmena, que veiem la necessitat de dur a terme una política específica dirigida a les zones més deprimides de Catalunya. He vist en massa ocasions com els criteris de distribució i quantificació dels recursos i serveis es realitzen de forma mecànica, i no es tenen en compte criteris com l'índex de necessitats socials o el de la problemàtica de drogodependències específica en cada territori.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!, prego.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Això fa que no es pugui garantir la cobertura assistencial, en el sentit que els recursos estan molt lluny del lloc habitual de residència i aquests ciutadans no poden dotar-se de les eines necessàries per reconèixer la realitat del fenomen de les drogodependències.

Referent a les esmenes 209 i 210, hem destacat molt freqüentment també en diverses intervencions parlamentàries que la salut d'una societat depèn menys de la pràctica dels serveis sanitaris que de factors lligats a la millora del nivell de vida; factors com la qualitat de les aigües, l'educació sanitària o en els hàbits socials i individuals, com l'alimentació, l'exercici físic,

el consum d'alcohol, etcètera, etcètera. I hem de dir que tots aquests factors estan íntimament lligats a la salut pública, que és la motivació de la present esmena.

Així, repassant les xifres de mortalitat de la nostra població, hi veiem que les malalties del sistema circulatori són la principal causa de mort; que les neoplàsies malignes són el segon grup de les causes més importants de mortalitat entre el grup d'edat de trenta-cinc a seixanta-quatre anys, i els accidents constitueixen la tercera causa important de mort.

Amb això volem donar la importància que es mereix la salut pública, i volem dir que actualment hi ha nous riscos per a la salut, hi han nous problemes i noves malalties, que són les que avui produeixen més víctimes mortals que les que van produir, en el passat, les grans epidèmies de pesta o de còlera. I ens porta també a dir que hi ha d'haver un replantejament dels problemes de salut i un canvi d'actuacions sobre els sistemes de serveis de la salut actual. Cal utilitzar, en aquest sentit, l'ecologia i l'epidemiologia i la sociologia per tal d'afrontar aquests problemes.

Si les tendències actuals continuen, en el futur, aquests seran més greus, i, per exemple, les diferències entre la situació de salut entre les poblacions urbanes i les rurals seran cada vegada més evidents, l'accés de la població als serveis cada vegada serà més difícil, i, per tant, es continuarà manifestant una clara incapacitat per atendre les demandes i les necessitats de la població.

És per tot això que hem de donar la importància, aquesta importància que reclamem, amb aquesta esmena, a la salut pública. En els actuals pressupostos no hi veiem aquesta prioritat, i és per això que hem fet aquestes dues esmenes. No entenem, per exemple, com, als programes de promoció de la salut, s'hi dediquin tan sols 612 milions de pessetes, i que dins d'aquest capítol hi entri tot el que fa referència a vacunacions, exàmens de salut escolar, salut dental, tuberculosi, malalties de transmissió sexual, malaltia de Hansen, salut materno-infantil, diabetis, prevenció de disminucions psíquiques, hipertensió arterial, accidents infantils, alimentació i nutrició, tabac i salut, educació sanitària, malalties cròniques i un etcètera. Molts projectes amb molts pocs recursos, i aquestes actuacions són un clar reflex que, encara que es parli de prevenció i que figuri en els programes sanitaris, aquesta no és la prioritat actual del Consell Executiu, que la considerem insuficient i de forma tan mínima que ens dona a entendre que la política de prevenció no ocupa un lloc fonamental, i que, a més, el concepte que es té de prevenció és molt reduït.

Entenem que, sense l'aplicació d'aquesta política preventiva global que vagi directament a l'origen dels factors patògens, una política àmplia que abasti tant la prevenció social en actuacions sobre la protecció i millorament del medi ecològic o sobre el sanejament o la prevenció mèdico-sanitària, veiem difícil que es produeixi una disminució o la desaparició d'un cert percentatge de la morbiditat actual. És molt més lògic i, evidentment, molt més econòmic consolidar aquest esperit preventiu com una veritable cultura per a la salut, que pagar els serveis sanitaris suficients per cada individu que emmalalteixi.

Pel que fa a l'esmena 210, hem de dir que, segons les previsions contingudes en la Llei General de Sanitat i la normativa de l'Administració local, nosaltres creiem que es recomana un establiment de fórmules de col·laboració institucional, de coor-

dinació entre els municipis i la Generalitat de Catalunya. Nosaltres creiem que l'establiment d'aquestes fórmules té una especial importància en el terreny de la salut pública.

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor.

La Sra. UTGÉS: Així, els municipis tenen competència sobre les activitats de control alimentari, de control del medi, d'activitats d'informació sanitària, de vigilància epidemiològica i de promoció de la salut. Per tant, el protagonisme de l'Administració local en la prestació d'aquests serveis sanitaris és una realitat, i la participació en el terreny de la salut pública és primordial, i aquesta Administració reuneix, com altres vegades hem dit, dos aspectes vitals i importants: primer, és la institució més pròxima i vinculada a la vida diària del ciutadà, i, per tant, això li dona una garantia que és coneixedora de quins són els problemes del ciutadans, i, segon, que reuneix competències en tots els sectors que influeixen i condicionen la forma de vida, i, per tant, també la salut. I aquí és on considerem fonamental la coordinació amb altres administracions que també tenen competències en matèria de salut pública.

És per aquest motiu que hem presentat aquesta esmena per la qual plantejem la necessitat que el Consell Executiu habiliti els crèdits necessaris per desenvolupar un pla d'actuació de coordinació als serveis municipals de salut pública, a les àrees bàsiques de sanitat i a l'Institut Català de la Salut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Les altres esmenes del Grup Socialista, d'aquest bloc, qui les defensa? (Pausa.) Bé, l'Il·lustre Diputat senyor Brunet.

El Sr. BRUNET: Si em permet, defensaré les esmenes 205 i 206, relatives a la sol·licitud d'un programa d'inversions hospitalàries a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. BRUNET: Fem aquesta esmena com a aportació al bon quefer parlamentari, en el sentit de contribuir a la bona qualitat del nostre treball.

Com vam dir en el treball de Comissió, la informació annexa al Departament de Sanitat d'aquest any ha disminuït un 40% respecte a l'any passat. I és per aquest motiu que hem fet aquesta esmena, per posar l'atenció de la Cambra en una variable estratègica, com són les inversions hospitalàries. Tinguin present que, per a l'any 90, estan previstos més de 8.000 milions de pessetes d'inversió hospitalària a Catalunya, que representen més de la meitat de la inversió total del Departament —uns 18.000 milions—; a la seva vegada, aquesta sola inversió és més gran que la despesa total d'alguns departaments de la Generalitat.

Una altra dada que els vull dir: amb aquests 18.000 milions de pessetes, en el període 82-90, la Generalitat de Catalunya haurà invertit, en el sector sanitari, 100.000 milions de pessetes; per tant, la petició que fem a tots vostès, que aprovin favorablement l'elaboració d'un pla general d'inversions hospitalàries és de tot punt útil per poder conèixer l'activitat del Govern de Catalunya.

En particular, permetin-me que esmenti algunes qüestions que podríem resoldre i conèixer amb la disposició d'aquest pla. En primer lloc, evitaríem el caràcter erràtic de la inversió hospitalària. En els darrers anys hi ha hagut increments —com aquest any, respecte a l'any anterior— al voltant del 19%, mentre que l'any passat hi va haver un decrement del 2%, i altres

anys anteriors hi ha hagut increments al voltant del 40, 30, 20%.

Per tant, si hi hagués un pla d'inversió, aquesta variabilitat de les variacions interanuals no es produirien.

En segon terme, aconseguiríem un grau de compliment de les inversions pràcticament del 100%. L'any 89, les àrees de gestió de l'Institut Català de la Salut només hauran executat un 80% de la despesa d'inversió hospitalària prevista en el Pressupost de l'any passat. Tanmateix, podríem veure quina és la taxa, respecte a les despeses totals, convenient d'inversió. Aquest any s'arriba al 4,7; no obstant això, creiem que està per sota de la meitat del que hauria de ser, atesos els forts dèficits hospitalaris que Catalunya encara té, després d'aquests deu anys de Govern.

La següent consideració fa referència que hi ha distint tractament informatiu respecte a les inversions que es proposen. Així, per exemple, als hospitals no propis de l'Institut Català de la Salut, es fa referència a l'existència d'un pla de reordenació hospitalària en les inversions dels darrers anys, mentre que per als hospitals de l'Institut Català de la Salut mai s'ha fet referència a cap mena de pla de modernització o d'ordenació del seu creixement, i de tothom és sabut el grau i la situació d'envelliment d'alguns dels hospitals de l'Institut Català de la Salut aquí a Catalunya. En particular, em permeto recordar que aquests hospitals ni publiquen les memòries anuals: no hem sabut trobar, després d'una recerca, el coneixement del pla director i funcional d'aquests hospitals de l'Institut Català de la Salut; per tant, dubtem de l'optimització del programa d'inversions que per a aquest any i els anys anteriors s'ha anat proposant.

Una altra consideració que trobem en les inversions de l'any 90, i també en anys anteriors és que hi ha un tractament desigual, per part del Govern de la Generalitat, dels hospitals públics de Catalunya. Es paga una taxa d'inversió per 1.000 unitats assistencials realitzades molt més alta als hospitals de l'Institut Català de la Salut que als hospitals públics concertats, quan a l'hora de la veritat han estat aquests darrers els que han tingut un índex de modernització més gran en els darrers anys.

Un altre element que no podem veure o no constatem en aquests pressupostos és una distribució territorial equitativa. Posaré dos indicadors. En l'àmbit de gestió de l'Institut Català de la Salut hi ha una distribució poc equitativa o no equitativa de les inversions; així, per exemple, l'àrea de gestió de la Vall d'Hebron ocupa el 32%, l'any 89, de les inversions, mentre que les tres províncies de Catalunya que no són Barcelona no arriben al 25% de la inversió en les àrees de gestió de l'Institut Català de la Salut. Si prenem en globalitat el conjunt de les administracions públiques que no siguin únicament l'Institut Català de la Salut, a nivell de desigualtat territorial, un exemple paradigmàtic és el programa ALPIR: fa cinc anys que ha estat aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat i un anunci pagat, un d'aquests dies, ens diu que a partir d'ara es posarà en marxa aquest pla sanitari d'alta muntanya, en concret, a nivell hospitalari; després de cinc, està tot per fer.

Un altre element que ens permetria veure aquest pla és atacar els dèficits encara existents. Enumeraré breument alguns d'ells.

Quant al tractament oncològic, hi ha autèntiques cues d'espera i migració exterior de Catalunya per tal d'obtenir un tractament adequat: des de fa anys estem esperant un pla de

tecnologia oncològica.

Quant a les urgències hospitalàries, fa poques setmanes els caps d'urgència dels hospitals del municipi de Barcelona van recordar com el Conseller de Sanitat va proposar l'any passat, en un episodi de situació angoixant als serveis d'urgència, la construcció de quatre centres extrahospitalaris d'urgències a Barcelona: en aquests moments, després d'un any i mig, no se n'ha construït cap.

Pel que fa referència al transport d'emergències mèdiques, fa pocs dies els hospitals de les zones de muntanya de Catalunya feien conèixer com, des que va caure l'helicòpter del servei de bombers, fa uns mesos, es troben desassistits, des del punt de vista del trasllat sanitari —a les zones d'alta muntanya ja hi ha hagut una defunció, en aquests darrers mesos.

Quant a l'assistència psiquiàtrica, no cal que els recordi la posició del Govern de la Generalitat de no acceptar les competències que l'actual legislació li dóna, i no fa cap mena d'inversió en aquest tipus d'assistència, que és la ventafocs de l'assistència sanitària a Catalunya.

Passaré, breument, recordant la situació de tractament dels malalts crònics, especialment els oncològics, quant al tractament i l'hospitalització, i la greu mancança d'equipaments d'insuficiència renal crònica als hospitals de l'Institut Català de la Salut.

Una altra necessitat que podria resoldre aquest pla general és adoptar una estratègia adequada per millorar la imatge de confortabilitat dels hospitals públics i finançats públicament de Catalunya, que canviés radicalment la imatge que l'opinió pública de Catalunya en les enquestes sociològiques i en els programes de ràdio i televisió en què participa manifesta, puntuant molt negativament la confortabilitat de l'assistència hospitalària catalana.

Un altre gran element —com vostès saben— en la inversió hospitalària és l'estratègia que es tingui davant de la incorporació de l'alta tecnologia mèdica, que és molt canviant: hi ha una gran pressió ciutadana per incorporar-ho. Els casos dels *scanners* i del litotritor són paradigmàtics de la manera en què el Departament de Sanitat incorpora..., no immediatament com altres administracions públiques europees, sinó que tarda anys en la incorporació de l'alta tecnologia sanitària, permetent que hi hagi obtencions lucratives per part d'iniciativa privada, que aprofita aquest *gap* d'incorporació per obtenir i maximitzar els seus ingressos. En aquest sentit, vull citar que en aquest pressupost hi ha un tímid intent de canviar aquesta situació, com és la creació de la unitat per al diagnòstic per imatge, que és un equipament que substituirà molt probablement, o reforçarà el que en diem la radiologia convencional, i la Generalitat de Catalunya, conjuntament amb altres administracions públiques catalanes, ha posat en marxa un programa, molt tímidament —només hi dedica 30 milions de pessetes, que estan en el pressupost d'aquest any.

Finalment —veig que tinc el llum que m'indica que haig d'acabar—, li vull dir al senyor Escudé que aquesta esmena ha estat reflectida, com es va veure en el treball en Comissió, en una sèrie d'esmenes quantitatives que tendeixen a resoldre tots aquests problemes, partint de la dedicació d'aquests 8.000 milions que estan previstos en el pressupost, que, amb una reordenació alternativa, i situat com una anualitat dintre un pla de tres, quatre anys, permetria redreçar i donar a conèixer a tots els in-

terlocutors socials, especialment centrals sindicals i associacions ciutadanes d'usuaris, i evidentment aquesta Cambra, quins són els grans índexs que cal debatre per tal de tenir la garantia que aquests ingents cabals d'inversió que es dediquen anualment a la inversió hospitalària de Catalunya tindrien el rendiment més òptim i, com a mínim, el rendiment més democràtic, en tant que hauria permès el debat alternatiu sobre el caràcter fonamental de cadascuna d'aquestes inversions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Brunet. Les esmenes 207 i 208..., té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Font, Daniel, que ja va defensar la 211.

El Sr. FONT: Exactament, senyor President. La 211 està defensada. Defensaré, si li sembla bé, senyor President, la 207 i la 208, conjuntament: són esmenes que fan referència als dispensaris de Catalunya, és a dir, a l'atenció primària, i es tracta d'habilitar fons per elaborar..., en un cas un pla d'equipaments, és a dir, un pla d'equipament mèdic per als dispensaris, i en un altre cas un pla destinat a la construcció de centres d'atenció primària —aquest és el contingut de les dues esmenes.

Hem de dir que aquest és un dels temes que ens hem vist en l'obligació, en la necessitat o en la voluntat, si es vol, d'insistir: ja sabem que de vegades insistir en algun tema del qual ja s'ha parlat sovint pot provocar un cert cansament, però ens sembla que és la nostra obligació insistir en aquest tema, perquè és un tema que considerem mal resolt i que constitueix en aquests moments, probablement, una de les prioritats del sistema sanitari de Catalunya.

Ens ha motivat a presentar aquestes dues esmenes el fet que el Pressupost de la Generalitat d'enguany és un pressupost extraordinàriament expansiu, és a dir, de gran creixement, en relació amb el 1989, en relació amb el 1990, i que, per tant, un pressupost expansiu, d'alguna manera, hauria de poder contemplar allò que es considera, en els serveis públics més importants, com pot ser el cas de la sanitat, doncs, aquells temes o aquelles situacions que es consideren prioritàries.

Doncs, bé, l'atenció primària és un objectiu prioritari del sistema sanitari i hauria de tenir també un tractament prioritari del Pressupost de 1990, perquè diguem que és un estadi assistencial que constitueix el punt neuràlgic del que és el sistema de serveis assistencials sanitaris i que té efecte sobre tot el sistema sanitari —sobre les urgències, sobre el col·lapse dels hospitals, sobre tot el sistema sanitari—, i que, per tant, segurament hauria d'haver hagut de tenir un tractament més rellevant. El motiu de les esmenes, doncs, és de donar aquesta rellevància a aquest tema i d'incorporar-lo al pressupost d'una manera més digna.

Constatem nosaltres, com un motiu més d'haver presentat aquestes esmenes, la lentitud extrema en la reforma de l'atenció primària, que està provocant alguns conflictes ja en el territori de Catalunya —Tarragona, la Zona Franca... Volem citar concretament un conflicte recent, amb intervenció policíaca inclosa, a Torreforta, que és un barri obrer de Tarragona. Fixi-s'hi: a Torreforta tenen en aquests moments un metge, dues hores, dos dies la setmana, i un volum d'habitants de 25.000, és a dir, un mòdul típic del que és una àrea bàsica de salut, i, és clar, a Torreforta, anar-los a dir que en realitat els sembla que tenen un problema i que potser el que haurien de fer és llegir una novella de faraons i escribes, doncs, miri, jo crec que és una mica complicat —com a mínim, és una mica complicat—; jo no li acon-

sello que ho faci, perquè les conseqüències podrien ser imprevisibles, justament en aquest barri de Tarragona.

Hem de dir que el ritme de reforma de l'atenció primària, alentit, ens sembla que s'alenteix justament per una actitud que copsem en els responsables de la política sanitària, que és que ho fan com si no estiguessin convençuts que s'ha de fer, que potser hi ha un model alternatiu que s'hauria de seguir més relacionat amb concessions d'ordre privat i que el sistema públic no acaba de ser un sistema adequat per canalitzar l'atenció primària. Aquesta és una convicció no explícita que sospitem que existeix, implícitament, en les posicions de la Conselleria de Sanitat. Es parla de deu anys per acabar la reforma, però jo diria que fa molts anys que es parla de deu anys per acabar la reforma. I es diu que es faran vint o trenta CAP: la propaganda oficial que aquests dies surt als diaris diu que se n'han fet cinquanta en deu anys, és a dir, cinc cada any, i ara se'ns en prometen vint o trenta, la qual cosa és una bona notícia, però, miri, també fa molts anys que es diu que se'n faran vint o trenta, i no es fan. I jo els diré com a exemple, per exemple, el cas de l'Ajuntament de Sant Andreu de la Barca, i molts altres ajuntaments, que ja és el quart any que entra en el programa d'inversions amb la seguretat que es farà el CAP aquell any i no es fa, i jo li diré..., miri, en el cas de Sant Andreu de la Barca fins i tot hi ha una carta de fa quatre anys del Conseller..., l'ex-Conseller Laporte, que els diu que aquell any construiran el CAP, i també en tenim una altra del Conseller Trias adreçada al mateix ajuntament.

Per tant, diríem que el nivell d'inversió promès és baix i que també hi ha una certa discrecionalitat en la forma i en els llocs en què es fa aquesta inversió. Hem de dir, respecte a l'anàlisi comparativa, que planteja també algun problema. La xifra oficial que ens dóna la Conselleria sobre cobertura sanitària en matèria d'atenció primària és d'un 18% de la població —a nosaltres ens surt un 15, però acceptarem el 18—, però mirin vostès què passa a la resta d'Espanya, on hi ha hagut, segurament, un altre sistema de prioritats respecte com s'havien de fer les inversions sanitàries: estan prop d'un 60%, en aquests moments; si fem excepció feta del País Basc, que té un nivell d'ingressos potser superior que Catalunya, aquests altres indrets, amb un mateix nivell d'ingressos, o semblants —per habitant, almenys—, han gaudit ja d'una situació que passa del 50% —nosaltres estem, en xifres oficials, al 18.

Creiem nosaltres que es necessita d'una manera prioritària destinar recursos a aquest nivell, que aquest és un clam generalitzat, que el pressupost del 90 no ho garanteix i que hauríem de superar aquests índexs que jo em permeto reproduir, aquestes taxes que em permeto reproduir una altra vegada, definitivament, en el conjunt del territori de Catalunya, que és allò de les dues hores al dia d'obertura d'un centre d'atenció primària, aquests rècords de cent noranta visites en dues hores i les mitjanes de dos minuts de visita per malalt en aquells casos en què hi ha realment un contacte metge/malalt: aquesta situació es dóna en aquests moments en un 82% del territori de Catalunya, encara, encara. Per tant, hi ha una exigència política que neix, en aquest cas, del nostre Grup, però creiem que hi ha una exigència política generalitzada de la població perquè es miri de fer alguna cosa i, per tant, nosaltres, en exercici, es podria dir —com s'ha dit—, potser, d'«higiene pressupostària», hem presentat aquestes dues esmenes, pensant que potser podríem

contribuir d'aquesta manera a refer els criteris d'implantació de la reforma de l'atenció primària i a fer que els plans estableixin..., esdevinguin més transparents i es constitueixin..., d'alguna manera determinin unes anualitats definides i un règim de transparència de què en aquests moments creiem que no gaudim.

És per aquest motiu que hem presentat les dues esmenes, per a les quals demanem el vot de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 291: té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyor Escudé, quan ens ha explicat aquest conte egipci ens ha dit, en boca de la ficció, que el conflicte comença en l'escriptura: senyor Escudé, l'escriptura dignifica la humanitat i el conflicte fa avançar la societat. (*Rialles*.) El que vostè ha dit és exactament el contrari del que nosaltres entenem com a «higiene parlamentària»: dir per endavant a tota la Cambra que, digui el que digui, no serveix per a res, i fer judicis d'intencions que el treball polític i parlamentari dels diputats de la Cambra només té com a objectiu la publicitat als mitjans de comunicació, des del nostre punt de vista, és «brutícia parlamentària». El que infructuosament, degut a la seva actitud i a la del seu Grup, intentem els grups de la Cambra és realment aconseguir millores amb les esmenes de necessitats reals de la població catalana, i vostè, senyor Escudé, confon esmenes addicionals amb necessitats addicionals. Senyor Escudé, sabem escriure, sabem treballar i no volem que ens reenvii al paleolític.

Perquè és una necessitat real —i jo diria que, més que real, peremptòria—, proposem aquesta esmena addicional, que serveix per dedicar 100 milions de pessetes més a l'atenció primària i, concretament, per contractar serveis d'ajuda als equips d'atenció primària per al desenvolupament de programes de promoció de la salut a partir de la seva intervenció quotidiana, i per a l'edició de materials que facilitin aquestes tasques.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Per fer un torn en contra, complementari al general que he fet abans, a aquest conjunt d'esmenes sobre la temàtica de la salut pública. Com que estic d'acord amb la senyora Fabian que aquí no es tracta de necessitats addicionals, sinó de necessitats existents, el nostre Grup entén que totes les problemàtiques que els diversos senyors i senyores diputades que han intervingut en aquest minidebat sobre propostes de textos addicionals sobre matèria de salut pública, estan cobertes per les diverses partides dels departaments afectats per les qüestions suscitées, partides que han estat aprovades ja prèviament en Comissió, com saben vostès.

Pel que fa a aquelles esmenes..., que no n'hi ha pas gaires, en aquest cas concret crec que només hi ha la de vostès, senyora Fabian, la 291, que indiquen una xifra, i en aquest cas una xifra addicional, els haig de dir que, dintre dels recursos escassos, estan assignats en funció de donar satisfacció en el més ampli grau possible a totes aquestes, i a moltíssimes altres, necessitats. I, per tant, mentre vostès no comencin per indicar-nos quines són aquestes partides que poden ser disminuïdes, entenem

que aquest conjunt d'esmenes no són realment esmenes de caràcter pressupostari i no podem entrar en un debat de si és possible o no és possible la baixa que s'hauria de fer i que vostès no indiquen.

Per aquests motius i l'explicació general que he fet abans, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Les esmenes del Grup Socialista es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, es votaran conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 202, 205, 206, 207, 208, 209, 210 i 211 han estat rebutjades per 35 vots a favor, 48 en contra i 3 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena 291, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes..., l'esmena 291 ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 48 en contra i 3 abstencions.

Fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(*Són les dues del migdia i quatre minuts.*)

La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes al Consell Executiu

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara al punt setè de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral. Han estat posposades les següents: la tercera, quarta, cinquena, sisena i la dissetena i divuitena.

La primera pregunta, la formula l'Il·lustre Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, que té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el tancament definitiu de la presó Model de Barcelona

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Justícia, des de l'any 1980 aquest Diputat només ha sentit la necessitat de tancar la presó Model de Barcelona. Tots els consellers que ha tingut el Consell Executiu també han dit aquesta cosa, però, les últimes intervencions, jo crec que porten a confusió i, per això, jo formulo la següent pregunta: pensa el Consell Executiu tancar

definitivament la presó Model de Barcelona?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Gràcies, senyor President. En resposta al Diputat senyor Oliart, els puc dir que el criteri del Consell Executiu, i per tant també del Departament de Justícia, és que no podem suprimir cap plaça penitenciària, ni per tant tancar cap centre penitenciari, fins que haguem assolit la xifra de places penitenciàries de nova construcció suficients per a la població reclusa existent en cada moment, i per tal que es pugui complir el precepte de la Llei General Penitenciària que en cada cel·la hi ha d'haver un sol reclus.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Té la paraula el Diputat senyor Oliart, per repreguntar.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, no trobo que aquesta resposta hagi estat satisfactòria ni que, naturalment, hagi concretat. Jo, el que vull saber és si és idea del Consell Executiu, si té la finalitat, el Consell Executiu, de tancar o no tancar definitivament la presó Model de Barcelona, i, si té aquesta idea, aquesta intenció, doncs, quan. Perquè, és clar, quan es donin tots aquests supòsits o aquestes condicions que vostè ha fet observar, doncs, bé, aquí poden passar molts anys, i, aleshores, és qüestió de saber-ho. I no em digui que és un problema de finançament, perquè després de deu anys, de tenir competències i d'existir el Consell Executiu, jo crec que ja li toca el torn al sistema penitenciari català de ser reformat, i, per tant, d'adscriure les partides suficients perquè això sigui possible. Però com que avui també estic per donar opcions positives i no solament negatives, jo li dono una idea, li brindo gratuïtament una idea, per a equipament, i és que, miri, en el traspàs de la presó Model de Barcelona, hi ha uns terrenys, i aquests terrenys avui dia a preu de mercat són 20.000 milions de pessetes; és a dir que, d'acord amb aquests 20.000 milions de pessetes que valen aquests terrenys, vostès poden..., poden planificar bastant bé els nous centres penitenciaris.

Moltes gràcies, senyor President, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. Ja que em diu que no li parli de finançament, doncs, no li'n parlaré. Però sí que li diré que les presons urbanes compleixen una missió i que no tot el que compleix una..., aquesta missió d'una presó urbana, pot fer-ho una presó rústica; per tant, que cal considerar aquest problema de les presons dintre de les ciutats. Això, per un cantó; per altre cantó, jo li he de dir, senyor Oliart, que vostè és molt optimista amb això dels 20.000 milions de pessetes, perquè la zona en què està radicada la presó Model, està destinada a equipaments, la qualificació municipal és d'equipaments, i, per tant, la idea de poder retirar la presó d'allà i vendre aquests terrenys, doncs, representaria un benefici ínfim, que en cap cas permetria la reposició d'aquesta presó per una altra. I, per últim, li he de dir que la presó Model, que no dona cap motiu de queixa al veïnat, que l'Ajuntament de Barcelona no té cap motiu de queixa, per altra part, reduïda a unes proporcions d'ocupació adequades a la seva capacitat,

com pot ser per a 700 o 800 reclusos, és perfectament governable i està en perfectes condicions de servir. I jo, que he visitat moltes presons d'Europa i de fora d'Europa, li puc dir que n'hi ha de molt anteriors a la presó Model, és a dir del 1850, que estan donant un rendiment, un resultat, molt positiu.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el seu temps.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La segona pregunta, la formula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas, que té la paraula per formular-la.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les raons
per les quals alguns membres del Govern no utilitzen
el català en llurs intervencions
en actes públics*

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Davant la forma de conduir-se en les intervencions en actes públics de diferents consellers, de diferents persones que integren el Govern de Catalunya, jo voldria demanar per què alguns membres del Govern de la Generalitat de Catalunya no utilitzen de forma sistemàtica el català en les seves intervencions en actes públics.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor President, senyors i senyores diputats... Jo crec, senyor Diputat, que els membres del Govern de Catalunya utilitzen sistemàticament el català en actes públics. En tot cas, si vostè m'explica quin és el motiu que li mou la pregunta, jo si ho sé li podré contestar i si no ho sé me'n podré assabentar. Però crec que normalment utilitzen el català.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. El senyor Casanovas pot fer la repregunta.

El Sr. CASANOVAS: Sí, he baixat, senyor President, perquè se'm fa molt molest dirigir-me a una persona i veure-li només el clatell. No hi estic habituat. (*Rialles.*) Perdonin, però és un costum, potser dolent, però és el meu costum.

El Sr. PRESIDENT: Li veia el perfil...

El Sr. CASANOVAS: Bé... Entrant en la pregunta, concretament em referia... Podria referir-ne més, d'actes, però aquest el vaig poder constatar i sentir parlar el personatge que el va..., que en va ser protagonista. Em sembla que val la pena que li ho expliqui. Això va tenir lloc..., hi va haver unes reunions, em sembla que al mes de febrer, en el Cercle d'Economia, em sembla, o en el Cercle d'Economistes, que van organitzar a Platja d'Aro. El President de la Generalitat va anar no sé si a fer l'obertura o la clausura d'aquell acte —d'això, no me'n recordo exactament. Però, evidentment —a la televisió ho vam poder veure—, el senyor President, en el seu discurs, s'expressava íntegrament en castellà, quan, a més a més, en la sala aquesta, en què hi havia gent de diferents països, en aquesta sala hi havia —i, això, ho sé positivament, perquè me n'he preocupat—, hi havia traducció simultània, i una d'aquestes traduccions simultànies era del català al castellà i del castellà al català. Jo no sé, exactament, si el senyor President va fer servir tota l'estona el

castellà, però en el tros que es va veure a la televisió va ser així.

D'altra banda —i permeti'm..., això és un comentari que jo faig personalment—, jo trobo, doncs, una mica estranya aquesta forma que tenim aquí a Catalunya —l'altre dia ho vàrem poder veure, no fa pas massa, aquí mateix en el nostre Parlament— de fer discursos amb trossos en català i en castellà. Això és absolutament absurd; vaja, pertot on jo he corregut no ho he vist mai. Els discursos es fan en una llengua; en tot cas, es donen les traduccions. Perquè passa el següent: si una persona a la qual va dirigida el discurs entén el català, no té per què fer-se en dos trossos, pot estar fet tot en català, i, si aquella persona no entén el català, llavors se li està escamotejant la meitat del discurs. Això trobem que és una absurditat global.

Bé, davant d'aquest fet, davant d'aquest fet concret del President, que no sé exactament com va actuar, jo voldria saber si el Govern té alguna norma o, si més no, un criteri en les seves actuacions i l'aplica. Perquè vostè sap, senyor Conseller, que aquests dies, precisament, fa cosa d'un mes, hi ha una polèmica dintre dels medis intel·lectuals de casa nostra, dels especialistes en qüestions de llengua, de si el català desapareix o no desapareix..., no per falta..., no per falta de textos legals que permetin la defensa del català, sinó per un vici, un mal ús que fem els catalans, que molt sovint —bé, fem els catalans: no tots—, molt sovint es giren immediatament a parlar en castellà sempre que hi ha una persona de fora de casa.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Diputat.

El Sr. CASANOVAS: Bé, doncs, moltes gràcies, senyor President. Jo crec que la Presidència i el Govern de Catalunya, precisament, han de ser els que han de donar l'exemple primer —em sembla que vostè estarà d'acord amb mi en aquest afer—, si volem que els ciutadans collaborin a parlar el català.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (*de l'escó estant*): Em posaré de cara al senyor Diputat perquè puguem continuar veient-nos amablement les cares.

En primer lloc, el senyor Diputat em dona una referència incompleta del que va passar a Platja d'Aro. És a dir, ell mateix em diu que no sap si va ser un tros, una part del discurs, en què el President responia, per exemple, a alguna qüestió, a algun ministre, alguna persona que estigués present, o si era la totalitat del discurs. Em sap greu, per tant, no poder-li-ho dir, primer perquè jo no hi era i, segon, perquè ell mateix reconeix la parcialitat.

Ahir, per exemple, el que sí que li puc dir —per donar més «caldo» a la gallina (*riallès*)—, ahir, en el Palau de la Generalitat, hi va haver aquest simposi, d'aquesta Comissió Internacional de la Cultura Catalana, que hi va haver diversos visitants de diversos països, i el President de la Generalitat va parlar..., es va expressar —que jo me n'hagi assabentat, perquè jo era aquí i no ho sabia— en català, en anglès, en francès i en italià. No sé si es va expressar en algun altre idioma, però no m'estranyaria que ho hagués fet també en algun altre idioma, segons els convidats que hi havia. Per tant, jo crec que és difícil... Sistemàticament, empra el Govern de Catalunya, com saben tots vostès... i no cal que els repeteixi en quin idioma s'expressen els membres d'un govern nacionalista: ho fan en català. La qual cosa no vol dir que en oportunitats i en determinades ocasions ho pu-

guin fer en altres..., en castellà, o també en altres idiomes. I, aquest, jo crec que és el criteri general. Quan el President de la Generalitat va anar als Estats Units es va expressar normalment en anglès, tot i que algunes vegades ho feia també en català. És a dir que jo crec que el criteri sistemàtic és de l'expressió de l'idioma propi de Catalunya, del nostre idioma i, en tot cas, algunes vegades ens expressem en altres. Per exemple, l'altre dia jo vaig ser a Madrid —per donar una anècdota—, al Senat, i primer la TV3 em va fer unes preguntes en català i després la Televisió Espanyola em va demanar que fes una resposta en català i en castellà: la resposta en castellà era per als habitants de l'Estat espanyol que no eren de parla catalana. És a dir que jo crec que és difícil trobar una explicació, si no respon a aspectes molt concrets, però jo crec, senyor diputat, que em penso que tots coincidim que, d'una manera sistemàtica —no caldria sinó—, el Govern de Catalunya s'expressa en la llengua pròpia i oficial del país.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem ara a la pregunta número 7 que formula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre subvencions
concedides a la Federació Nacional d'Estudiants
de Catalunya*

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Molt concretament, el Grup Popular voldria saber quina ha estat la quantitat total rebuda pel sindicat estudiantil Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya en concepte de subvencions provinents de tots els departaments de la Generalitat durant els anys 88 i 89 i quin seguiment es fa, si és que se'n fa algun, de les activitats d'aquesta organització i de la utilització que es fa d'aquests fons, i si es fa una valoració d'aquesta utilització.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Sí, senyor President, jo amb molt de gust contestaré la pregunta de l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

Tinc aquí tot el detall de les subvencions que han anat a parar a la Federació a què fa referència el senyor Vidal-Quadras durant l'any 88 i 89, i que procedeixen de diferents convocatòries del Departament d'Ensenyament, del Departament de Treball o de la Direcció General de Joventut —després, si ho vol, sigui públicament, sigui privadament, li puc detallar exactament quines són les partides—: el conjunt d'aquestes subvencions ha estat, durant l'any 1988, de 4.785.000 pessetes, i durant l'any 1989, de 4.482.400 pessetes.

Ara, quant a la segona part, li haig d'aclarir al senyor Vidal-Quadras que, d'una manera general, aquestes subvencions es donen per a un fet determinat, per exemple per comprar una fotocopiadora —dic això com podria dir moltes altres coses—, i que, evidentment, en aquests casos es donen sempre els diners contra els comprovants adequats del motiu pel qual s'han concedit les subvencions, que de vegades és per a això, de vegades és per a l'edició d'un butlletí, de vegades són contractes de treball, etcètera. No cal dir —ho repeteixo— que estic a disposició del senyor Vidal-Quadras per donar-li més detalls sobre el tema.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Pot repreguntar, el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyor Conseller, per la precisió quantitativa de la seva resposta: un total d'uns nou milions de pessetes.

El sindicat Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, FNEC, sindicat estudiantil històric —en el qual han estat militants, doncs, il·lustres membres d'aquesta Cambra, en el passat, quan eren una mica menys joves del que són ara—, és un sindicat que té una gran tradició a Catalunya, un sindicat de caire nacionalista; però a partir del seu tercer congrés, aquest sindicat va endegar un procés tendent a vincular-lo o, en certa manera, a transformar-lo en satèl·lit d'algunes organitzacions estretament lligades a moviments de dubtosa legalitat democràtica, de caire independentista.

Així, per exemple, en el quart congrés d'aquest sindicat, celebrat el desembre del 89, en un document de debat intern que es va repartir entre els assistents, es llegien coses com aquesta: «Mentrestant, l'únic del que som capaços és de posar cantimplores amb cloratita, que o bé no esclaten o bé maten velles; de cremar contenidors i banderes espanyoles, per després deixar-nos detenir per policies sense uniforme que ni tan sols s'identifiquen com a tals i que actuen, ells sí, com una banda de delinqüents comuns». I, més endavant, en aquest mateix document es dona un consell, igualment de caire pacífic i constructiu, com aquest: «Les coses no es demanen, sinó que es prenen i es defensen». O també més endavant es diu, es parla de la Policia Nacional i de les Forces Armades com una policia i un exèrcit estrangers.

A part d'aquestes alegries de tipus polític, també aquest sindicat ha demostrat un envejable esperit empresarial, perquè ha fundat, la seva directiva, un club d'inversió borsària...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, eh?, senyor Diputat. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, moltes gràcies, senyor President. Evidentment, el senyor Vidal-Quadras, suposo que ni per un moment sospita que jo o el Departament d'Ensenyament o el Govern de la Generalitat estiguem a favor de determinades manifestacions que ha posat en relleu, com per exemple és el de fer explosius, ni que siguin casolans, i que puguin perjudicar... Vaja, el senyor Vidal-Quadras em creurà, n'estic segur, si li dic que jo estic absolutament en contra de tota mena de violència, de tot tipus, fins i tot verbal, i que, evidentment, jo, com a Conseller, ni cap dels meus companys del Consell Executiu, donaria cap subvenció a una entitat que fos capaç, amb aquests fons o amb els altres, els que siguin, de dur a terme accions d'aquest tipus.

Ara, també li volia remarcar al senyor Vidal-Quadras que estem, evidentment, com ell sap molt bé, en un règim democràtic, i que, quan el Consell Executiu de la Generalitat determina la destinació de determinades subvencions, no es fixa massa, per no dir gens, en absolut, en la ideologia de les persones que puguin rebre aquestes subvencions. Jo li donaré uns exemples amb això, al senyor Vidal-Quadras: pel que fa, per exemple, a Ensenyament, l'any 89 han estat donades subvencions —pels mateixos motius que es van donar a la FNEC i que després van ser controlades; en cap cas era per comprar explosius, evidentment— als Estudiants Progressistes, a la secció d'estudiants de la Societat Catalana de Biologia, al Mòn 3 —Universitats pel

Tercer Món—, a l'International Veterinary Students Association, a l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya, a la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya —a què fa referència el senyor Vidal-Quadras— i al Club Universitari per al Foment d'Activitats Culturals de la Facultat de Químiques de Tarragona.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Bé, li anava a dir les subvencions que s'han donat per Joventut, però també veuria que són molt variades.

Gràcies.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, si em permet.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. Vostè sap, senyor President, que el Grup Popular sempre ha reconegut la flexibilitat d'aquesta Presidència, però és que avui hem observat que no s'ha aplicat un criteri homogeni quant al temps de resposta a les preguntes. És a dir, una pregunta anterior a la nostra, de fet, ha registrat..., se li ha donat bastant més temps que a nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Jo li he de dir el següent: el que passa és que el senyor Diputat ha donat les gràcies a la Presidència perquè li havia indicat que se li havia acabat el temps, però ha continuat; he tingut la tolerància de deixar-lo acabar el paràgraf aquell, però no... I, a més, li he deixat, li he donat a vostè, exactament, trenta segons de propina; els mateixos que he donat al Conseller.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és la que formula el Diputat Il·lustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la presència
del jurat en el veredict del premi
internacional Catalonia*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, moltes gràcies. La pregunta fa referència al coneixement del sistema de votació i, per tant, de veredict final del jurat del premi internacional Catalonia, que atorga l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, i, de manera particular, sobre si per a aquest veredict es requereix o no la presència de tots i cadascun dels membres que finalment l'emeten.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod. L'Honorable Conseller senyor Guitart té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Jo contestaré tot el que tinc; si acabo el termini, en tot cas...

Aquest premi internacional no s'acorda a la manera dels premis literaris que es donen normalment al país: com saben totes les senyores i els senyors diputats, és un jurat que es troba dispers entre diversos països, i s'atorga seguint un procés ben distint, com figura a l'Ordre del 29 de setembre del 89, de convocatòria d'aquest premi.

Resumeixo: cada membre del Consell Assessor, i també de les institucions culturals que ho desitgin, pot proposar un candidat al premi internacional Catalunya abans de l'1 de gener de cada any; el jurat rep, durant la primera quinzena de gener, una llista dels candidats proposats que s'ajustin a les bases, amb els

currículums respectivament; a partir d'aquest moment tenen lloc una sèrie de contactes per carta i reunions entre els membres del jurat i de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis —que en direm l'ICEM—; finalment, durant el mes de febrer, el jurat es reuneix a Barcelona o a una altra capital designada prèviament per a la concessió del premi —ls membres del jurat que no puguin assistir a la reunió poden delegar el seu vot en un altre membre del jurat o enviar-lo per correu—; més tard es comunica el nom del guardonat amb el premi internacional Catalunya als mitjans d'informació.

Així doncs, i tal com consta en l'acta notarial del notari Jesús Led i Capaz, del 2 de març de 1990, el jurat del premi d'aquesta edició va començar a treballar, personalment i per carta, a partir del mes d'octubre del 89, i s'han registrat una mitjana de quinze trameses de cartes i material entre els jurats i l'ICEM. Es van escollir candidats i es van seleccionar. Llavors es va celebrar una reunió a París amb una part del jurat i una altra, amb la resta dels membres, a Barcelona, fins que es va arribar a un acord —s'ha de precisar que de totes les decisions del jurat, totes, tant les relatives a candidats, documentació i premi, com de les reunions celebrades i trameses per correu, se'n té constància escrita i signada per cada membre del jurat. El dia 2 de març es va comunicar a la premsa la decisió del jurat, en un acte que va comptar amb l'assistència del president del jurat, el Molt Honorable President de la Generalitat, i dels membres del jurat del Consell Assessor de l'ICEM senyors Bofill, Molas, Oriol i Porcel. El 29 de maig es va fer lliurament del premi en el curs d'un acte solemne, com l'any passat..., es farà lliurament en un acte solemne que tindrà lloc al Saló de Sant Jordi de la Generalitat, i hi assistiran, pensem, tots els membres del jurat del premi i —hi insisteixo— el Consell Assessor de l'ICEM, com també va passar l'any 89.

Aquest és el procediment pel qual s'atorga el premi; hi ha constància escrita i documental en el notari al nom del qual abans em referia.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Senyor Carod-Rovira, pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Més que repreguntar, en tot cas, agrair al senyor Conseller les seves paraules. Més que res, tot i que al nostre entendre no sigui probablement aquest el mètode o el procediment més adequat, la imatge que, si més no, donaven del veredict final certs mitjans de comunicació ajudava a tenir una idea més aviat precària i, sobretot, bastant direccionista dels criteris a través dels quals finalment s'emetia el veredict que s'emetia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller té deu segons, si els vol consumir. (Pausa.) Moltes gràcies.

Passem a la següent pregunta, que també la formula l'Il·lustre Diputat Josep Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre una possible
gratificació econòmica del jurat del premi
internacional Catalonia*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Una variació sobre el mateix tema, en aquest cas per tal de conèixer si els membres del jurat del premi internacional Catalo-

nia que atorga l'ICEM perceben, en tant que membres d'aquest jurat, algun tipus de gratificació econòmica.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor President, senyors diputats, el que haig de dir és que la feina específica de jurat del premi internacional Catalunya no comporta cap retribució.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Més que repreguntar, expressar la nostra pública satisfacció de veure aquesta cura tan escrupolosa en l'ús dels Pressupostos de la Generalitat, entre altres coses perquè veiem que probablement no sempre la cura ha estat tan exacta, sobretot en el moment de situar algun membre del jurat, com concretament el senyor Julio Caro Baroja, que es va permetre, uns dies abans de l'emissió del veredict, de fer un veritable insult a la capacitat intel·lectual de la tradició política catalana, i ja només hauria faltat que, a més a més d'acceptar-li els insults, a més a més els paguéssim a càrrec dels Pressupostos de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller no contesta la repregunta, i passem a la següent, que la formula l'Illustre Diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les raons
per les quals l'ICASS no concedirà ajuts de manteniment
a centres privats per al tractament
de la sordesa*

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. La pregunta va dirigida a l'Honorable Conseller de Benestar Social, i consisteix a saber quines són les raons per les quals l'ICASS no pensa admetre sol·licituds i, per tant, no en concedirà, per al manteniment de centres destinats, alguns des de fa molts anys, a tractar persones afectades per sordesa, com per exemple el promogut per l'Associació de Pares de Nens Sords —ASPAS— de Reus, que té un àmbit supracomarcal.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Sí, senyor President. Senyor Diputat, el Pla d'Actuació Social prescriu una ordenació i racionalització de l'assistència a diversos sectors de disminuïts en raó al tractament terapèutic i de l'edat cronològica del disminuït.

Per aquest motiu, el referit a rehabilitació de disminuïts en edat escolar té, per a l'ICASS, un caràcter subsidiari, ja que la rehabilitació és competència del Departament de Sanitat, i, en tractar-se de disminuïts en edat escolar, la seva atenció escolar és competència del Departament d'Ensenyament. Per això les subvencions per al manteniment d'aquests centres s'han anat reduint progressivament, amb el coneixement dels mateixos centres, per facilitar el pas al departament competent segons els casos. L'ICASS, el que atén, en la mesura de les seves possibilitats i dels seus pressupostos, és ajuts individuals en casos específics.

Per la seva banda, és competència del Departament d'Ensen-

yament facilitar el suport adient a tots els escolars sords o hipocústics, per tal d'ajudar-los a superar les possibles dificultats que es puguin produir en el decurs de llur procés d'aprenentatge.

Per tant, atensem, com hem atès sempre, per part de l'ICASS, totes les actuacions que siguin dintre del nostre abast, però creiem que el que no pot l'ICASS és interferir les competències d'altres departaments, que les tenen marcades molt clarament i fixades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Gimeno pot fer repregunta.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Sí, molt breument, en tot cas, perquè a l'última subvenció concedida l'any passat al centre aquest..., un centre que cal dir que atén més de cinquanta persones, moltes d'elles nens en edat escolar —això és cert, que són en edat escolar—; hi ha sis professionals que s'hi dediquen, en aquest centre, molts d'ells amb un grau alt d'acceptació dels pares i dels mateixos nens, amb resultats també altament satisfactoris i amb més de deu anys d'antiguitat. La Resolució, l'únic a què fa esment, després que, com ha dit el Conseller, se'ls han posat algunes dificultats en els últims anys, només diu que és la darrera vegada que se li concedeix aquest ajut, però no els dóna excessives vies o esperances per saber on s'han de dirigir i com s'han de dirigir, i quin és el futur d'aquest centre.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor Diputat, jo els he atès en dues ocasions, aquests senyors, i els he ofert tot l'ajut que puguin necessitar de cara a atendre, en la mesura que es puguin atendre, les seves aspiracions.

El que em sembla que és lògic és que si —i em sembla que, això, ho tractarem en la pregunta següent— el Departament d'Ensenyament té, doncs, tota una situació reglada per atendre'ls, amb tipus d'escoles públiques o una altra consideració, doncs, aleshores no és lògic que mantinguem un centre simplement per mantenir-lo; en tot cas, ha de complir una funció concreta.

Per tant, sí que se'ls va orientar; jo personalment ho vaig fer, i estic a la seva disposició permanentment per tornar-ho a fer; si ells em demanen entrevista, amb molt de gust els atendre i procurarem ajudar-los en el que puguem, però fins ara és lògic que el Departament d'Ensenyament, doncs, compleixi les seves programacions i, realment, els seus programes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem a la següent pregunta, que també formula l'Illustre Diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'atenció
mèdica a les persones que pateixen sordesa*

El Sr. GIMENO: Gràcies novament, senyor President. Bé, aquesta pregunta és continuació de l'anterior, com també deia el Conseller. Si s'elimina la subvenció del Departament de Benestar Social d'aquests dos centres, la inquietud que es presenta és què és el que passarà amb l'atenció que reben aquestes persones que, fins ara, estaven ateses en aquests centres privats. Perquè hi ha una doble problemàtica: la problemàtica de l'atenció als nens i a les persones amb problemes de sordesa i amb

problemes de llenguatge i de parla, i també la dels centres i els professionals aquests que estàvem dient, que tampoc no se sap on faran cap. Per tant, la pregunta és quina atenció es pensa donar, i va dirigida al Departament de Benestar Social i d'Ensenyament. I el que vull precisar és que no em referia a atenció mèdica, com erròniament s'havia escrit aquí en el títol de la pregunta.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor President. Senyor Diputat, per tal d'aconseguir resultats satisfactoris en l'exercici d'aquesta competència, el Departament d'Ensenyament posa a disposició dels centres ordinaris d'EGB 140 professors especialistes en audició i llenguatge, per tal que assessorin i donin suport al professorat ordinari i, si escau, atenguin directament els alumnes. Tenint en compte el total d'alumnes sords o hipoacústics escolaritzats en aquests centres, que és de 686, la *ratio* que en resulta és d'un professional per a cada cinc alumnes. Això, per una banda.

Per una altra, pel que fa als centres específics d'educació especial, on hi ha escolaritzat el 22% dels alumnes amb necessitats educatives especials com a conseqüència d'una sordesa o hipoacúcia, la dotació és de 198 alumnes, la qual cosa suposa una *ratio* d'un professional per a cada quatre alumnes. I, en el cas concret de les comarques tarragonines, el nombre de logopedes itinerants és actualment de set, dos dels quals es dediquen a escoles de la ciutat de Reus.

D'altra banda, el Departament d'Ensenyament ha creat els centres de recursos per a alumnes amb deficiències auditives, amb la finalitat de potenciar el suport ofert a aquests alumnes, a llurs professors i a llurs famílies. Jo, el que li puc dir, senyor Diputat, és que jo m'ofereixo —ja ho saben, perquè els ho vaig dir— que, si hi hagués qualsevol aspecte de qualsevol d'aquestes persones que s'atenen en aquests centres que quedés sense la cobertura necessària, joestic a la seva disposició —i a la seva, a la de vostè, senyor Diputat— per, aleshores, fer el que és la meva obligació, que és atendre'ls i trobar una solució.

I, quant als professionals, aquesta és una altra temàtica. Ja sap vostè que això, doncs, és una qüestió que té a veure, doncs, amb la possibilitat que tinguin, segons la normativa vigent, aquests professionals, doncs, que puguin prestar la seva tasca dintre del marc que el Departament d'Ensenyament pugui oferir en cada cas.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Gimeno pot repreguntar.

El Sr. GIMENO: Sí. Jo agraeixo l'excel·lent predisposició del Conseller per intentar resoldre la problemàtica del centre..., no tant del centre, sinó dels alumnes i dels pares d'aquests alumnes afectats per una certa situació d'inseguretat i de quina és l'atenció mèdica que continuaran rebent. Dic això perquè, les estadístiques, sí que diuen que un per a cada cinc o un per a cada quatre, però moltes vegades les divisions són molt fàcils de fer, però la realitat ho és una miqueta menys.

Les cinquanta persones no són únicament de Reus: són de pràcticament el conjunt de la circumscripció de Tarragona —n'hi ha de des de Tortosa fins a Valls—; per tant, l'àmbit és molt més que local de Reus.

I la preocupació que es dona moltes vegades és que els professors d'educació especial que normalment hi ha a les escoles

no són desgraciadament, la majoria de les vegades, realment, professors d'educació especial, sinó que és un professor més que, com que hi ha creada la plaça, el que fa és cobrir la plaça d'educació especial i intentar adaptar-s'hi a base de cursets accelerats que es fan a principi de curs. Per tant, el que podria passar és que els nens rebessin una atenció molt més deficient per part de gent que no són especialistes.

Jo crec que aprofito la invitació que ens fa, i el que intentaríem seria buscar una solució conjuntament amb els pares i, si el Conseller ho considera convenient, els ajudaria jo mateix.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Té la paraula l'Honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, només per reiterar l'ofertament. Em consta que també ho puc fer en nom del Conseller d'Ensenyament, perquè jo he parlat d'aquesta qüestió amb ell. Per tant, estem a la seva... (*Remor de veus*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les obres
per a garantir la seguretat de les zones agrícoles del
Baix Llobregat en temps d'aiguats*

La següent pregunta, la formula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera. (*Pausa.*) Doncs, decau.

Al senyor Miquel Pueyo li correspon la següent pregunta, que la formula, en el seu nom, sembla, el senyor Carod-Rovira. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre unes declaracions
de l'esposa del M. H. Sr. President de
la Generalitat durant un acte
celebrat a Almacelles*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Setmanes enrere, la muller del Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, segons el diari *Segre*, la primera dama del país, feia unes declaracions en les quals, textualment, deia el que segueix: «Els centres de disminuïts psíquics i els psiquiàtrics només poden funcionar bé si els governa un orde religiós. Els socialistes i els comunistes han demanat al meu marit que els cerqui algun orde religiós per fer-se càrrec dels centres psiquiàtrics, ja que, si els dirigeixen persones assalariades, aquests no funcionen.» La nostra pregunta és adreçada en el sentit de saber quina és l'opinió del Govern sobre aquestes paraules, que, atès que qui les ha dites és la muller del Molt Honorable President de la Generalitat, tenen una significació que no s'escapa a ningú.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller... En representació del Consell Executiu, el senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí. Molt Honorable senyor President, senyor Diputat, les declaracions poden estar millor o pitjor recollides, però el que és clar, perquè és una opinió generalitzada —no la meua, sinó la de persones de diferents..., que defensen diferents programes polítics, alcaldes—, és que, junt amb la necessitat que les persones que atenen aquests centres tinguin una qualificació tècnica, que això ho pot fer tothom que tingui aquesta qualificació, el que necessiten, també, és que es produeixi en aquests centres tota una

atenció d'afecte, d'apropament a la persona. Aleshores, això ja no és un aspecte tècnic, sinó que es dóna, quan es dóna i es pot donar en aspectes religiosos, i en aspectes que no ho siguin també es pot donar —i es dóna, de fet. El que passa és que tothom valora que això té unes possibilitats de produir-se molt més quan, realment, les persones que exerceixen aquesta activitat, realment, hi estan en funció d'una vocació personal determinada, i això és un fet. I, aleshores, a mi —a mi—, n'hi ha molts..., no el que va dir l'esposa del Molt Honorable President..., a mi, com a Conseller, hi ha molts alcaldes que quan aleshores et demanen determinada inversió o ajuda per a tal inversió, em diuen: «Escolta, que jo tinc tal comunitat que, aleshores, la tinc», com un mèrit, realment, per reivindicar i per afavorir i per valorar aquell ajut. I per tant, aquesta és la qüestió. Per tant, això no ha de comportar cap descrèdit per a les persones que no siguin religioses, i que estiguin, tècnicament, i que estiguin laboralment, assalariadament, prestant els seus serveis en centres d'avis o de disminuïts, o el que sigui. Però sí que el que s'ha de destacar és que la tècnica arriba fins on arriba, i que hi ha, després, una aportació que va més enllà, que és la qualitat, l'afecte que les persones necessiten, que són aquestes, que això ho pot fer tothom, però que es dóna d'una manera més significativa en persones que aleshores estan allà per vocació i no tan sols per qüestions de tipus laboral o professional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Les paraules del senyor Conseller no han fet més que augmentar el nostre ja prou augmentat nivell d'estupefacció; per tant, renunciem a fer alguna intervenció en el sentit de defensa directa dels professionals d'aquest sector, que ens hauria agradat que hagués estat manifestat després d'aquelles declaracions, com si els professionals no poguessin sentir una vocació cap a aquesta dimensió que apuntava el Conseller. I, aleshores, d'alguna manera creiem que estem fent aquí un estímul a la imaginació, ens sumem a aquest estímul i, per tant, proposem que a partir d'ara, probablement, una bona fórmula per al bon funcionament del país seria substituir el Govern de la Generalitat pels benedictins de Montserrat. (*Remor de veus.*) El convenciment que, probablement, a Benestar Social, la mare Teresa de Calcuta hi faria un bon paper i, per què no?, pel mateix ordre, probablement la persona més adequada per dirigir els destins del país a la Casa dels Canonges podria ser, seguint el mateix raonament, el bisbe de la Seu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller...

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Només..., perquè bona part de les seves afirmacions no mereixen cap resposta, però realment n'hi ha una que jo vull matisar, el que he dit —això, suposo que quedarà transcrit—: jo no he dit que altres persones no ho poguessin tenir i que no ho tinguessin; he dit que es donava, preferentment, en situacions que estaven prestant uns serveis determinats en funció d'una vocació particular, que es pot donar en persones que pertanyin a una comunitat religiosa o no —es pot donar, he dit. Simplement, reiterar-ho, i, si m'ha escoltat bé, doncs, espero que després vostè repassi el *Diari de Sessions* per veure exactament el que he dit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre noves adquisicions de llibres destinats a biblioteques públiques, finançades pel Servei de Biblioteques de la Generalitat

Hi ha una altra pregunta del senyor Ignasi Riera..., que decau.

I el senyor Pueyo també en té una altra, la següent. En el seu nom, la formula el senyor Carod-Rovira.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'empresa LUDESA i la recollida d'olis negres a Catalunya

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Darrerament, una associació lleidatana que agrupa prop de cinc-cents tallers de reparació d'automòbils, dels 860 que hi ha en aquella àrea, feia arribar la seva preocupació pel fet que aquests tallers estan acumulant milers de tones d'oli negre al llarg de l'any. Atès que l'empresa LUDESA, l'empresa que recollia i tractava aquest oli a Catalunya, ja fa temps que va suspendre les seves activitats, i sembla que fins al moment no s'ha trobat encara cap alternativa, entenem que aquesta situació és extensible a tot el territori català, les nostres preguntes són: quin coneixement en té el Govern, quines són les previsions —actuals i futures— de probable funcionament i reactivament de l'empresa LUDESA i com afecta aquesta situació als tallers de reparació de Catalunya, des del punt de vista de la recollida d'olis negres.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller senyor Molins contesta en representació del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President. Aquesta pregunta té dues vessants: una és la que fa referència a l'empresa LUDESA. Aquesta empresa exercia la seva funció a través d'un mecanisme fonamentat en l'existència del monopoli de petroli, i subvencionat per l'Estat. Amb la desaparició del monopoli es produeix el problema que no existeix aquesta subvenció —o no existia aquest mètode de subvenció—, que fa que la mateixa empresa, en no tenir tones a tractar, entri en crisi. En aquest moment s'estan intentant refer ambdós mecanismes. Per una banda, el mateix Departament, des de fa vuit mesos, té en funcionament un programa de recollida d'olis i emmagatzematge, que funciona d'acord amb el gremi, ja, a la ciutat de Barcelona, i al voltant del gremi de la ciutat de Barcelona, que és on es va posar primer de manifest el problema, perquè, òbviament, és la intenció de traslladar-lo a tot Catalunya, mentre no es pugui solucionar la continuïtat d'aquest servei. De moment, per tant, es recull i s'emmagatzema i, al mateix temps, s'intenta tirar endavant les activitats de l'empresa LUDESA. En aquest sentit, i dintre del Pla de Residus aprovat el mes de gener —i avui ajornat fins després de l'aprovació per aquest Parlament del Projecte de Llei, si s'escau, en els mateixos termes, o canviats, com ha entrat en aquest Parlament—, s'està intentant que..., uns nous accionistes s'han fet càrrec de l'empresa LUDESA, i posin en marxa novament les instal·lacions pel que fa a la regeneració d'olis, d'acord amb

el programa específic adreçat precisament al tractament d'olis i lubricants.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Diputat pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: En tot cas, la repregunta seria en el sentit de desitjar que aquest programa ja iniciat, segons ens diu el Conseller, a la ciutat de Barcelona, es pogués estendre aviat per la resta del país, perquè, si no, ens trobem en una situació difícil, que comportarà, de fet, l'incompliment real de la legislació sobre residus, ja que en aquests moments el que està passant és que aquests s'acumulen de manera perillosa en establiments dedicats preferentment al canvi d'oli de camions; que en ocasions, moltes, s'aboquen de manera absolutament illegal, especialment en zones on el control de l'Administració és molt més difícil; que sovint, també, el que es fa és que es cremen en estufes dels mateixos tallers, especialment en zones d'interior, i que en alguns casos, també, el que es fa és tornar als clients la llauna de l'oli usat perquè siguin els mateixos clients els que s'espavilin per veure com es desfan d'aquest llast, diguem-ne, negatiu.

La repregunta seria, en aquest cas, si el Conseller fa, més enllà del que acaba de dir, alguna previsió de quan l'extensió de la solució barcelonina podria abastar la resta del territori.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Quant a la recollida, no hi ha problemes. Això pot ser absolutament immediat i, òbviament, doncs, ho comentaré amb la Direcció General del Medi Ambient i amb la Junta de Residus, que són qui es cuida d'això. Però voldria cridar la seva atenció que aquesta només és una solució parcial del problema; recollint-lo, no n'hi ha prou. I aquest és un bon exemple que ens serveix, doncs, en aquests moments de discussió parlamentària d'aquests temes, per recordar que el problema dels residus industrials no és un problema de la indústria. Aquest és un residu que no el produeix la indústria; el produïm nosaltres, perquè l'embrutem nosaltres, utilitzant els vehicles, i com hem de trobar solucions perquè aquest no és un problema ni de la indústria ni és un problema del Govern de la Generalitat: és un problema de tots i cada un dels ciutadans del país.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1990 (Continuació)

Hem acabat les preguntes, i passarem al debat, continuarem el debat del Projecte de Llei de Pressupostos. Estàvem a les esmenes que proposaven l'addició de noves disposicions addicionals. Entrem a tractar les relacionades amb serveis socials. El Grup Socialista té moltes esmenes presentades en aquest epígraf; per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, defensaré les aplegades en aquesta relació de serveis socials: 219, 220, 222, 223, 224, 225, 229, 263, 264, 265 i 267, i queda pendent la 256.

El Sr. PRESIDENT: Exactament.

La Sra. BARENYS: Senyores i senyors diputats, després de la sessió de les últimes defenses de les esmenes fetes aquest matí a l'articulat, a les esmenes addicionals a l'articulat, jo he estat fent una reflexió, i molt especialment després de les paraules del portaveu de la majoria, el senyor Raimon Escudé. I, abans de començar la defensa de les meves esmenes, li volia dir, senyor Escudé, que jo crec en la dialèctica parlamentària i no voldria caure en l'agnosticisme que sembla que vostè està tenint amb les intervencions que fa per dir-nos que no al conjunt d'esmenes que els grups de l'oposició estem presentant. Vostè està intentant, des de l'inici del debat —aquesta és la interpretació que jo en faig—, amb les seves respostes fredes, calculades, monòtones, moltes vegades, planes, desapassionades, a vegades despectives, senyor Escudé, i perdoni'm que li ho digui, està intentant tirar un gerro d'aigua freda al treball que, amb ganes d'impulsar les polítiques progressistes, avançades en els diferents temes que portem en aquest Parlament..., està intentant —com deia— tirar-nos un gerro d'aigua freda perquè ens tirem enrere. Segurament està cansat; nosaltres també. Ho he dit aquest matí, senyor Escudé: nosaltres també estem cansats d'uns debats parlamentaris a vegades no qualificats i a vegades buits de contingut, però continuem perquè creiem —de veritat que ho creiem— que la raó ens assisteix en moltes de les qüestions que defensem. És per això que aportem esmenes a una llei que sembla inesmenable, i les aportem per millorar en benefici del país i dels ciutadans els plantejaments i les orientacions polítiques que creiem que el Govern hauria de canviar. I ho fem amb tota la responsabilitat de diputats de l'oposició i amb la responsabilitat d'impulsar unes tasques de govern.

Aquestes aportacions que fem, el conjunt de diputats, moltes vegades no són originals, no són pròpies dels diputats —en aquest cas, dels diputats socialistes—, sinó que responen a demandes i a necessitats dels col·lectius i els sectors de la població que per les vies normalitzades de la subvenció i la queixa individual no aconsegueixen avançar, superar la situació de marginació, de desigualtat, d'insolidaritat de les institucions del Govern respecte a ells.

Lamentablement, hem pogut observar que en el Pressupost, que en la Llei de Pressupostos, hi ha molts buits, hi ha molts oblitats. I aquest és el motiu de les nostres esmenes. És en aquest sentit que les esmenes que ara defensaré, de serveis socials, jo les divideixo en dos blocs: un bloc que intenta no demanar despesa, sinó introduir programes d'actuació coherents, evidentment, sempre coherents amb la seva doctrina, i que ometen la programació de les actuacions; per altra banda, també hi ha un conjunt d'esmenes que els demanen que incrementin el crèdit per a determinats programes i partides. Ara jo li demano, si us plau, que en la resposta no em digui «i d'on trauríem els diners?». Nosaltres li diem on hi ha el problema, perquè si jo li dic d'on els trauria, vostè també em dirà que no. Per tant, no avançaríem gaire en aquest sentit. Li diem on hi ha el problema, on hi ha el buit, on hi ha la necessitat i, evidentment, si vostès són sensibles a la qüestió, arrebeguin-ho i implementin-ho.

En aquest sentit, l'article 219, les esmenes a l'article..., les esmenes 219, 20 i 21 fan referència al que nosaltres creuríem que hauria de ser un programa de lluita contra la pobresa.

Nosaltres estem per la defensa d'una política integral en el conjunt de les polítiques de benestar social, i molt especialment en aquesta qüestió; entenem, o de la lectura del Pressupost així

es deriva, que vostès no, perquè aquest programa no existeix, contradint acords presos pel Consell Executiu de la Generalitat i pel mateix Conseller de Benestar Social. Vostès, l'any 87, van aprovar fer un mapa sobre la pobresa; l'any 87, també, van nomenar una comissió assessora del programa de lluita contra la pobresa; el 31 de desembre del 88 es van comprometre a tenir el mapa de la pobresa, i ni en el Pressupost del 89 ni en el Pressupost del 90 hi ha cap programa conseqüent amb aquest encàrrec. Suposo que vostès no han encarregat el mapa de la pobresa perquè faci bonic als prestatges del Parlament o dels despatxos dels diputats. Suposo que si han encarregat un mapa de la pobresa és per fer programes de lluita contra la pobresa a Catalunya. És en aquest sentit que fèiem aquest conjunt d'esmenes, i els volia recordar el que diu una part d'aquest mapa de la pobresa i a què, aquest matí, el Diputat Ganyet feia referència parlant de les terres de l'Alt Pirineu: la població envellida —un percentatge molt elevat al Pallars, al Baix Ebre, al Montsià, a la Terra Alta—, població adulta aturada, població jove aturada —entre un 44 i un 50% al Ripollès, a Osona, a l'Alt Urgell—, una població amb baix nivell d'instrucció —en un 65 i 70% al Berguedà, al Bages, a l'Anoia—, etcètera.

És per això —i per això li dono aquestes dades— que nosaltres els demanem que facin un pla integral de lluita contra la pobresa on també hi puguin incorporar l'actuació en barris en situació deprimida i on també incorporin la renda mínima d'inserció. Dir només que la renda mínima d'inserció ha de ser, al nostre criteri —espero coincidir amb vostès—, una actuació més, dintre d'aquest Pla; ara bé, la renda no és el pla de lluita contra la pobresa. I és per això que intentàvem ordenar, mitjançant unes esmenes, aquest plantejament d'actuació política del Govern de la Generalitat.

Les esmenes 222 i 223 fan referència no a una opinió nostra, sinó a l'opinió d'un conjunt d'ajuntaments aplegats a la Federació de Municipis de Catalunya. No sé si l'Associació també hi estaria d'acord, però sí que hi està d'acord la Federació de Municipis, institució amb prou pes per poder tenir en compte les peticions i les demandes que estan fent. Una d'aquestes esmenes ja sé d'entrada que no és viable, però la tornem a manifestar aquí perquè és un problema que tenim plantejat i que crec que, amb el temps, s'haurà de solucionar, que és el traspàs de la xarxa d'oficines de benestar social als municipis; aquesta xarxa d'oficines de benestar social entra, al nostre criteri, en contradicció amb aspectes substantius del marc jurídic vigent i, a més a més, per una raó claríssima i contundent: només hi ha oficines de benestar social en els ajuntaments de més de 20.000 habitants amb govern socialista. L'altre dia, en una reunió (*remor de veus*)... Ja n'hi ha una a Manresa! Encara sort: queda dissimulat el tema, senyor Diputat.

L'altra esmena intenta també donar compliment i eixamplar el que s'anomena la xarxa pública de serveis socials. Vostès, en el Pla d'Actuació Social, s'han compromès a desenvolupar una xarxa pública i suposem que entenen que també els ens locals han de participar en el desenvolupament d'aquesta xarxa.

Pel que fa a les despeses d'inversió, capítol 7, els ajuntaments, el 1990, només tenen previst 160 milions de pessetes: 2,8 per a atenció primària, 15 per a disminuïts, 100 per a vellesa, 40 per a infància. Des de la Federació de Municipis demanen que es faci un pla en aquesta qüestió d'inversió pública a fi de desenvolupar com més aviat millor aquesta xarxa de serveis

bàsics.

Respecte a les esmenes 224 i 225, també els demanem que facin transferències de crèdits. Vostè mateix, però, a nosaltres, ens sembla que si volen fer una política per a la infància, l'han de fer amb serietat. Jo no sé si vostès s'han estudiat amb detall el que és el programa de la Direcció General d'Atenció a la Infància; aquest programa ha augmentat el pressupost, però l'any passat no el va augmentar pràcticament gens. Està mancat d'una política d'inversió i de subvenció per tirar endavant tota la infraestructura dels serveis per atendre els problemes de la infància amb risc social i de marginació. Nosaltres creiem que s'ha de fer una política d'infraestructura i no una política de programes-aparador, que a vegades també són necessaris, però no únicament aquests, com el programa dels nens netejavidres, que, en un altre marc i en un altre moment procedimental, en parlarem.

Les esmenes 229 i 267 fan referència a la vellesa i també proposem que donin compliment als acords del Consell Executiu pel que fa referència al Pla d'Actuació Social amb la creació d'una xarxa de places de residència, de serveis d'atenció social a la vellesa, i també que donin compliment a allò que vàrem aprovar, a aquesta resolució que vàrem aprovar en el Parlament de Catalunya per unanimitat, que el Consell Executiu es compromet a crear 4.000 noves places residencials assistides i socio-sanitàries adreçades a persones d'edat avançada en el termini de dos anys fins a l'acabament de la legislatura. Nosaltres hem intentat llegir en el pressupost d'inversions on estaven aquests diners i no ens surt la partida que suposem que correspondria al 1990. És en aquest sentit que els diem què han fet, què pensen fer pensen o no implementar aquest programa i donar viabilitat a aquest compromís parlamentari?

Hi ha per finalitzar tres esmenes, la 263, 64 i 65, que fan referència a les persones amb disminució. I he de dir, abans de començar, que, aquestes esmenes, no ens les hem inventades, sinó que són esmenes que els col·lectius de persones disminuïdes, que fa més d'un any que treballen amb diferents..., amb tots els grups parlamentaris, en una comissió al Parlament de Catalunya, ens han presentat reiteradament. I, una vegada més, una manera més de demanar el compliment d'aquesta normativa és portar-ho també al debat de la Llei de Pressupostos.

M'agradaria que aquesta resposta fos una resposta acurada i ajustada, senyor Escudé. No m'agradaria que vostè em digués que, com que no hi ha hagut aspirants —com deia vostè aquest matí— a cobrir les places públiques per a persones amb disminució, no s'ha pogut cobrir el 3%. Jo li diria: no s'ha cobert perquè no estan formades les persones, i si no estan formades és perquè el Govern no fa programes per a la formació i la capacitat d'aquestes persones amb disminució perquè puguin tenir la mateixa igualtat d'oportunitats per accedir a les places de la funció pública».

És en aquest sentit que els voldria recordar que cada vegada és més flagrant l'incompliment del Decret 100, el Decret d'Eliminació de Barreres Arquitectòniques, i que si els senyors i les senyores diputades fessin —jo alguna vegada ho faig— l'exercici d'observar en el seu entorn les barreres que hi ha i pensessin, per un moment, si tinguessin dificultats per bellugar-se, per a la seva mobilitat, es trobarien sorpresos perquè els museus, els cinemes, els teatres, el transport i les mateixes dependències de les administracions públiques tenen vertaderes barreres per

poder-hi accedir: la Conselleria de Justícia, la Conselleria de Benestar Social, la Conselleria de Treball, no sé si la Conselleria de Cultura —no la tinc comptabilitzada, però segurament que també la Conselleria de Cultura no deu tenir les barreres eliminades per a l'accés de les persones amb disminució...

La reclamació dels col·lectius portaveus de les persones amb minusvalideses, jo crec, senyores i senyors diputats, que ens han de fer posar vermells de vergonya. Hi ha normativa suficient —això, ho hem dit cinquanta mil vegades—: la LISMI; el Decret 100, de l'any 84; l'Ordre del 9 del 4 del 85, de definició d'itineraris a les zones d'edificis d'habitatge; l'Ordre del 19 del 8 del 86; la targeta d'aparcament; l'Ordre del 5 de l'11 del 85, de modificació de cabines d'ascensors; l'Ordre del 25 del 9 del 85, d'obertura i funcionament de cases de colònies, etcètera. De la mateixa manera, hi ha normativa suficient d'àmbit estatal, normativa que ens obliga, pel que fa referència als habitatges de protecció oficial, a les característiques d'accés o condicionament dels ascensors sobre els aparells d'elevació, i també sobre el reglament del planejament del sòl. Però, tot i amb això, aquesta normativa no es compleix. És per això que els demanava que en els Pressupostos de la Generalitat, en la Llei de Pressupostos, figurés la reserva del 2% del pressupost del capítol 6 de tots els departaments per impulsar definitivament l'eliminació de les barreres arquitectòniques. Perquè, si això no es compleix, és perquè no hi ha suficiència pressupostària o és que no hi ha voluntat?

Jo els deixo, senyores i senyors diputats, a la seva consideració que pensin si els diputats i diputades d'aquest Parlament i les persones que tenen responsabilitats de govern a Catalunya són uns irresponsables. Ho som o no ho som? Som uns ignorants? Ho som o no ho som? Som uns insensibles? Ho som o no ho som?

Jo crec, de veritat, que de vostès depèn, que de vostès depèn que en aquest debat i en aquesta Llei de Pressupostos es pugui aprovar una mesura que ajudi, junt amb d'altres, a anar avançant en tota la qüestió d'eliminació de barreres urbanes i arquitectòniques, perquè aquest col·lectiu de ciutadans, igual que molts d'altres, puguin tenir un accés normalitzat als llocs d'esplai i a les institucions administratives, on tantes vegades s'hi ha d'anar per connectar amb els polítics i per treballar junt amb l'administració.

Les altres dues esmenes són també esmenes que espero que no els crispin, però tenien com a objectiu dir a aquest Parlament que, segons les nostres estimacions, com a conseqüència de les dades de què disposem, confirmem que de la convocatòria del 6 del 6 del 89, de subvencions d'ajudes a persones amb disminució, quedaven pendents de pagament el mes de març 1.000 milions de pessetes, aproximadament, i, d'ajuts institucionals, uns 170 milions de pessetes, a pagar, suposem, amb el pressupost, amb els crèdits del 1990. Si això és així i vostès no incrementen les partides pressupostàries del 1990, continuarem amb un dèficit i continuarem havent de pagar el 1991 la petició de subvencions del 1990. Aquesta no és manera de funcionar, no per vostès, sinó pels ciutadans que reben les subvencions, que les demanen, que les necessiten per a la mateixa mobilitat i per poder subvenir a les seves necessitats socials i familiars.

L'altra part d'aquesta esmena feia també referència a la inversió pròpia del servei 42.31, i molt especialment a la creació de places en centres ocupacionals. Per al 1990 hi havia el com-

promís subscrit pel Consell Executiu, pel Conseller de Benestar Social, de crear 410 noves places de centres ocupacionals. Això comporta un pressupost de 615 milions de pessetes, que el pressupost —fet un compte amb el programa i amb el diner— no surt a compte. Aleshores, els demanàvem també un increment del crèdit en aquest apartat, a l'òrgan 42.31, a fi i efecte de poder donar compliment a la creació d'aquestes places de centres ocupacionals, necessàries per avançar en la integració laboral i social de les persones amb disminució.

Aquest és, senyores i senyors diputats, el conjunt d'esmenes que presentem el Grup Socialista, amb l'esperança de tenir, d'obtenir una bona resposta del Grup que dona suport al Govern i amb l'esperança també —per què no?— que, alguna d'elles, tingui suficient sensibilitat per acceptar-la i aprovar-la.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. La 256, la defensa l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena planteja que les subvencions amb càrrec a la partida 480.01, «Ajuts a llogaters», de la Direcció General de Serveis Comunitaris, s'atorguin d'acord amb el que disposen els Decrets 504/82 i 113/88. Què disposen aquests decrets, senyores i senyors diputats? Aquests decrets disposen que s'atorguin subvencions a fons perdut a les famílies amenaçades de desnonament fins a nou mesos de lloguer. A qui s'atorguen en realitat aquestes subvencions? A més dels casos expressats en la normativa, s'estan donant ajuts de 2.000 i 3.000 pessetes, que res no tenen a veure amb la finalitat dels decrets.

Amb aquesta esmena volem simplement, senyores i senyors diputats, que es donin els ajuts d'acord amb els criteris legals i es deixin de repartir almoines sense cap més criteri que la discrecionalitat del Conseller de Benestar Social. A més, vull recordar, senyores i senyors diputats, senyor Escudé, que existeix una recomanació de la Sindicatura de Comptes en aquest sentit, a més, en ocasió d'un informe de fiscalització del Fons realitzat l'any 1988. En definitiva, senyores i senyors diputats, no demanem altra cosa que aquesta partida i les subvencions s'adeqüin a criteris establerts i coneguts per tothom.

Senyor Escudé, aquesta partida no pressuposa cap augment ni disminució pressupostària. Per tant, la seva argumentació genèrica sobre tot aquest conjunt d'esmenes addicionals, de disposicions addicionals, no val.

I, quant a l'època faraònica que vostè ha esmentat, senyor Escudé, precisament el que pretén aquesta Disposició Addicional és que la distribució d'ajuts es faci democràticament i no a la manera dels faraons, segons designis misteriosos que ningú podia desxifrar i que tampoc ningú no en sap la raó, i crec que mai és més oportú fer aquesta observació, perquè en la resposta que el Conseller de Benestar Social ha fet no fa gaire a una pregunta de l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira ja ha demostrat les seves inclinacions teològiques.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també té diverses esmenes —exactament, cinc—; per a la seva defensa, té la paraula la Illustre Diputada senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Efectivament, tenim un grup d'esmenes relacionades amb serveis socials, si

bé jo diria que la 280, malgrat que està relacionada amb aquest paper com a esmena relacionada amb serveis socials, és una esmena de treball, malgrat que, si no hi ha cap problema per a les votacions, jo no tindria cap inconvenient també a defensar-la ja en aquest...

El Sr. PRESIDENT: Doncs, defensi-la.

La Sra. FABIAN: Molt bé, gràcies. Aquest també és un conjunt d'esmenes, esmenes addicionals, però que són basades en necessitats reals.

La primera de les esmenes assenyala que el Consell Executiu elaborarà i desenvoluparà un programa de reforçament a la xarxa bàsica d'atenció primària, per a l'aplicació de la renda mínima d'inserció. Aquesta és una demanda que fan els ajuntaments a fi de poder aplicar d'una manera correcta aquest acord a què s'ha arribat amb els sindicats en la renda mínima d'inserció social.

Nosaltres, reiteradament, des d'aquesta tribuna, hem assenyalat la importància que té la xarxa de què en atenció primària disposen els ajuntaments i la necessitat que tenen d'aplicar la Llei de Serveis Socials, en la qual les competències d'atenció primària, per aquesta Llei, corresponen a les corporacions locals. Perquè aquest acord d'aplicació de la renda mínima d'inserció sigui portat de manera correcta, entenem que s'hauria de fer una aplicació pressupostària d'ajut a aquests ajuntaments per aplicar aquests acords.

La segona de les esmenes, com dèiem, és una esmena no de serveis socials, sinó de treball, i correspon a un acord que tenia el Govern amb les centrals sindicals de poder elaborar un programa de formació ocupacional en col·laboració amb el Fons Social Europeu, i que estava subvencionat al 45 i al 65%, respectivament. Per complir aquest acord, mancarien 5.000 milions de pessetes.

Per tant, nosaltres, considerant que *pacta sunt servanda*, necessitaríem que hi hagués aquesta aplicació pressupostària, a fi i efecte de complir aquests acords.

L'esmena següent també demana una quantitat de 500 milions de pessetes per incrementar les inversions dels programes d'atenció a la infància. El capítol 6 i les inversions que hi ha en el pressupost són molt minses, uns 55 milions de pessetes, i considerem que tant el manteniment dels serveis que es donen per a l'atenció als infants, el manteniment de les residències i centres ja existents i la necessitat que en aquests moments es fa palesa a la societat d'incrementar aquests centres, seria necessari, com a mínim, una aplicació com la que nosaltres proposem.

L'esmena següent és una esmena que també demana al Consell Executiu arbitrar una quantitat de 1.000 milions de pessetes per incrementar i universalitzar les prestacions assistencials que estan rebent les persones necessitades a Catalunya, a més d'aconseguir que la tendència d'aquestes prestacions tendeixi a arribar al salari mínim interprofessional, que, com vostès saben, és una reivindicació clarament i reiteradament sentida pels ciutadans de Catalunya.

I, per últim, la 284, que és una esmena, com assenyalava abans la companya Rosa Barenys, determinada, demanada i molt sentida pel col·lectiu de disminuïts que han vingut al Parlament i que té com a objectiu l'eliminació de barreres arquitectòniques. El Consell Executiu, el desembre del 88, va acordar dedicar un 0,5 del capítol 6 de cada conselleria per a l'eliminació d'aquestes barreres. A hores d'ara, algunes conselleries han

aplicat aquest 0,5 —no totes, malauradament no totes—, i nosaltres proposem que en aquest pressupost es mantingués aquesta aplicació del capítol 6, però a més incrementada, perquè és absolutament necessari complir el decret d'eliminació de barreres i fer possible l'accés d'aquestes persones a tots els indrets públics i privats, a fi i efecte que puguin desenvolupar-se com a ciutadans autònoms en tant que són ciutadans de ple dret.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Correspon ara el torn en contra: té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. La Illustre Diputada senyora Barenys ha començat la seva exposició fent una sèrie de consideracions genèriques que potser no tenien massa relació amb el debat, en què ens ha explicat les seves apreciacions sobre una sèrie de qüestions, moltes d'elles relacionades amb el meu capteniment avui. Estem en un país lliure, estem en un parlament democràtic i perfectament pot opinar de mi el que vulgui. Jo només li voldria fer una precisió, senyora Barenys, que em sembla que és objectiva, que cal fer-la, que és quan vostè ha dit «vostè està cansat i nosaltres també». Jo no sé, senyora Barenys si vostè està cansada, perquè jo no n'estic, de cansat (*remor de veus*), i tant és així que aquest matí, en nom del nostre Grup, he demanat que, com a mínim, la sessió d'aquesta tarda s'allargui fins a les dotze de la nit, que em sembla que és una hora prudencial. Això, em sembla que li demostrarà que, de cansats, no. (*Remor de veus.*)

Ara, evidentment, hi ha una sèrie de precisions a fer sobre moltes de les coses que vostè ha dit al llarg de la defensa d'aquestes esmenes, i fonamentalment jo crec que hi ha dues esmenes que necessiten un comentari individual. Una d'elles és precisament la que vostè ja ha descartat gairebé d'entrada, que és l'esmena número 222, perquè efectivament aquesta és una esmena —si se'm permet— amb tots els ets i uts, perquè és una esmena que s'ajusta exactament a la normativa aplicable a la tramitació del pressupost. Per altra banda, és una esmena que no és el primer any que surt, que obeeix a una motivació ben concreta, i que també comprendrà vostè, senyora Barenys, i tota la resta de senyores i senyors diputats, que la nostra posició, un any més, a aquest transferir les oficines de la xarxa pública de benestar social, és una actitud també coherent amb la nostra línia d'actuació i amb les tasques que porta a terme aquesta xarxa, vinculades íntimament a les competències de la Conselleria de Benestar Social, conselleria a la qual està adscrita. Sobretot si tenim present que en exercicis anteriors vostès demanaven la supressió de la xarxa, ens sorprèn que ara no en demanin la supressió, però no sé si és el subconscient que els traeix, que ara demanin, però, «passin-la als ajuntaments». Em sembla que el motiu d'oposició, per l'explicació breu que he donat, i repetint arguments d'anys anteriors, em sembla que és obvi.

Una altra esmena que té un tractament, al nostre entendre, al meu entendre, perfectament vàlid és l'esmena que ha defensat el senyor Oliart, que efectivament no demanava res, no demanava res econòmic, però demana una cosa que políticament és totalment inviable, que és que, a través... Per al nostre Grup, senyor Oliart, perquè vostè..., s'intuïa del text de l'esmena, però amb l'explicació de vostè encara ha quedat més palesa quina és la intencionalitat política. Perquè, és clar, en principi, explicar que unes determinades subvencions es faran d'acord amb la le-

gislació, es farà d'acord amb uns decrets, podria ser una obvietat, però, evidentment, vostè ja ha tingut l'actitud d'explicar-nos que vostè opina que les subvencions que es donen en aquestes partides no es donen d'acord amb la legislació: això, nosaltres, ho rebutgem totalment, com és obvi que hem de fer. Per tant, nosaltres entenem que tota subvenció, tota disposició de fons per part de qualsevol organisme de la Generalitat, s'ajusta a la legislació vigent en cada cas i, per tant, no veiem en absolut la necessitat, en aquest cas concret, de precisar aquests decrets que vostè explica, que en definitiva són els decrets que aplica el Departament de Benestar Social.

La resta d'esmenes, tant les que ha defensat la senyora Barenys com la senyora Fabian, totes incideixen en aquesta tònica de fer tota una sèrie de plantejaments, de peticions, de reivindicacions, però que, en definitiva, totes elles —no m'hi facin insistir més— tenen un defecte fonamental, al meu albir. Perquè vostè, senyora Barenys, diu: «Ara, és clar, vostè ens dirà: "Oh, els diners, els diners..."», i diu: «Vostè mateix, senyor Escudé». No!, és que no sóc jo mateix, senyora Barenys. Ni el Govern! És que el Reglament ens diu que una esmena d'augment... Perquè aquí, és clar, hi ha partides modestes —vostè ha parlat, senyora Barenys, de la partida 224, de 150 milions, una altra de 200, de 200 milions, també—, però, cap al final, vostè i la senyora Fabian han parlat en diverses ocasions d'esmenes de 1.000 milions de més. I, per tant, hi insisteixo, no és jo mateix, o el Govern mateix: és que el Reglament de la Cambra diu que les esmenes que demanin un augment han de venir acompanyades d'una baixa d'igual quantia dintre de la mateixa secció —fins i tot hi ha casos, hi insisteixo, en què vostès no donen cap quantia.

Jo li podria explicar, en totes i cadascuna d'aquestes esmenes, els diversos departaments afectats —fonamentalment, Benestar Social—, tot el que destinen a aquestes atencions, totes les millores, tots els increments. En algun cas, com per exemple..., aquí tinc una nota que el mòdul per infant/dia a què fa referència l'esmena 225 ha augmentat un 100%. Però, és clar, vostè sempre em pot dir: «Oh, no, és que jo demano més»: demanar costa molt poc; el problema... L'esmena 225, senyora Barenys, demana que la partida s'incrementi en 200 milions; per tant, demana més del que hi ha, i, hi insisteixo, aquest any, precisament en aquesta partida, la dotació per infant cada dia és el doble de l'any anterior.

En definitiva, doncs, ens trobem davant —com abans i, malauradament, com després— d'un conjunt d'esmenes que el que pretenen no és un debat d'un tema pressupostari, sinó tenir l'ocasió —molt digna i molt respectable— d'explicar uns posicionaments o uns problemes i que, en principi, ja no accepten l'explicació que se'ls pugui donar. Perquè precisament la primera esmena que ha defensat vostè, senyora Barenys —i perdoni'm, senyora Fabian, si faig poca referència a vostè, perquè, en definitiva, el tema és exactament el mateix: fins i tot, com vostè ha dit, aquesta esmena que no està en aquesta agrupació de barreres arquitectòniques, la 286, crec que és..., és un bon moment per discutir-la, perquè hi ha un text molt similar aquí, del Grup Socialista—, bé, doncs, com deia, senyora Barenys, en l'esmena 219, vostè, ja per endavant, ja m'ha fins i tot privat que jo li parli de la renda mínima d'inserció —diu: «No, no, això és una altra cosa, això és insuficient»—, i, és clar, són 2.000 milions de pessetes. És clar, si vostè aquí ni tan sols posa la

quantitat, realment és molt difícil trobar un terreny comú, a nivell pressupostari, que puguem debatre aquesta qüestió i, sobretot, debatre-la dintre d'un text articulat d'un projecte de llei de pressupost de la Generalitat per a l'any 90.

Per tant, en definitiva, senyores i senyors diputats, senyor President, l'esmena 222 i l'esmena 256, per les motivacions específiques que he defensat, les votarem en contra, i la resta també, dintre d'aquesta tònica d'oposar-nos a aquestes esmenes que, en definitiva, és plantejar problemes, però no són pròpiament modificacions pressupostàries.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a les votacions. Les esmenes socialistes es poden votar conjuntament? (Pausa.) Doncs, es voten conjuntament: la 219, 220, 222, 223, 224, 225, 229, 256, 263, 264, 265 i 267.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 35 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem conjuntament les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya: la 278, 280, 281, 282 i 284.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Passem seguidament a tractar esmenes relacionades amb espais naturals i protecció de la natura. El Grup Socialista té les esmenes 233, 234 i 258; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes 233 i 234, i també la 258, que volen posar de manifest quina és la política dels socialistes sobre el tema, i les opcions que els socialistes defensem sobre els espais naturals. I les defensarem, aquestes opcions, dintre d'aquest apartat, si el senyor Escudé ens ho permet, perquè creiem que darrere d'unes esmenes hi ha unes opcions polítiques i no només opcions reglamentàries, i a vegades el que passa és que es manifesten unes posicions, posicions que, de vegades, traeixen fins i tot el subconscient —com ahir passava al senyor Escudé quan es saludava a si mateix, perquè potser ell té una visió del pressupost com aquell famós senyor que es deia Juan Palomo, del «yo me lo guiso, yo me lo como»—, però en els pressupostos no es defensen només números, i els números del Consell Executiu: es defensen unes posicions polítiques; darrere d'uns números hi ha unes opcions i no només hi ha uns reglaments o les posicions úniques i exclusives del Consell Executiu.

Això es fa quan es defensen les esmenes a la totalitat, i això es fa també quan es defensen els posicionaments en apartats tan importants com els que s'han defensat abans, o com el que ara, malgrat que sigui dintre de l'articulat, perquè potser el Reglament no ho permet, potser, d'una altra manera —Reglament, per altra banda..., tema que fan vostès—, però és evident que darrere uns posicionaments hi ha uns posicionaments polítics i no simplement uns números. I, els temes del medi natural, crec que tenen la suficient importància per poder-se discutir, discutir dins d'uns pressupostos que es fa difícil de discutir perquè, en-

tre altres coses, aquests temes manifesten desitjos, bones intencions, però una trista realitat: parlar de pressupostos sobre el medi natural és allò que hauria de ser i no hi és.

Es destina poc per protegir molt poc: actualment, tenim protegits a nivell de tot Catalunya el 4%, entre totes les administracions —la Generalitat, la Diputació de Barcelona i el Patronat de Collserola. L'any passat ja vaig donar en comissió uns arguments, que avui podrien repetir-se íntegrament tots, però només els recordaré algunes de les coses que deïem l'any passat: començava per felicitar-los perquè havien fet un increment impressionant en el pressupost —havien passat d'una quantitat a d'altres i havien incrementat en un 50%; per tant, felicitacions per aquest increment tan important: havien passat de 75 milions d'inversions a 150 milions d'inversions—, però, és clar, aquestes xifres i aquests creixements poden ser molt espectaculars, però, realment, no reflectir les necessitats d'un país.

I fem algunes comparacions: aquestes comparacions que de vegades fa el senyor Escudé, comparant sempre amb Madrid, però podríem fer altres comparacions diferents, que podrien ser aquelles, com podrien ser les comunitats autònomes més similars a nosaltres, per veure què fan unes, què fan altres, per veure si fem el que hem de fer. I veiem que una altra comunitat molt similar a la nostra, i amb un pressupost molt similar al nostre, com podria ser la d'Andalusia, amb uns espais molt similars als nostres, destinen, curiosament, per als seus parcs i espais protegits, 2.100 milions de pessetes, i nosaltres, 150. Home!, podrien ser uns..., en fi, uns *manirrotos*, aquests d'Andalusia, podríem dir: «Home, amb aquests no ens comparem». Anem a una altra comunitat més petita —aquesta amb què tant li agrada de vegades comparar, al senyor Escudé—, com és Madrid, que és una comunitat..., sempre parlem de Madrid, però és la Comunitat de Madrid, que només per a un parc, per a un sol parc —pobres, només en tenen un, perquè és petit, l'espai—, destinen 602 milions d'inversions; nosaltres, per a un parc nacional, cinc parcs naturals i vint-i-dues reserves naturals, 150, l'any passat; aquest any... Bé, ens podríem comparar també amb una cosa més petita, que és el Patronat de Collserola, d'aquí al costat, que uns quants ajuntaments es gasten 544 milions l'any passat —aquest any, 800 milions de pessetes—; també pot ser que siguin uns *manirrotos*, també, aquests, però això demostra, senyores i senyors diputats, que sobre el tema del medi natural és evident que, a nivell de la nostra autonomia, hem fet poc, i realment demostra que no tenim una política de protecció del nostre espai.

És evident que l'any passat —i nosaltres ho proposem en aquest pressupost— el Conseller Molins ens prometia que teníem molt poc espai protegit i hauríem d'anar a protegir pràcticament el 20%, a través del Pla d'Espais d'Interès Natural, i el senyor President, des d'aquesta mateixa tribuna, en el debat de política general, ens deia que érem una de les comunitats que més ens preocupàvem pel medi natural i que tindríem protegit pràcticament el 20%, perquè aprovaríem, dintre del 1989, el Pla d'Espais d'Interès Natural. Bé, estem quasi a l'estiu del 90, el Pla d'Espais no està protegit i, nosaltres, és evident que el que volem és que es compleixi mínimament. I el pressupost és un debat polític perquè es compleixi allò que es diu a la Cambra i no només siguin desitjos, sinó que siguin realitats, i, a través del pressupost, nosaltres proposem que, durant el 1990, s'aprovi el PEIN i es doti pressupostàriament, perquè, si no, una altra vegada farem com va fer ja el Conseller Miró —això sí, els haig

de felicitar, també, perquè ho fan bé—, de dir que es gastarien 2.500 milions de pessetes —ho van dir als mitjans de comunicació i ho van recollir en tota una pàgina, dient que es gastarien 2.500 milions de pessetes—, que, en el Pressupost, ai las!, no hi són, en el Pressupost d'enguany, i que, evidentment, el Pla d'Espais d'Interès Natural no està aprovat.

I nosaltres demanem que s'aprovi el Pla d'Espais Naturals. I és evident que no només s'hi han de destinar partides de cara als diaris, sinó que s'hi han de destinar partides del Pressupost, perquè no estem discutint temes reglamentaris, sinó que estem discutint políticament, i «políticament» significa que, per protegir els nostres espais, per protegir el medi natural de Catalunya, fan falta xifres una mica creïbles i reals. Creïbles com les que es deien —perquè les que es posen no se les creu ningú—, com les que ens deia el senyor Miró, que deia 2.500 milions de pessetes; nosaltres ens hem quedat més modestos i hem demanat que, com a mínim, per fer una política, siguin 1.000 milions de pessetes per fer un programa real, no només per protegir, sinó també per fer una política d'ecodesenvolupament en els espais naturals, com ho fan altres zones.

I és evident també que, nosaltres, una altra de les esmenes que proposem és que una de les zones més importants de la Mediterrània, de les zones humides de la Mediterrània, com és el delta de l'Ebre, no estigui en la situació d'abandonament en què es troba en aquests moments. Tenim que altres zones similars, com és Doñana o com és la Camarga francesa, tenen un nivell de protecció adequat i, a més a més, tenen un nivell d'inversió de les seves comunitats respectives —o, en el cas de Doñana, de l'Estat i de la Comunitat Autònoma d'Andalusia— corresponent a la seva categoria i a la seva importància. Desgraciadament, des del pressupost de la Generalitat, pràcticament inexistent: 20 milions de pessetes, mentre altres destinen 600 milions de pessetes, com és el cas de Doñana o el cas de la Camarga; nosaltres hi destinem 20 milions de pessetes.

I, afortunadament, després de les crítiques que s'han fet —jo crec que constructives— des d'aquesta Cambra, vam arribar a un acord molt positiu dintre de la Comissió, que propugnava que es fes un estudi integral del delta de l'Ebre, per preservar-lo conjuntament. Aquest acord significa que no només pot estar en el paper, sinó que se l'ha de dotar pressupostàriament. I és per això que nosaltres considerem que, al delta de l'Ebre, no només hem de fer estudis, sinó que hem de fer una política que preservi aquest ecosistema.

I acabo, senyor President, dient que el nostre Consell Executiu no té una política, en aquests moments, de preservació dels nostres espais, sinó que, simplement, té una política de propaganda —com s'ha vist abans—, una política d'aparador, que suposo que, com que ja està fet i donat i beneït —com he dit abans en començar la meua intervenció—, per part del senyor Escudé, no mereixerà més que la desqualificació, però no tindrà una política responsable, una política real, amb números al darrere però amb una política al davant, per defensar els nostres espais naturals.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. El Grup d'Iniciativa també té dues esmenes, la 271 i 272; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Aquest matí, l'Illustre Portaveu del Grup majoritari, de Convergència i Unió,

ja ens ha deixat ben clar a tots que la infal·libilitat i la possessió de la raó és patrimoni seu i que nosaltres sols tenim, en tot cas, la utopia, l'electoralisme, la demagògia o el mal vici d'escriure —origen, segons sembla, de la gran quantitat de conflictes de la societat.

A conseqüència d'això, ens ha plantejat la més absoluta impermeabilitat del seu Grup davant de qualsevol argumentació que s'hagi fet o que es pugui fer per defensar la bondat, la necessitat o almenys la conveniència d'alguna de les esmenes que havíem de defensar. Què estem fent aquí, per tant? Bé, crec que estem fent un diàleg de sords: uns exposen uns arguments i els altres..., ja sabem quina és la solució a la qual van condemnades qualsevol de les esmenes.

Per aquest motiu, jo he de dir-li que em sento escassament motivat per defensar unes esmenes que ni tan sols van ser explicades en el debat de la Comissió, perquè no havien, en aquell moment, estat admeses a tràmit; si ho han estat, és de suposar que les esmenes són legals i s'ajusten a la reglamentació. Però bé, se'ns diu que, com que la interpretació personal és la interpretació del col·lectiu de diputats de Convergència i Unió, la interpretació personal passa a ser la interpretació de la majoria d'aquesta Cambra.

Què li puc dir de les esmenes 271 i 272? Em sembla que no són gens utòpiques i, en tot cas, són d'higiene, però d'higiene ambiental. També diria que són de coherència amb les pròpies paraules i afirmacions fetes diversament pel Govern de la Generalitat.

La primera proposa un programa de protecció dels espais d'interès natural dotat amb 500 milions —com n'hauríem pogut posar molts més, que creiem que farien falta—, però per posar una quantitat que no ens atrevíem a eliminar o a reduir d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —perquè prou miserable és el pressupost d'Agricultura, Ramaderia i Pesca com per reduir pressupost d'Agricultura i posar-lo a la Direcció General de Medi Ambient—, per tant, per això fem aquesta aportació.

I per què fem això? Perquè no hi ha, dins del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ni dins de cap altre departament, cap partida pressupostària que es pugui dir tal per fer realitat el nonat Pla d'Espais d'Interès Natural, un pla que l'any passat se'ns anunciava amb un gran aparell propagandístic, dient que es protegiria el 18,3% del territori català, que hi hauria unes cent cinquanta zones d'interès natural que la Generalitat protegiria, que la Generalitat —se'ns deia— es preocupava per la defensa del medi ambient i que evitaria la degradació i evitaria la urbanització de totes aquestes àrees... Què se n'ha fet, de tot això? Evidentment, ha passat al més absolut silenci. Per què? No crec que sigui per les crítiques que han fet els grups parlamentaris, perquè, en tot cas, el que dèiem en les crítiques era que era molt inconcret i que no demostrava la voluntat real de portar-ho a terme, i aquesta voluntat es demostra en aquests pressupostos: no hi ha cap partida pressupostària seriosa per tirar endavant aquesta feina.

Què és el que diem en aquesta esmena? Que el que cal és posar-lo en marxa, cal posar un calendari d'actuacions i cal començar a fer les previsions econòmiques corresponents per a la seva efectivitat. Si això és utopia, crec que això, en tot cas, és fer memòria de compromisos del mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en boca de l'anterior Conseller d'Agricultura.

La segona, la d'elaborar un programa de prevenció i protecció de la contaminació atmosfèrica, em sembla que només que enumeréssim algunes de les nombroses contaminacions i de les conseqüències que provoquen en el medi alguns dels abocaments a l'atmosfera ens adonaríem que cal parar-hi bastant més atenció de la que s'hi posa: des dels clorofluorocarbonats en la destrucció de l'ozó, des de la pluja àcida per efecte de les tèrmi-ques, des de l'increment de les combustions, ja sigui dels vehicles —s'avaluen en un 59% les emissions de gasos nitrosos productes de la combustió dels vehicles a motor, que, a més a més, també lliuren a l'ambient anhídrid carbònic i diversos hidrocarburs—, fins a les combustions industrials —també en alguns casos, com en zones d'elevada concentració industrial, com podria ser el polígon de Tarragona, per exemple, són altament preocupants—, les cimenteres —en algunes s'ha fet alguna actuació de control, però no d'una manera sistemàtica—, les incineradores —un dels sistemes que se'ns proposa com la gran solució o alguna gran solució als residus industrials— o el mateix efecte hivernacle.

Què s'ha de fer davant de tot això? Bé, hi ha dos efectes: la contaminació nociva directament o la incidència en els canvis climàtics: tothom parla de l'escalfament, de l'efecte hivernacle o, en aquests moments, estem parlant d'una possible conseqüència, que tenim en aquests moments, de la sequera. Què hem de fer, per tant? No són actuacions puntuals, sinó prendre mesures de prevenció d'emissions, prendre mesures d'educar la gent a un altre tipus de consum i, en definitiva, elaborar tot aquest pla de prevenció i protecció de la contaminació atmosfèrica. Si això és utopia, jo, la veritat és que no ho entenc així.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Passarem a la votació d'aquestes esmenes, si no diuen... Sí, el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Encara que els il·lustres diputats de l'oposició no aprecien gaire els torns en contra que faig, però crec que, per seguir el ritual, si més no, l'hauríem de fer, especialment pel fet que m'ha afectat una mica que el senyor Gimeno s'hagi agafat tan a pit unes manifestacions que he fet en un dels torns anteriors. Vostè comprendrà que, improvisant els torns, potser no es mesuren prou bé les paraules, senyor Gimeno; en tot cas, jo he utilitzat l'expressió «utopia» en el sentit semàntic, en el sentit etimològic, i com sap vostè, *utopia* vol dir *òutopos*, una cosa que no té lloc, que no existeix. I, és clar, efectivament, no em negarà que totes aquestes esmenes que vostès demanen, o la immensa majoria, no tenen lloc, en el sentit que demanen que es faci una aportació de diners sense especificar de quin lloc vénen, i, per tant, evidentment són utòpiques. Ara, si a vostè, això, doncs, no li agrada, diguem que el que fem és que vostès defensen desitjos, molt lloables i que en molts casos compartim, però que, nosaltres, potser la fredor... o no sé què ens deia la senyora Barenys, que potser, doncs, fa que la nostra posició sigui diferent.

En tot cas, jo estic d'acord amb el senyor Madueño, que diu que jo defenso els números. Oh, evidentment! És que aquí es tracta de defensar uns números: aquí hi ha unes partides, hi ha uns diners, hi ha uns ingressos, hi ha unes despeses. Pot ser una cosa avorrida, poc estimulant, però és que és la realitat de les coses, i precisament des de perspectives autoproclamades progressistes, i fonamentades normalment en unes determinades ideologies filosòfiques, és estrany que se'ns critiqui posar tant l'accent en les qüestions materials.

En definitiva, els números són els números, i evidentment, per exemple, l'esmena primera, la 233, que ha defensat el senyor Madueño, parla que «s'habilitaran els crèdits necessaris». És clar, no ens diu quins són aquests crèdits necessaris, senyor Madueño. A mi el Departament —i vostè també ho pot veure igual que jo— d'Agricultura afirma que, en el capítol 7, hi té una partida de 300 milions amb aquesta finalitat; vostè pot dir que és insuficient o no, però és que vostè no ens indica quin és el grau de compliment que vol donar a aquest desig d'habilitar crèdits per a aquest desenvolupament del Pla d'Espais d'Interès Natural.

En canvi, sí que en la següent, el senyor Madueño aquí sí que ho gosa fixar en 1.000 milions de pessetes. És clar, jo li podria donar les explicacions genèriques que hem donat; la precisió que faria, en aquest cas ben concret —sempre defensant números—, és que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per a la conservació i el desenvolupament dels espais naturals protegits, hi destina 480 milions —números que defenso—, 120 dels quals són subvencions i la resta inversions... El rostre expressiu del senyor Madueño manifesta un cert escepticisme, i aleshores jo li diria, doncs, que això apareix, a part, en el Pressupost, en el text, sí, apareix el projecte 04.02.01, planes 67 i 68 —després ho comprovarem.

Per altra banda, a l'esmena 258, també el senyor Madueño parla del pla territorial de la totalitat del delta de l'Ebre. Jo li podria explicar..., tinc aquí unes xifres de les comarques que fonamentalment componen aquesta zona —les comarques del Montsià i del Baix Ebre—, les aportacions que hi fa el Departament i també els diners que hi arriben per conveni amb la Generalitat del Ministeri d'Agricultura, amb uns totals que superen els 338 milions de pessetes. Ara, és clar, reconec que el senyor Madueño no demana actuacions, sinó que demana 50 milions per a estudis, però també, una vegada més, no ens diu d'on han de sortir aquests 50 milions.

Pel que fa referència al senyor Gimeno, l'esmena 271 és, diria, paral·lela a la 234, amb la diferència que el senyor Gimeno és menys utòpic, i no demana 1.000 milions, sinó que en demana 500, i, per tant, gairebé, gairebé ens acostem a les xifres que he explicat que hi destinava el Departament d'Agricultura.

I, finalment, l'esmena (*remor de veus*)... *Serien ben rebuts, senyor Madueño, els diners que hi poguéu aportar de més...* (*Remor de veus.*) Ah, era el senyor Tomàs! Ja m'estranyava, que el senyor Tomàs no hi digués la seva (*rialles*).

L'esmena 272, la prevenció i protecció de la contaminació atmosfèrica, nosaltres entenem —suposo que el senyor Madueño hi estarà d'acord— que aquesta és una competència que ho fa, i amb bon aprofitament, la Direcció General del Medi Ambient, i que, per tant, no sé si en aquests moments hi destina 500 milions o n'hi destina 100, no ho sé, però... (*Remor de veus.*) Perdó, el senyor Gimeno, sí —faig una confusió entre rostres i veus, pel que sembla, aquesta tarda, no?—; d'acord.

Per tant, doncs, també pels meus motius, els mateixos motius, ens oposarem a aquesta esmena, com a totes les anteriors. I voldria acabar les meves paraules mostrant la meva satisfacció perquè, mentre que el senyor Gimeno ha demostrat un cert escepticisme o pessimisme sobre la defensa de les seves esmenes —que, fins i tot, ha dit un moment que dubtava si defensar-les o no—, el senyor Madueño ho ha fet amb gran ímpetu (*remor de veus*); sí, sí, el senyor Madueño ha fet amb gran ímpetu la

defensa del medi ambient. Jo l'emplaço i confio que, amb tots nosaltres, podrà demostrar aquest gran interès pel medi ambient, la defensa del medi ambient, donant un ferm suport al Projecte de Llei que ha acabat d'admetre a tràmit la Mesa del Parlament, el Projecte de Llei de Residus Industrials. (*Remor de veus.*)

Per tant, moltes gràcies, senyor President. Anunciem el nostre vot negatiu a aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. (*Remor de veus.*) Si vol la paraula, demani-la. (*Pausa.*)

Silenci!

Les esmenes del Grup Socialista 233, 234 i 258, les votarem conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Esmenes 271 i 272, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Passem ara a les esmenes relacionades amb indústria. El Grup Socialista té diverses esmenes: una d'elles ja ha estat defensada pel senyor Santiago Riera, la 238, però resten la 237, 240, 249 i 259; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre senyor Roma. Té la paraula.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És que tenia un competidor al darrere...

El Sr. ROMA: Bé, vindrà després. Gràcies, senyor President.

Bé, aquesta és una esmena que podríem ja denominar també tradicional; fa uns quants anys que arriba aquí a la Cambra, i espero que aquesta sigui la darrera vegada, perquè s'aprovi per part de tots els diputats.

Com que veig que, el senyor Escudé, la seva màxima preocupació és d'on vénen els diners, en aquesta esmena que presento li dic precisament de quins capítols preveiem disposar dels diners, per a una necessitat que a continuació esmentaré. Però, a més a més, jo crec que igualment hauria de dir que si el Consell Executiu s'espavila —diguem-ne— i és prou eficaç en la seva recerca d'ajuts de la Comunitat Europea, es poden aconseguir ajuts, tant dels fons FEDER, com de les zones industrials en declivi, com del mateix pla Rechar, que preveu el finançament per a reconvertir zones amb crisi minera, com és el cas de les comarques del Berguedà i del Bages, en el municipi concret de Cardona.

Bé, l'any passat vaig presentar ja una esmena de caràcter similar a aquesta, i he de dir que, en aquests dotze mesos que han passat des d'una discussió a l'altra, el Berguedà ha perdut cinc-cents llocs de treball més, que amb una població activa de 12.000 habitants —perdó, de 12.000 persones— és un percentatge prou alt com perquè se'n vegi la gravetat. A més a més, això s'uneix a un futur clarament greu: la previsió és que a meitat de l'any que ve, la mina de Carbons de Berga, situada a Fígols, està previst que tanqui, i en aquests moments hi ha prop de tres-cents treballadors que estan ocupats encara, a hores d'ara, en aquesta explotació minera, i que, per tant, això, junta-

ment amb la continuïtat de la crisi del sector tèxtil, que continua tancant empreses, i empreses de caràcter mitjà i gran, vol dir que el problema no solament no s'ha estancat, sinó que, previsiblement, continuaran perdent-se centenars de llocs de treball en els propers anys. Per tant, aquesta no és una esmena que va dirigida als mitjans de comunicació, sinó que és una esmena amb unes necessitats, amb unes urgències reals.

Aquí, amb aquesta esmena de la comarca del Berguedà, demanant un programa de promoció econòmica per a aquesta comarca, hi hem afegit el municipi de Cardona —de la comarca del Bages, però fronterer amb la comarca del Berguedà—, que té una clara justificació, com és que, l'explotació de potassa, ja se n'ha anunciat l'imminent tancament —s'està parlant del mes de juliol per fer-se efectiu—; aquesta explotació minera ocupa cinc-cents trenta treballadors: vol dir que tota la vila de Cardona en depèn directament, i això vol dir també que a Catalunya es perd una tercera part, un terç dels treballadors que estan ocupats en el sector miner de la potassa. És lògic, doncs, que tant la gravetat de la comarca del Berguedà com l'extrema gravetat i urgència de la problemàtica de Cardona ens faci portar, al Grup Socialista, una esmena amb la qual demanem que en el període de tres mesos es tingui elaborat un programa de promoció econòmica, amb uns ajuts importants que prevegin realment la incentivació, la vehiculació d'empreses cap a aquests municipis, perquè es compensin els llocs de treball que la crisi minera, però també afegida a la crisi del tèxtil, ha produït en aquests últims anys, o produirà en els propers mesos.

I, això, ho fem en un moment quan encara en cap d'aquestes poblacions s'han començat els polígons industrials. Per tant, això va lligat ja també a una altra exigència, no solament d'incentivació d'instal·lació d'empreses, perquè difícilment s'instal·laran empreses si no hi ha terreny industrial a punt de ser ocupat, i, per tant, hi ha una certa sensació d'abandonament per part de tots aquests municipis, que al llarg d'aquests anys veuen com centenars de llocs de treball es van perdent, com es veu en el cas de la comarca del Berguedà, com es perden una mitjana de tres-cents habitants per any en els últims quinze anys, i que això, lluny d'aturar-se, es va incrementant. I, a més a més, per dir que és el sisè any que aquesta reivindicació del Berguedà es porta aquí, primer de la mà del Diputat Santi Riera, i l'any passat i enguany per part meua, com a Diputat adscrit a aquestes comarques, i, per tant, espero que aquesta sigui la darrera vegada que s'ha de fer aquest toc d'atenció urgent per a la comarca del Berguedà i per al municipi de Cardona, que des de ja fa més d'un any té anunciat aquest tancament, i que es demana, amb el màxim d'urgència, l'inici immediat de les obres del polígon industrial, però, sobretot, que totes aquelles empreses interessades —i sabem que n'hi ha—, que es volen instal·lar, i ho comprovem en altres territoris de Catalunya, que realment quan vulguin o es pensi que es poden ubicar a la vila de Cardona o als diferents municipis de l'Alt i el Baix Berguedà, que realment tinguin uns ajuts molt més alts, molt més eficaços, molt més importants que en qualsevol altre territori de Catalunya, perquè entenem que són comarques que molta gent pot pensar que són rurals, però són de les comarques més industrialitzades de Catalunya, tot i estar situades en l'àmbit rural. Per tant, espero que els membres, els diputats i les diputades de la majoria seran comprensibles amb aquest tema, i que realment es pugui aprovar aquesta esmena que pretén solucionar i portar la tran-

quil·litat a tots aquests municipis.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. El senyor García, quines esmenes defensa?

El Sr. GARCÍA GUILLAMÓN: La 249.

El Sr. PRESIDENT: Només la 249.

El Sr. GARCÍA GUILLAMÓN: Només la 249.

El Sr. PRESIDENT: Li recordo que té dos minuts i mig.

El Sr. GARCÍA GUILLAMÓN: Sí, senyor President. Aquesta esmena, el que pretén és crear que el Consell Executiu prepari un pla d'actuacions concretes per garantir la seguretat de les zones industrials de Tarragona. Són prou conegudes les incidències que es produeixen arreu del país com a conseqüència de la contaminació que produeixen certes indústries, i això és un exemple clar a la zona industrial de Tarragona. Gairebé són notícia constant als mitjans de comunicació les fugues de gasos i vapors que es produeixen en la zona industrial de Tarragona; la toxicitat està influïnt d'una manera molt important en l'efecte de la salut, en la psicologia i, sobretot, està creant una psicosis als veïns de la ciutat de Tarragona i de les seves rodalies que és preocupant i, per tant, els socialistes, en aquesta esmena, que ja comença a ser tradicional en els últims temps en el debat pressupostari, intentem i demanem que el Consell Executiu prengui consciència del que pot representar si no es porta endavant aquest pla, sobre el qual s'hi ha estat insistint en aquest Parlament a través de preguntes i interpellacions i, en el algun moment, amb la petició de la creació d'una comissió de seguiment i control de les indústries petroquímiques de Tarragona. Pel que sigui, la majoria del Grup parlamentari que dona suport al Consell Executiu no ha considerat oportú que això fos així. Desitgem que aquesta esmena, intentem i demanem que faci possible la constitució d'un pla d'actuacions que garanteixi la seguretat de les indústries de Tarragona i que, com diu el senyor Escudé, aquesta no és una esmena utòpica, i ni de bon tros reflecteix un problema greu que s'està produint en la zona industrial de Tarragona i, a més a més, li donem la facilitat de treure els guixos econòmics a partir de la partida 226.09, a càrrec dels recursos de la mateixa Conselleria d'Indústria.

Per tant, demanem i insistim i desitgem que la majoria del Parlament sigui sensible a aquest problema, que cada vegada més està influïnt d'una manera directa en la convivència dels ciutadans de les terres de Tarragona i de les rodalies de les indústries, no solament per garantir la salut i la viabilitat dels ciutadans, sinó també per garantir la viabilitat i el funcionament del sector industrial, que dona feina a molts llocs de treball i que, al mateix temps, és un revulsiu econòmic per al país. És important que es prengui consciència del que pot comportar tenir una indústria segura al mateix moment que estem garantint l'estabilitat d'uns béns i la salut d'aquests.

Senyors de la majoria, senyor Escudé, prenguin consciència que cal prendre mesures de govern, i, aquestes mesures, el Pressupost els dona l'eina, és el mecanisme per ficar les eines per tirar endavant, i també el Pressupost, en definitiva, els dona la possibilitat de finançar els mitjans i les condicions perquè això sigui una realitat. Espero que els senyors de la majoria prenguin consciència i es sensibilitzin en el que realment estem demanant els ciutadans de Tarragona.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dionís García.

Les altres dues esmenes, les defensa l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President, per anunciar la retirada de l'esmena 240 i defensar la 259.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ABELLÓ: Aquesta esmena ja va ser presentada al Pressupost de l'any passat per part del Grup Socialista, i ja el senyor Escudé ens va tranquil·litzar molt amb el torn de rèplica, en la mesura que va assegurar que, per part de la Conselleria corresponent del Consell Executiu, li havien dit que no hi havia índex de contaminació en la zona del Camp de Tarragona i que, a més a més, l'any 89 s'instal·laria la xarxa automàtica de vigilància i previsió de la contaminació atmosfèrica a l'entorn de la indústria petroquímica de Tarragona.

Ha passat més d'un any i ens trobem en aquests moments que l'any 89 ja ha acabat, i aquesta xarxa no ha estat no solament començada, ni acabada ni començada, és a dir, no s'ha instal·lat. Per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que la primera qüestió que nosaltres plantejem és que la promesa que en aquell moment va fer el portaveu de la majoria ha estat incomplerta. Fa uns dies, el senyor Conseller de Política Territorial ens va contestar a una pregunta d'un diputat de la majoria en la qual li deia que dintre d'aquest any 90 s'instal·laria aquesta xarxa; per tant, esperem, des del nostre punt de vista, que abans que s'acabi l'any sigui instal·lada la xarxa.

De tota manera, la contesta que ens va fer en el seu moment el senyor Escudé, evidentment no té res a veure no solament amb la realitat, sinó curiosament amb el mateix estudi previ al projecte d'instal·lació de la xarxa. En concret, la Conselleria corresponent de la Generalitat va demanar un estudi, finançat per la mateixa Conselleria, per tal d'instal·lar aquesta xarxa; jo els llegiré les conclusions, tres punts molt clars d'aquestes conclusions, en les quals es deia el següent: «Els nivells de contaminació ambiental són considerats com a agressius per a la població i el medi ambient en una àmplia zona del territori del Camp de Tarragona; en segon lloc, la major part de la contaminació del Camp de Tarragona procedeix dels processos de combustió i, en particular, dels que s'efectuen a la indústria química, més del 98% en massa de diòxid de sofre; en tercer lloc, les instal·lacions més contaminadores es troben al polígon nord, degut fonamentalment a l'ús massiu de fuel d'alt contingut de sofre com a combustible, i, en quart lloc, cal considerar inadmissible el nivell de contaminació de diòxid de sofre i, per tant, recomanar l'adopció de mesures tendents a una reducció considerable de les emissions de diòxid de sofre en el polígon nord, fins i tot abans de procedir a la instal·lació de la xarxa». Jo em sembla que, més enllà de les opinions dels grups de l'oposició, aquest estudi diu clarament que en alguna zona, en concret al polígon nord de la zona del Camp de Tarragona, els nivells de contaminació són superiors als índexs legals. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que hauria de ser acceptada la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Pel que fa referència a l'esmena 237, que ha defensat el senyor Roma, hauria de dir que, d'aquestes partides que ell especifica, n'hi ha dues, concretament la 760.01 i 770.2, són partides que tenen aplicació en aquesta zona i que ja està previst fer-ho. Per altra banda,

del que no comprenc l'abast, el perquè, que, després de dir-nos, de paraula i també per escrit, que aquest projectat o aquest demanat programa de promoció es faci amb càrrec a aquestes partides acabi, com sempre, amb el *ritornello* de dir: «S'autoritza el Consell Executiu a fer les transferències necessàries». Aleshores, aquí hi ha una contradicció: si ja hi ha les partides, per què se'ls ha d'autoritzar? O és que compten que hi ha d'haver més partides? Bé, per tant, aquesta incoherència, no ens la sabem explicar.

En tot cas, en definitiva, el que demana el senyor Roma és l'elaboració, en el termini de tres mesos, d'un programa concret; el Departament d'Indústria té elements de judici prou sòlids i prou vàlids sobre aquestes temàtiques per poder actuar correctament en l'aplicació, en la distribució d'aquestes partides, i, en tot cas, em sembla que, a les alçades que som de l'any i comptant amb la seva valuosa col·laboració en la tramitació majestuosa d'aquest Projecte de Llei de Pressupost, un cop estigui publicat, aconseguim que es publiqui, tres mesos més farien que, a partir d'aquell moment, seria molt poc operatiu aquest programa. Per tant, no veiem la necessitat de fer aquest programa en un termini especialment de tres mesos.

L'esmena 238, ja l'hem debatuda aquest matí amb l'Il·lustre Diputat senyor Riera.

Celebro que s'hagi retirat l'esmena 240, perquè la major part de les partides afectades no tenien res a veure amb l'energia nuclear.

L'esmena 249, que ha defensat el senyor García, sobre Tarragona... Jo voldria recordar que hi ha una directiva comunitària que està recollida en un reial decret de l'Administració central, el número 886 de l'any 1988, de data 15 de juliol, que fixa amb tota exactitud quines són les exigències de seguretat a la indústria química i que, per tant, són les aplicables en aquesta zona industrial. Concretament, en el nostre àmbit, a l'àmbit català, hi ha un decret, el 391, de l'any 88, del dia 27 de desembre, que delimita les competències entre Indústria..., del Departament d'Indústria, i el Departament de Governació; dic això perquè el senyor García pretén que amb càrrec a una partida d'Indústria es facin totes les actuacions i, aleshores, cal tenir present que les emergències externes corresponen..., són competència del Departament de Governació i té allà les dotacions corresponents. Pel que fa referència a Indústria, hi ha una partida —que no és precisament la que vostès especifiquen: 226.09— que és la que el Departament entén —concretament, és la 227.07— que, aquesta partida, seria l'aplicable en aquest cas i que, per tant, ja existeix, perquè va destinada, entre altres coses, a constituir un manual de directrius a seguir per a l'elaboració dels plans d'emergència interiors de les indústries, o sigui, exactament això.

I, finalment, a l'esmena 259 jo voldria fer una precisió inicial: si no em falla la memòria, senyor Abelló, jo no parlava que no hi hagués nivells de contaminació, perquè nivells de contaminació n'hi ha sempre a tot arreu; el que vaig dir, si no ho recordo malament, i li vaig donar els índexs de contaminació de diverses substàncies químiques, moltes d'elles desconegudes per mi..., vaig donar els índexs espanyols i els índexs de la Comunitat Econòmica Europea, i recordo ben bé que tots ells eren —els índexs constatats en aquesta zona— molt inferiors als màxims previstos a la legislació. Per tant, doncs, em reafirmo en el que vaig dir.

Concretament, parlant d'estudis —que és el que demana vostè ara, estudis, i no altres coses—, aquest estudi s'està fent —vostè mateix crec que n'ha parlat— i és un estudi que porta un nom un xic curiós, el SISECAT, que són les inicials del Sistema d'Informació Sanitària sobre Episodis de Contaminació Atmosfèrica a Tarragona —SISECAT—; aquest estudi compta amb la col·laboració dels Departaments de Sanitat, de Governació, de Política Territorial i d'Indústria, i a més a més hi participen els Ajuntaments de Tarragona, Reus i Vila-seca, l'Institut Nacional de Meteorologia i els hospitals Joan XXIII i Santa Tecla, de Tarragona, i Sant Joan, de Reus. Bé, aleshores tinc aquí l'explicació dels subsistemes que consisteixen..., que componen aquest programa, però, en definitiva, aquesta és la satisfacció que em sembla que li podem donar i, per tant, fa innecessària l'adopció d'aquesta esmena a la petició de vostè.

Finalment, també podria dir —i crec que vostè ho deu saber més bé que jo— que regularment es fan estudis de medi en aquesta zona per col·laboració entre la Generalitat i l'Ajuntament de Tarragona.

Per aquests motius, senyor President, votarem en contra de les tres esmenes que han estat defensades, i també de la que restava pendent del debat d'aquest matí, l'esmena 238.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem seguidament a la votació d'aquestes esmenes: les votarem conjuntament —237, 238, 249 i 259. (*L'I. Sr. Vidal-Quadras s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, la 237, per separat, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votarem en primer lloc la 237.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Votem ara la 238, 249 i 259.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 27 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions.

Passem a continuació a esmenes relacionades amb justícia i serveis penitenciaris. El Grup Socialista té les esmenes 201, 243 i 244; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Defensaré la 201, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 201.

El Sr. SOTO: Aquesta esmena pretén que el Consell Executiu habiliti els crèdits necessaris per elaborar un programa d'inserció social i professional dels menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil. L'any passat, quan no hi havia torn de rèplica possible a la intervenció del portaveu de Convergència, ens va dir que, com que els menors atesos òbviament solament eren atesos fins als setze anys i fins als setze anys no podien treballar, doncs que no feia falta aquest programa. Com comprendrà el senyor portaveu de la majoria, nosaltres estàvem demanant que, una vegada deixin de ser atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil, s'ha de «prioritzar» la seva inserció social i professional, sobretot per evitar que després hagin de

ser atesos per una altra direcció general, la de Serveis Penitenciaris. Nosaltres creiem que és un tema fonamental, un tema important. No és excessivament car, és a dir, nosaltres podríem haver plantejar que fos per a tots els menors, també els atesos per Benestar Social, però hem cregut que la prioritat s'havia de centrar en els menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil. Sabem també que és probable i possible recaptar fons per tirar endavant aquest programa, d'altres institucions, i no necessàriament del propi Pressupost del Govern de la Generalitat.

Creiem que, fins ara, ni des del Govern de la Generalitat, ni des de la Direcció General de Justícia Juvenil, ni des dels organismes autònoms, ni des dels serveis penitenciaris, s'està fent aquesta tasca; nosaltres creiem que és prioritària —creiem que sense una adequada inserció social i una adequada inserció professional no hi ha realment inserció en la societat, creiem que és impossible—, i nosaltres creiem que és una esmena que convé que sigui aprovada, perquè no solament no té un volum econòmic important, sinó que fins i tot estalvia recursos de futur a altres direccions generals i a altres departaments del Govern de la Generalitat. En definitiva, perquè creiem que és una esmena raonada i raonable, perquè creiem que darrere d'aquesta esmena hi hauria noms i cognoms concrets de persones i de joves que podrien veure com la seva vida es resol i es resol en un sentit positiu, i com que creiem que això no està previst en el Pressupost, esperem que ens aprovin aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. El senyor Oliart, quines defensarà?

El Sr. OLIART: La 243 i 244, senyor President, amb el seu permís.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquestes esmenes corresponen a política penitenciària, concretament a la construcció de nous centres penitenciaris: la primera és ampliació actual del programa de construcció de nous centres amb 2.000 milions de pessetes i l'altra és una disposició addicional que proposa la creació d'un programa específic de creació de noves places en règim obert.

La presentació d'aquesta disposició addicional, la primera, obeeix a la insuficiència dels centres programats en l'actual Pressupost. Nosaltres veiem que es limita a continuar la construcció de Can Brians i a dotar amb 75 milions de pessetes l'hospital penitenciar que s'ha de construir. Demanem també aquesta ampliació perquè creiem que ja ha arribat el moment de prestar la deguda atenció a la política penitenciària; si en un pressupost tan expansiu com aquest, d'un bilió de pessetes, no som capaços de fer l'esforç corresponent, a mi em sembla, senyores i senyors diputats, que no ho farem mai. Moltes vegades hem parlat aquí que la política penitenciària és la Ventafocs del Consell Executiu; doncs bé, senyores i senyors diputats, fins i tot la Ventafocs un dia va tenir les seves sabates noves i el seu vestit nou: esperem, doncs, que la política penitenciària també es pugui vestir de nou.

Quan jo demano això, estic pensant sobretot en la Model i en el problema dels preventius: vostès saben que tenen la presumpció d'innocència, segons la Constitució i segons les lleis, i que estan en una situació que és denunciàble des de tots els punts de vista humanitaris; doncs bé, penso en això. Penso tam-

bé en la presó de dones de Wad-ras, que estan també en unes condicions, en aquest moment, molt difícils i que quasi s'acosten a les de la presó Model de Barcelona. I penso també en la Trinitat, en la presó de joves, perquè són precisament aquests joves els que han de ser reinserits i que tenen més possibilitats de ser-ho.

I què estic demanant, jo, senyores i senyors diputats? Doncs estic demanant les promeses electorals de Convergència i Unió, promeses electorals que consten en el seu programa. Perquè vostès han promès quatre centres més de nova creació, a més a més dels que ja estan pressupostats, però jo no els veig.

I, quant al règim obert, vull dir-los, senyores i senyors diputats, que en aquest moment només hi ha 237 places i que estan totes cobertes, i que és una llàstima que en el procés de reinserció el règim obert estigui en aquestes condicions, perquè ens consta a tots nosaltres, i tots nosaltres ho sabem, que en aquests moments existeixen llistes d'espera, és a dir, interns que estan classificats de tercer grau i que poden gaudir d'aquest règim obert, perquè tenen feina o poden disposar d'aquesta feina, però que, per manca de places, no ho poden fer, no hi poden accedir.

Senyores i senyors diputats jo, en el tema de règim obert, puc dir-los que, en aquest moment, tinc una promesa per escrit del Conseller de Justícia, de posar en marxa una secció de 100 places d'adults a Barcelona i una altra secció de 15 per a joves, també a Barcelona, però jo, les consignacions que haurien d'estar cobrint aquestes promeses, jo no les he pogudes veure en el Pressupost de la Generalitat, i és per això que he presentat aquestes dues disposicions addicionals.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. El torn en contra correspon a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Pel que fa referència a l'esmena 201, el senyor Soto té raó sobre l'existència del problema, té raó en la resposta que li vaig donar l'any passat, i precisament per això, recollint la preocupació que manifesta i manifestava el senyor Soto, precisament el Departament de Justícia, en col·laboració amb el Departament de Treball, està, estan portant a la pràctica un programa de formació professional ocupacional que inclou la inserció social i professional d'aquests menors. Per tant, la seva petició està satisfeta ja pel Govern de la Generalitat. El que vostè pot dir és que la dotació és insuficient; nosaltres... o jo podria dir que crec que és suficient, i com que, en definitiva, aquesta esmena és de tot aquest reguitzell que qualifico..., bé, no qualifico de cap manera perquè no s'ofenguin, però que ja saben com les qualifico, i que, per tant, no hi ha ni dotació ni quantificació, ens quedem cadascú amb la nostra respectiva veritat i, per tant, comprendrà que nosaltres votem en contra d'aquesta esmena.

Quant a la següent, el senyor Oliart ens demana transferència de 2.000 milions. És clar, el Departament hi té una partida de 1.965 milions: és clar, si és la quantitat en ella mateixa, pràcticament no hi ha diferència; ara, si l'increment que diu l'esmena 243 és addicionalment a aquests 1.965, evidentment no hi són. Aleshores, l'únic que li puc dir, com pot suposar i com crec que sap perfectament quina és l'actitud, quin és el punt de vista de la nostra Administració —i m'imaginava de tots els grups parlamentaris—, sobre d'on han de sortir, en aquest cas, les aportacions complementàries, que entenem que han de venir

de l'Administració central, per això el Departament de Justícia té un crèdit a la secció 03, el crèdit 610.02, que s'hi podran fer efectives quan arribin, si arriben, aquestes aportacions de l'Administració central.

Finalment, en l'esmena 244, que tampoc apareix xifrada aquesta necessitat, el Departament, el Departament de Justícia, havent estudiat aquesta esmena, creu que en les dotacions actuals, sense necessitat de fer cap d'aquestes modificacions i transferències que vostè demana, en les dotacions actuals dels capítols 1 i 2 del Departament hi ha els crèdits suficients per atendre les necessitats que es puguin derivar d'aquesta creació que vostè demana. Una vegada més, en no haver-hi xifres, doncs, no podem debatre objectivament si tenim raó nosaltres o vostès i, per tant, doncs, nosaltres, des del nostre punt de vista, és correcta la dotació que ja hi ha i, per tant, també votarem en contra d'aquesta esmena número 244.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Procedirem a la votació d'aquestes esmenes. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, es votaran conjuntament la 201, 243 i 244.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions.

Passem a les esmenes relacionades amb habitatge i urbanisme. El Grup Socialista té quatre esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President. Acumularé aquestes quatre esmenes que vostè ha dit en aquest mateix torn.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. OLIART: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquestes esmenes, com ja ha dit el senyor President, corresponen a política d'habitatge. Les dues primeres són dos programes, obrir dos programes, és a dir, un programa d'habitatge per a gent jove i un programa d'habitatge per a gent gran. La situació actual de l'habitatge fa impossible, com vostès ja deuen saber, senyores i senyors diputats —per experiència, molts—, que un segment cada vegada més ampli de la societat sigui impossible que pugui accedir a un habitatge acudint al mercat lliure. Uns dels sectors més afectats, no obstant, són els dels joves i també el de la gent gran. Sembla que tots estem d'acord amb aquest diagnòstic, i el President de la Generalitat s'hi va referir al darrer debat d'orientació política del Consell Executiu. També consta, senyores i senyors diputats, en el programa de Convergència i Unió, programa electoral, de l'any 1980. Però, malgrat aquestes promeses —tant electorals com del mateix President de la Generalitat—, nosaltres no veiem consignat cap programa específic per a aquestes finalitats, tenint en compte, sobretot, que ha de ser un programa específic en el sentit que aquests habitatges poden tenir molts menys metres quadrats que els habitatges normals —poden ser de 60 o de 65 metres quadrats— i que, per tant, doncs, necessiten una política específica. En definitiva, jo vull dir, senyores i senyors diputats, que vostès en aquests temes estan faltant reiteradament a les seves promeses i compromisos públics, en una clara mostra de política d'aparador que amaga una nul·la sensibilitat envers el problema real de la nostra societat.

Quant a la tercera esmena, el que proposa és un programa

d'habitatge en règim de lloguer. En l'habitatge públic, fins i tot encara que sigui de preus relativament raonables, hi ha un segment de la població que tampoc no hi arriba, i necessita, doncs, posar a la seva disposició habitatges en règim de lloguer. Fins ara, l'INCASOL no ho ha fet, la Generalitat no ho ha fet, i els únics programes de promoció pública en règim de lloguer que existeixen són els promoguts per alguns ajuntaments. Però ja es va referir el meu il·lustre opositor a nivell de Comissió, quan jo vaig defensar allà una esmena molt similar, ja va dir que els municipis no estan en condicions de crèdits, o sigui, no tenen suficient finançament per poder afrontar aquest tipus de política. És, per tant, al Consell Executiu, a qui li toca fer. Però jo tampoc no veig que hi hagi cap programa específic en règim de lloguer, de promoció pública d'habitatge.

I, quant a la quarta de les esmenes que nosaltres proposem, és la creació, també, d'un programa de promoció de sòl urbanitzat per a la construcció d'habitatge de protecció oficial. Nosaltres creiem que totes les promocions públiques d'habitatge de l'INCASOL han d'anar, en aquestes circumstàncies actuals, precisament a la construcció d'habitatge de protecció oficial, sigui de règim públic o sigui d'iniciativa privada. Nosaltres veiem que hi ha una partida de 1.000 pessetes, oberta en la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, però curiosament aquesta partida no està després reproduïda ni assumida per l'INCASOL, que és l'instrument que ha de posar en pràctica aquesta política. Per tant, nosaltres creiem que això és una broma, i que indubtablement no és seriós de fer-ho d'aquesta manera. I com que nosaltres creiem això, doncs, hem presentat també aquest programa de promoció de sòl urbanitzable per a la construcció d'habitatges de protecció oficial.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té tres esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Defensaré també la 277, en aquest bloc d'esmenes d'habitatge i urbanisme.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SAURA: Aquest matí, en l'inici de la discussió d'aquesta part del text articulat que fa referència a les noves disposicions addicionals, el senyor Escudé ha fet un intent de desqualificació global del conjunt d'aquestes esmenes. I ho ha fet, fonamentalment, arguint dos arguments: que eren utòpiques i que eren antireglamentàries. I, tot i reconeixent l'esforç i el treball que el senyor Escudé fa en els torns en contra, tinc la sensació que al Grup de la majoria, aquest debat, el debat entorn a disposicions addicionals, li és incòmode, no li agrada, i no el vol, i en aquest sentit ja hi va haver una primera decisió de la Mesa de no admetre-les a tràmit, en contra del que havia estat la decisió de l'any passat, i he de dir que l'any passat, no només el Grup Socialista va presentar esmenes en aquest sentit, sinó que el Grup d'Iniciativa les va presentar, que no van ser admeses a tràmit, i se'ns va dir, textualment, que el procediment del Grup Socialista era l'adient, procediment que hem utilitzat i que inicialment, tot i que s'ha corregit, es va dir que no... Dic que aquest és un debat de disposicions addicionals que, al nostre parer, posen sobre la taula dues qüestions: primera, que existeixen línies polítiques diferents de les que el Govern aplica, línies polítiques alternatives, i, segona, que són possibles,

que, a més, són possibles.

He de dir que no són utòpiques. En primer lloc, perquè tot allò que sigui afrontar problemes reals de la societat no es pot qualificar d'utopia o, en tot cas, d'una utopia a aconseguir i, en general, el conjunt de propostes que els diversos grups parlamentaris fem a aquestes disposicions addicionals fan referència a intentar donar resposta, des de les concepcions polítiques de cada grup, a problemes importants de la societat.

En segon lloc, perquè, tot i que el Reglament, que hem d'acceptar amb relació a com portar aquest debat parlamentari, impedeix en determinats moments fer transaccions o modificacions pressupostàries, sí que pensem i estem convençuts que aquestes esmenes són possibles financerament. Primera, perquè —vull insistir-hi— aquest any l'increment d'ingressos incondicionats d'aquest Pressupost supera els 80.000 milions de pessetes: aquest any el Consell Executiu té més de 80.000 milions de pessetes per fer allò que vulgui, i nosaltres el que diem és que amb aquests 80.000 milions de pessetes no es fan coses que nosaltres considerem que són prioritàries. En segon lloc, perquè també hi ha un increment important del deute per inversions, aquest any. I, en tercer lloc, perquè, tal com vam manifestar a l'esmena a la totalitat, hi ha un increment important —al nostre parer, equivocat— amb relació a les despeses corrents i altres despeses.

Per tant, hi insistim: les disposicions addicionals que plantejem responen a problemes de la societat, importants, a problemes de Catalunya, són possibles financerament, i intentaré, amb les esmenes, a continuació, demostrar que ho són, de possibles.

Les esmenes 274 i 275 fan referència a transport: en l'esmena 274 el nostre Grup planteja la necessitat d'avançar en una proposta de l'any 84, del pla de metros, que és el sistema integrat tarifari, i diem que aquest any es doti amb 2.000 milions de pessetes, i l'esmena 275 fa referència a la necessitat de fer el nou pla de metros, i diem: «fer el pla de metros 90-95, amb una dotació de 3.500 milions de pessetes».

I aquí hi ha dos tipus de discussió. Primera discussió: cal o no un pla de metros? Aquest migdia, mentre dinava, el senyor Molins, a televisió, deia que calia; abans d'ahir vaig veure el senyor Cullell —em semblava que era d'Iniciativa— també deia que calia..., però, en tot cas, el Consell Executiu no fa, no planifica cap pla de metros, en absolut. Hi ha un doble discurs: un discurs que es diu i una política que es fa. Es diu, es donen raons per anar en contra de Montjuïc, del metro de Montjuïc, que nosaltres quasi tots compartim i vam ser el primer grup que ho va dir, però paral·lelament es fa una política de transports que «prima» una altra muntanya. Aquest matí el senyor Escudé deia: «El senyor Saura té una certa obsessió montserratina». Jo li he de dir que estic preocupat per l'obsessió d'algunes institucions en relació amb el transport muntanyenc; és a dir, en aquests moments, el transport de Catalunya gira que una institució intenta fer pujar un metro a Montjuïc, que una altra institució intenta fer pujar un metro, un cremallera a Montserrat, i que estic preocupat perquè una altra institució, que és la Diputació, se li acudeixi pujar un altre metro al Montseny, que l'administra ella (*remor de veus*). En tot cas, els vull dir que el conjunt de les inversions, el conjunt de les inversions en transport per a Montjuïc i per a Montserrat significa, significa valors superiors al que ha estat la inversió a transports a Catalunya durant set o vuit anys. I aquestes avui no són les prioritats i, per

tant, el que nosaltres estem dient és la necessitat de canviar les inversions, les prioritats, en el tema de transports.

Hi ha diners o no hi ha diners? Mirin, en la memòria del pressupost de Ferrocarrils de la Generalitat, hi insisteixo, el cremallera val 9.000 milions de pessetes, a fer en tres anys; el sistema integrat tarifari són 2.000 milions de pessetes; les dotacions per fer anualitats del pla de metros estan situades a 4.000 o a 5.000 milions de pessetes.

L'esmena 273 fa referència, també, a un tema importantíssim: a l'habitatge. Aquí la discussió torna a ser doble. Primera: cal o no cal a Catalunya un pla d'habitatge públic? S'ha acabat el que hi havia, des de l'any 87, i no se n'ha fet cap. Hi ha estudis de la mateixa Direcció General d'Habitatge que demostren la necessitat i la demanda d'habitatges; en aquests moments estem veient, fins i tot, a Ciutat Badia, famílies al carrer en tendes reclamant habitatge públic. Les dades pròpies de la Conselleria ens diuen que, dels 1.700 habitatges de promoció pública del 84, en aquests moments, en el 89, no arriben a 300, i fa pocs dies el Director General d'Habitatge deia als representants de la Federació de Municipis, deia que, en definitiva, la política de promoció pública d'habitatges havia de desaparèixer. I vostès, en aquest pressupost que ens plantegen, no plantegen cap mena de política de promoció pública d'habitatge. I, per tant, en l'esmena que avui plantegem, hi ha dos temes: nosaltres diem que cal fer un pla de promoció pública d'habitatges; vostès diuen que no. I, després, n'hi ha un altre: quins recursos a adjudicar en funció d'aquestes prioritats. Evidentment, vostès no en destinen, en destinen molt pocs; nosaltres diem: «Calen 7.000 milions de pessetes en aquest primer any».

Per últim, l'esmena 277 fa referència a la necessitat que la Generalitat ajudi, cooperi en les despeses de capitalitat de l'Ajuntament de Barcelona. En aquests moments, l'Ajuntament de Barcelona està fent un esforç important de modernització de la ciutat de Barcelona: pràcticament, l'ajut, la cooperació de la Generalitat és ínfima. En aquests moments, l'Ajuntament de Barcelona està fent despeses que, d'alguna manera, hauria d'afrontar la Generalitat i, nosaltres, en aquesta esmena, plantejgem que, per a enguany, hi hagi una partida de 3.000 milions de pessetes en concepte de despeses de capitalitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Per a un torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Al llarg d'aquest conjunt d'esmenes, de la 245 a la 284, ha anat sortint molt fragmentàriament a les intervencions dels diputats socialistes el tema de la transferència, perquè, en definitiva, una vegada més, senyor President, senyores i senyors diputats, ens trobem esmenes que pretenen fer modificacions sense explicar-les, i això potser el que més ho ha tractat de forma global és el senyor Saura, quan ha parlat que les seves esmenes —i, per tant, suposo que també les socialistes, que són similars— són possibles. És que jo no dic que no siguin possibles: jo dic que vostès no l'expliquen, aquesta possibilitat, i que no explicar aquesta possibilitat és el que fa que nosaltres creguem que no poden ser aprovades, per irreal —són aparences d'esmena, però no són esmenes pressupostàries. És clar, el senyor Saura diu: «Oh, és que, és clar, aquestes esmenes, a vostès, els posen nerviosos». Cap nervi. Vostè diu: «És que per això vostè s'oposa a la tramitació, es van oposar a la tramitació, perquè la Comissió...». Mi-

ri, senyor Saura, el senyor Ferran Pont i jo som amics de molts anys, som veïns del mateix poble, en molts punts de vista tenim criteris iguals, en altres no, però em sembla que vostè ens confon: el que, en tot cas, accepta o no accepta esmenes, com a membre principal, com a President que és de la Comissió d'Economia i Finances, és el senyor Ferran Pont, i no jo; jo sempre he donat per bo el que ha fet el senyor Ferran Pont, com he donat per bo el que ha fet la Mesa del Parlament, després, d'acceptar a tràmit algunes —moltes, una quarantena— d'aquestes esmenes. I potser alguns senyors diputats, com el senyor Soto i el senyor Nadal, que per la seva menor responsabilitat parlamentària no hi eren presents, poden fer aquests gestos d'incomprensió o d'incredulitat, però vostè, senyor Saura, com a portaveu, recordarà que a la Junta de Portaveus convocada expressament per intentar resoldre aquest conflicte de tracte diferent d'esmenes vaig ser jo, precisament, qui va advocar més perquè s'admetessin a tràmit aquestes esmenes —hi insisteixo: no per raons reglamentàries, sinó per raons d'equitat, de tractar-los a tots igual; ja que uns tenien un privilegi, els altres també l'havien de tenir.

Bé, no insistiré més en aquesta qüestió, però crec que valia la pena, ja que vostè, senyor Saura, s'ha pres la molèstia de fer una valoració global del tema de fons, doncs, fer-li també una rèplica.

Anant a les esmenes concretes, en el tema de l'habitatge..., és clar, hi ha l'esmena 245 i la 248, que en definitiva és el mateix tema. El que passa és que en l'esmena 245 es demana programa específic d'habitatge per a gent jove i a la 248 per a gent gran. Jo el que haig de dir és que el criteri del Consell Executiu, i més específicament del Departament de Política Territorial, així com el Departament de Benestar Social, és el de no fragmentar polítiques d'habitatge de col·lectius diversos; entenem que serien uns guetos juvenils o de tercera edat fer programes específics d'habitatge. Per tant, entenem que hi ha tots uns criteris d'inclusió de categories diferents en tots els nivells i totes les possibilitats de diversitat social i econòmica de les persones, perquè hi hagi una estructura viva en tots els projectes urbanitzatius i que no hi hagi uns habitatges només per a joves —com aquí es demana— o uns habitatges per a la tercera edat.

En definitiva, hi ha un article pressupostari del Departament de Política Territorial —l'article 78—, que hi ha 985 milions per a aquests programes d'habitatge, concretament hi ha el concepte... 781.03, que està dotat amb 673 milions de pessetes, que porta el títol, ben expressiu, de «subvencions en actuacions d'habitatge» i que, per cert, és més alt que mai.

Aquí també una vegada, ja que el senyor Oliart, a les seves dues esmenes, no ens diu la quantia que creu que ha de tenir aquest crèdit, doncs, nosaltres, entenent que el crèdit que he explicat és suficient, ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes, a part de la motivació general que hem anat dient al llarg de tot el dia.

Pel que fa referència a l'esmena 246, que és el règim de lloguer, vostès saben que hi ha d'haver o hi hauria d'haver un conveni amb el MOPU sobre aquesta matèria, però que hi ha unes discrepàncies, hi ha unes insuficiències, i fa que la nostra situació no sigui exactament igual que la d'altres llocs de l'Estat, però no precisament, com saben, per culpa nostra. Per tant, entenem que els problemes de protecció depenen més de la via legislativa que no pas de la via pressupostària. En tot cas, com

saben, existeix en el Departament de Benestar Social, a la Direcció General de Serveis Comunitaris, unes ajudes per als lloguers quan no hi ha ingressos familiars suficients.

Pel que fa a l'esmena 273, aquest pla d'habitatges públics, la resposta podria ser similar a la que acabo de fer, però voldria subratllar que la Direcció General d'Arquitectura aquest any ha tingut un 40% d'increment de pressupost; que a l'INCASOL, com a conseqüència, en part, d'això, se li han transferit 3.700 milions de pessetes... Fa unes hores hem aprovat a l'INCASOL una autorització per fer préstecs hipotecaris, de 2.700 milions de pessetes, que Benestar Social, per a rehabilitació i manteniment d'habitatge de promoció pública té una partida de 3.000 milions de pessetes, i val la pena subratllar —crec que n'hem parlat altres vegades, i potser no totes les senyores i els senyors diputats en són conscients— que, de Benestar Social, depenen, en definitiva, 70.000 habitatges socials, que representen el 5% de la població de Catalunya; per tant, és un esforç important, i —hi insisteixo— s'hi destinen 3.000 milions de pessetes. Hi ha altres partides que podria anar detallant, però em sembla que aquest total, que només fins ara, el que he explicat, ja són 9.400 milions, significa una quantitat sensiblement superior als 7.000 que demana el Grup d'Iniciativa, encara que, és clar, diu que «contemplarà habitatges públics per a disminuïts, tercera edat, etcètera». És clar, si ja és de tipus general, hi ha aquestes partides; si són específicament només per a algunes categories, la resposta vàlida continua essent la que he donat abans, a l'esmena del senyor Oliart.

A l'esmena 284 ja no faig el torn en contra, perquè ja l'he fet abans, al seu moment, en l'esmena 263, del Grup Socialista, que era la mateixa temàtica de les barreres arquitectòniques, i em resta les esmenes 274 i 275, que, com deia el senyor Saura, fan referència a temes de transport.

Quant a l'esmena 274, sembla que el senyor Saura sap sap o podia saber que hi ha un estudi d'implantació del nou sistema tarifari en l'àmbit de determinacions del pla intermodal de transport, que hi ha una subcomissió tècnica de la comissió coordinadora del transport metropolità de Barcelona que l'està portant a terme, que té uns objectius que són públics i notoris, i que, mentre no es faci aquest pla, entenem que és prematur fer consignacions pressupostàries i especialment atrevir-se —com fa el senyor Saura— a especificar que la dotació necessària que resultarà d'aquest estudi en curs serà de 2.000 milions.

Finalment, a l'esmena 275, el tema del metro... No en tornem a parlar, no en parlem més, senyor Saura, d'aquest tema que vostè ha posat sobre la taula, dels ferrocarrils en pendent, perquè veig que el senyor Tomàs, molt vinculat a la Diputació Provincial, així que vostè li ha explicat aquest tema del Montseny, ha sortit precipitadament, i confio que no li hagi donat vostè una idea una mica maligna. En tot cas, pel que fa referència a metros, el que puc dir és que les dotacions previstes en el pressupost d'enguany, com és obvi, com és lògic i com és legal, són per fer, per portar a terme les inversions d'infraestructures encara no construïdes en el pla de metros vigent. Aleshores, vostè ha plantejat unes qüestions que potser la resposta que jo tenia preparada, com probablement l'esmena de vostè, ha quedat un xic fora d'actualitat, perquè sembla ser —almenys els mitjans informatius així ens ho expliquen— que aquest famós contracte-programa que no assignava aquestes famoses dotacions que han de venir, etcètera, que hi ha un principi d'acord.

No ho sé. Cautelament, de moment, nosaltres, amb zero pessetes, doncs, raó de més per oposar-nos a l'adopció d'aquesta esmena. Si la informació negativa que té vostè no fos així i realment aquest famós pla —conegut no sé per què amb el nom de «Felipe»; no sé si és una connotació estranya—, doncs, pogués solucionar el tema del contracte-programa de metros de Barcelona per a aquest període que demana vostè, en una ulterior ocasió amb molt de gust hi votariem a favor. Mentrestant, cautelament, i coneixent com les gasta l'Administració central, és millor que ens atinguem al que hi ha i, per tant, votarem en contra, també, d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

El Sr. OLIART: Senyor President, si us plau, per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. OLIART: Un minut. Gràcies, senyor President. El senyor Escudé, senyores i senyors diputats, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: No faci una rèplica, eh?

El Sr. OLIART: No, no... Ha interpretat, quan jo proposo habitatges de 65 metres per a gent jove i per a gent gran, que jo els vull situar en un lloc determinat, i transformar això en guetos. Això no és veritat i aquesta interpretació, en tot cas, és una interpretació lliure del senyor Escudé; jo, políticament, mai demanaria això, mai ho he demanat i, naturalment, vull dir que això ha de constar: els habitatges de 65 metres és, precisament, el criteri que unifica els habitatges per a gent gran i per a gent jove i, per tant, poden estar, però, perfectament barrejats amb habitatges de 120 i de 150 metres en els mateixos blocs. Que quedi això molt clar.

El Sr. PRESIDENT: Queda molt ben puntualitzat, molt ben puntualitzat.

Passem a les votacions. En primer lloc, les esmenes del Grup Socialista. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 245, 246, 247 i 248 han estat rebutjades per 27 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

A continuació votem les esmenes del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 273, 274 i 275 han estat rebutjades per 27 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Passem, seguidament, a les esmenes relacionades amb Ensenyament. Hi té esmenes el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa. El Grup Socialista, per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. CLOTAS: La Diputada Dolors Torrent, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor President, defensaré l'esmena, en principi, 231.

El Sr. PRESIDENT: 231. Després, suposo que vindrà el senyor Cadevall.

La Sra. TORRENT: No, després torno a venir jo. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Ha estat una novetat. Molt bé. *(Remor de veus i rialles.)*

La Sra. TORRENT: Aquesta esmena fa referència a l'educació permanent dels adults. No és el primer cop que la plantejo. La meua estrena en aquest Parlament va ser per demanar que l'educació d'adults, que havia estat traspasada a la Conselleria de Benestar Social, retornés a la Conselleria d'Ensenyament.

Si el nostre convenciment era ple en el debat de Pressupostos de l'any passat, podem dir amb tota seguretat que continuem plenament convençuts que l'educació permanent dels adults no pot separar-se del tronc comú de l'educació. La pràctica de gairebé dos anys de pertànyer a la Conselleria de Benestar Social ha servit per desencisar aquells que podien haver posat alguna esperança en Benestar Social, atès que Ensenyament no s'havia preocupat de la temàtica global de l'educació dels adults. Si reclamem el retorn a Ensenyament no és pel fet de portar la contrària al Consell Executiu: és perquè creiem que, en l'ordenació del sistema educatiu, l'educació d'adults n'ha de formar part —així ho reconeix la LOGSE—; si no es fa així, serà sempre considerada subsidiàriament.

I amb això no volem dir que l'educació d'adults s'hagi de prefigurar sobre la base d'una excessiva correlació entre educació d'adults i sistema escolar formal: la reforma del sistema educatiu, en la línia de l'educació permanent com a sistema dels sistemes educatius, obre noves perspectives que proposen l'encontre de diferents aportacions educatives en distints espais socials. L'educació permanent d'adults a Ensenyament, establint tots els mecanismes de coordinació entre conselleries, per tal de desplegar polítiques de formació d'adults en la línia de la formació ocupacional, sòcio-cultural, del lleure, etcètera, però en el tronc comú de l'educació.

El descontentament és en els centres entre els professionals i és al carrer. Ahir vam tenir l'oportunitat de veure una manifestació davant del Parlament de Catalunya de mestres i professors d'adults que manifestaven el seu descontentament. Crec que evidencia, el nombre de persones que estaven davant del Parlament, que el tema de l'educació d'adults no és un tema marginal.

Ara tenen l'oportunitat de modificar; la tindran també en la discussió de la futura llei de l'educació d'adults, registrada ja en aquest Parlament. Deixin de considerar marginal el tema de l'educació d'adults i omplin-la de contingut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Ara té la paraula l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera. (*Remor de veus.*) No? Ah, també vostè! Doncs, segueixi.

La Sra. TORRENT: És que jo crec que no són dues esmenes acumulables. Jo crec que el que parlo a continuació és d'infants, i ara acabo de parlar d'adults, i em sembla que barrejar aquestes dues qüestions no correspon i, per tant, jo agrairia al senyor Escudé, que suposo que també ho haurà vist, que les esmenes no tenen res a veure, que em contestés ara.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, crec que la senyora Torrent coneix molts temes, però em sembla que no està al cas de l'organització del debat que s'ha fet, però, bé, davant d'una invitació amable i gentil —com sempre— de la senyora Torrent, no tinc inconvenient a fer el torn en contra de l'esmena 231, sobretot quan em diu «és que la LOGSE diu...». És clar, senyora Torrent, vostè i jo ho sabem, almenys pels passadissos s'explica, que el seu grup i el meu grup paral·lel al Congrés dels Diputats diuen que estan intentant consensuar pactes sobre la

LOGSE, però per ara la LOGSE encara no existeix, i els pactes ja ho veurem, perquè el senyor Abelló no hi està gens d'acord, pel que sembla. En tot cas, deixant de banda aquesta hipotètica no nada LOGSE, el que vostè demana aquí —com vostè ha dit— no és el primer any i no serà l'últim any que ho demanarà, perquè també ens hi oposarem, ja que entenem que no han canviat les circumstàncies que van aconsellar al seu moment traspasar l'educació permanent d'adults a Benestar Social.

I, per tant, una vegada més, ens oposarem a aquesta esmena, que, en definitiva, aquesta sí que no té contingut pressupostari, perquè les transferències serien precisament de departament a departament. Per tant, el motiu d'oposició és aquest: no han canviat les circumstàncies; nosaltres entenem que és correcta aquesta actual ubicació, almenys mentre les circumstàncies siguin així.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La següent esmena... La senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Ara defensaré l'esmena 232. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: No n'acumula cap?

La Sra. TORRENT: No.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Ja acabo amb aquesta.

Aquesta esmena té com a objectiu incidir novament en un tema plantejat en diverses ocasions pel Grup Socialista: l'escolarització de les nenes i els nens de zero a sis anys.

L'assumpció de l'etapa zero-sis anys com una etapa educativa, com preveu la LOGSE —i, com que preveig també que em pot contestar el senyor Escudé, li he de dir que l'avantprojecte, el Projecte de Llei, ho preveu, però que a més a més va ser, en aquests termes, consensuat pels consellers d'ensenyament de les comunitats autònomes, en reunions amb el Ministre d'Educació i Ciència—, obliga a previsions i a l'establiment de criteris per al desplegament d'una política que racionalitzi el procés d'oferta pública dels dos cicles d'aquesta etapa educativa: zero-tres i tres-sis anys. Cal, per tant, una periodització del procés d'incorporació de les nenes i els nens d'aquest període; cal planificar la xarxa d'infraestructures i serveis; cal preveure la metodologia educativa; cal la consideració del personal docent a tots els professionals que tinguin la titulació adequada, o bé facilitar el reciclatge i la formació a qui no en tingui; cal, a més, un pressupost suficient per afrontar la demanda social cada cop més nombrosa respecte a l'escolarització dels nens menuts.

Respecte de les aules de tres anys, promeses pel Conseller Laporte també en nombroses ocasions, en la línia de garantir una oferta pública suficient d'acord amb la demanda i que es perioditzaria en tres anys i cobriria aproximadament un terç cada any fins a arribar a la totalitat escolarització de les nenes i dels nens de tres a sis anys, voldria dir que ja s'ha obert la matriculació, però no se saben els criteris ni els centres, ni s'arriba a una oferta d'un terç del total, com s'havia promès.

El Departament d'Ensenyament ha tret un decret —i m'avanço, perquè és possible que m'ho digui el senyor Escudé—, però tot queda en l'ambigüitat i, de nou, crea el desconcert en la comunitat educativa i es propicien, per la manca de criteris i la capacitat de governar de la Conselleria, enfrontaments entre els mateixos membres de la comunitat, degut a la manca de consultes al Consell Escolar de Catalunya i als con-

sells escolars municipals. Es dona el cas que en municipis de 200 escolars, per exemple, amb les mateixes característiques, s'obre una aula de tres anys en un d'ells i no a l'altre, sense saber-ne el perquè; hi ha centres que se'ls imposa una aula de tres anys sense reclamar-ho, i al costat hi ha centres que ja han fet experimentació en aquest cicle i no se'ls dona, malgrat que el Decret diu que s'inicia el procés de manera experimental per anar avançant posteriorment... Tot aquest seguit d'incoherències vénen a evidenciar la necessitat d'una planificació seriosa, que hauria pogut ser esmenada amb l'edició del mapa escolar de Catalunya, però en principi només n'ha sortit el primer volum i els altres estan aturats per raons, sembla, polítiques.

Cal, per tant, elaborar un programa en la línia que els he exposat i cal, a més, concretar el Decret en el sentit de com es garantirà la formació del professorat, com es concretarà l'experimentació, com s'avaluarà, perquè no passi com sempre: que passa que es treballa i després no s'avalua, i els professionals veuen com els esforços esmerçats queden en un sac sense fons.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Les altres esmenes del Grup Socialista, les defensa l'Illustre Diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, jo acumularé l'esmena 241 i l'esmena 242.

El Sr. PRESIDENT: En deixa una de pendent.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, sí, senyor President. (*Riades.*)

Bé, aquestes dues esmenes fan referència al tema, doncs, de la reforma educativa i, en concret, una d'elles, al tema de la formació professional.

La primera esmena, en realitat, el Grup Socialista l'ha presentada per fer un favor al nostre il·lustre oponent, el senyor Escudé, per tal que pugui donar compliment als punts programàtics de Convergència i Unió, en les diverses campanyes electorals, i als punts, doncs, que explica la mateixa Conselleria, de política educativa, quan fa referència a quins són els seus objectius. En concret, aquesta esmena 241 recull, doncs, paraula per paraula el text d'aquestes propostes educatives de Convergència i Unió. Per tant, esperem..., aquest petit Diputat espera que aquest gran Diputat que és el senyor Escudé entengui que s'ha de votar a favor d'aquesta esmena.

És clar que, per al Grup Socialista, és sorprenent veure com en el Pressupost d'aquest any la Direcció General de Planificació Escolar, que és l'encarregada de tirar endavant tot el procés de la reforma educativa, té un pressupost de 1.000 pessetes. Ens sembla que la Directora General, senyora Carme Laura Gil, ho té molt difícil, per tirar endavant aquesta reforma educativa. I com que el Grup Socialista, tal com deia el senyor Escudé, espera que la LOGSE pugui tirar endavant, i espera del Grup de Convergència i Unió una actitud positiva, també creu, doncs, que conjuntament hauríem d'intentar que aquesta reforma educativa pogués aplicar-se aquí a Catalunya, i per aplicar-se a Catalunya cal, doncs, que hi hagi fons, i nosaltres només diem: «Escolti'm, destinin fons a l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya». I per què? Doncs, per dotar el parc escolar de manera suficient i l'adaptin a la mobilitat demogràfica. Vostès saben que amb l'aplicació de la reforma hi haurà un procés de concentració escolar, hi haurà més mobilitat escolar; per tant,

adaptin aquest parc escolar a aquesta mobilitat escolar.

Tal com deia la senyora Torrent, hi haurà mainada de tres anys que aquest any que ve ja diuen vostès que començaran el curs escolar en escoles actualment d'EGB. Ens sembla que aquestes escoles s'han d'adaptar a aquests nens de tres anys, perquè altrament hi haurà dificultats als patis —que no els poden compartir amb els nens més grans— o en altres tipus de serveis.

Evidentment, la segona esmena fa referència al món de la formació professional, que és un món en el qual el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista hem coincidit repetides vegades que cal potenciar. El Secretari General del Grup Socialista, el President del Grup Socialista, el senyor Raimon Obiols, i el President de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, han expressat repetides vegades quina és la voluntat del poble de Catalunya de potenciar la formació professional, quina és la necessitat que tenim de recuperar el prestigi perdut per a aquest àmbit escolar. Ens sembla, per tant, també, que cal adequar l'oferta d'estudis a l'actual mercat de treball, que no ens haguem de trobar en situacions tan estranyes com que els iugoslaus o els hongaresos ens hagin de dir que han muntat una oficina dels seus països per veure si poden portar treballadors especialitzats cap a Barcelona. Ens sembla que hem de tenir gent especialitzada al nostre país, i per això hem de reformar la formació professional. Hem de dotar els instituts de formació professional amb material adequat a les noves tecnologies.

Tot això ens sembla important i, per tant, ens sembla que, com que estem d'acord, aquesta vegada votaran a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor Terradellas...

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: ...té la paraula per defensar la 268.

El Sr. TERRADELLAS: Sí, senyor President, per portar l'activitat física en aquest plenari...

Atès que, el dèficit de l'educació física escolar en el nostre país i arreu de l'Estat espanyol, coincidiran amb mi que és històric i és generalitzat, si bé és cert que a Catalunya, fa un temps, estàvem en una situació privilegiada, segurament per l'interès general que hem tingut per tot el que és la cultura física i l'esport, i també ens hem cuidat que hi hagués instal·lacions en totes les escoles, però també sobretot per l'esforç dels pares i dels ajuntaments en sufragar professors i monitors per ensenyar l'educació física, perquè ben bé és veritat que avui dia encara no està garantida ni hi ha mitjans per poder aconseguir que les nostres escoles, tant les d'EGB com en els instituts o escoles de FP, es pugui garantir l'ensenyament d'aquesta assignatura...

Bé, i, declaracions que s'ha de garantir l'educació física escolar, no les hem d'anar a buscar, fent cas al símil egipci del portaveu del Grup de la majoria, no les hem d'anar a buscar en declaracions de Ramsès II o de Seti I, sinó que són ben recents cada vegada que hi ha eleccions i cada vegada que hi ha hagut ocasió de parlar d'aquest tema. La voluntat, jo crec que és generalitzada; el que passa és que manquen professors i manquen instal·lacions. I, si bé és cert —i ho vull reconèixer— que s'estan fent actuacions, tots coincidirem que aquestes actuacions no van en el camí de tenir, a curt i mitjà termini, garantida aquesta actuació.

Per altra banda, suposo que tots coincidirem que el fet que l'octubre de fa tres anys, o farà tres anys, Barcelona fos destina-

da com a seu dels Jocs del 92 havia de ser un estímul per a tots per intentar aconseguir que l'educació física a les escoles fos un fet consumat. Doncs, bé, l'Estat, en els territoris MEC, està fent un esforç important, i jo ho celebrego, i celebrego fins i tot que hagin pujat fins a un nivell molt similar al nostre; el que passa és que Catalunya, com deia anteriorment, estava en una situació avantatjosa i que podríem haver aprofitat i hem desaprofitat durant molt de temps aquesta possibilitat d'aconseguir que els nostres infants i els nostres joves poguessin gaudir d'aquesta assignatura.

Però tampoc hauríem de buscar en jeroglífics de la tomba de Tutankàmon per trobar la raó, diríem, escrita del perquè s'ha de garantir l'educació física. Bé, la mateixa Llei de l'Esport, aprovada fa dos anys per aquesta Cambra, obliga les administracions públiques, i en aquest cas la Generalitat, a garantir l'educació física en les escoles.

Per tant, ja veuen que, la nostra esmena, el que reclama és que el Consell Executiu doti, faci un pla plurianual, siguin vostès els que diguin quin és el dèficit real —millor que vostès ningú ho coneix— i què és el que fa falta quant a recursos econòmics per poder garantir que l'any 92 tinguem aquesta assignatura perfectament aconseguida, igual que els altres països europeus; si no, tindrem la greu situació que, malgrat els esforços que s'estan fent des d'altres àmbits —per exemple, l'Administració local—, ens podrem trobar que el 92, quan ens visiti tanta gent i siguem punt de mira de tants esportistes, vegem que siguem dels pocs països europeus que no tinguem generalitzada l'educació física a les escoles. *(Pausa.)*

Bé, que no em digui el senyor Escudé que no té... o que no fixem la partida pressupostària per poder finançar això, perquè, si bé és cert que en aquesta esmena no hi consta, n'és testimoni, que aquestes esmenes solen ser mares o filles d'altres de puntuals en l'estat de despeses i, exactament, vostès les varen rebutjar i, per tant, nosaltres ja els indicàvem unes fonts de finançament, que, en tot cas, vostès no hi varen estar d'acord.

Com que jo crec que aquesta és una prioritat, certament, diríem, del nostre país, per no passar una vergonya que possiblement haurem de sofrir, jo els demano el vot favorable per poder aconseguir reduir aquest dèficit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Terradellas, moltes gràcies. El Grup d'Iniciativa té sis esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President. Tampoc no tinc cap inconvenient a acumular-les totes, perquè estic convençut de l'èxit de la meua argumentació.

La primera..., bé, en total són 6.100 milions, que preveiem d'incrementar certes despeses del Departament d'Ensenyament: els primers 700 per a la partida de conservació i reparació dels centres d'ensenyament primari i secundari, que avui està dotada —entenem que per a tots els centres oficials de Catalunya— amb l'extraordinària i suficient —suposo que des del punt de vista del Govern— quantitat de 280 milions de pessetes, i que va conjuntament amb la segona, 400 milions de pessetes, que també proposem per al pla regular de manteniment de centres de secundària, que, igualment com la primera, està dotada en el projecte de pressupostos amb 162 milions de pessetes.

Pensem que cal incrementar substancialment aquestes partides de conservació i reparació i manteniment dels centres de

primària i de secundària, perquè coneixem la qualitat de moltes edificacions, algunes deteriorades per velles, fins i tot diria jo que obsoletes, i centres que estan fets amb una concepció que avui en dia ja no té res a veure amb la concepció del que ha de ser un centre d'ensenyament; altres perquè tenen defectes de construcció i s'han deteriorat més del que seria de desitjar, atesa la seva no excessiva obsolescència.

Pensem que, a més a més d'això, cal, amb la perspectiva de la reforma educativa, anar preparant els actuals centres per a aquest repte que tenim tan aviat a sobre del sector de l'ensenyament.

La tercera esmena, la 287, dintre del pla especial d'equipaments, que es planteja també en el projecte de pressupostos amb una dotació per al Pla Quadriennal 85-88 —és a dir, estem al 90 i estem discutint el Pla quadriennal 85-88, dotat amb 1.500 milions de pessetes—, nosaltres proposem que hi hagi una partida de 3.000 milions, no pensant en el 85-88, sinó en el 90-92-93, i entenem que cal fer, per tant, un esforç important, no tant per equipar els centres de la manera que s'havia previst fins a l'any 88, sinó per a aquesta reforma educativa que cal arribar-hi aviat, i que en aquests moments hi ha moltes escoles que tenen condicions primitives i, fins i tot, grotesques: hi ha material, en moltes escoles, de gimnàs, però no hi ha gimnàs, no hi ha cap sala per fer gimnàstica; hi ha sales que són tan polivalents que són sales de reunions, que són biblioteques i que són gimnasos i sales de conferències, tot plegat, i en un lloc tenen els llibres i en un altre lloc, a la mateixa sala, al costat de les cadires que serveixen per a sala de reunió, tenen el material aquest esportiu; hi ha laboratoris en sales que tenen vint, quinze o fins i tot menys metres quadrats per fer pràctiques de laboratori —suposo que els alumnes fan educació individualitzada, d'un en un o de tres en tres, perquè ja no n'hi caben més, en aquests laboratoris...

Per tot això, entenem que cal destinar-hi una partida més substancial que la que hi ha, perquè si no no hi ha manera de posar els centres en unes condicions dignes.

L'esmena 288 i la 290 és dotar, en la primera, 200 milions de pessetes a la universitat per a la formació del personal investigador i, la segona, de 800 milions, per al programa especial de promoció de la recerca i el desenvolupament tecnològic, també dintre de la universitat. I pensem que és coneguda i és crònica la insuficiència de recursos destinats a la investigació que existeix en el nostre país i que parteix de la insuficiència dels recursos destinats, fins i tot, per a la formació dels investigadors; és clar, si no formem els investigadors, poc podrem investigar —la partida que es proposa al Departament és de 30 milions, 30 milions per formar el personal investigador de totes les universitats de Catalunya.

Els 800 de l'esmena 290 serien per incrementar els 250 avui existents, perquè pensem que l'atenció ha d'anar, a part de la formació de personal, també en dotacions per promoure la investigació de cara al repte del desenvolupament tecnològic i que ens pugui fer d'una manera sensible menys dependents de les patents i dels tècnics estrangers, que es farà això més manifest a partir del Mercat Únic del 93.

En definitiva, el conjunt de les propostes van encaminades, d'una banda, a dignificar les condicions de l'ensenyament, tant en la millora de l'estat de les edificacions com en una dotació d'equipaments apropiada, en les tres primeres esmenes; van

també encaminades a millorar la nostra capacitat d'investigació a les universitats, tant des de la formació del personal com de la dotació de recursos, i, en l'última esmena, que no havia anomenat, la 289, també a fer més possible la creació de noves places universitàries —hi ha en inversions en terrenys i béns naturals destinats 500 milions de pessetes: pensem que amb aquesta partida poques possibilitats existeixen, reals, d'implantar noves universitats o d'ampliar i diversificar l'oferta universitària de cara a aquestes noves especialitats que estan a punt d'impartir-se en els centres universitaris. Creiem que això ajudaria a pal·liar el dèficit de l'ensenyament, i que milloraria substancialment la proposta del Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena número 232, la Il·lustre Diputada senyora Torrent, crec que ella mateixa ha explicat l'argumentació que donaria jo, perquè ella és conscient, sap..., fins i tot crec recordar que avui mateix la premsa parla d'aquesta disposició que amb caràcter experimental pretén iniciar l'ensenyament dels tres anys, no totes les edats que ella posa, i, és clar, dic que ella mateixa ha fet l'explicació del torn en contra perquè quan diu que és inconcret, que és provisional... Oh, i tant!, perquè aquesta famosa Llei que vostè dona ja per feta, i que realment, objectivament, no ho podem dir, encara, la LOGSE, doncs, entenem que és aquesta Llei que ha d'establir exactament totes i cadascuna d'aquestes característiques que vostè demana que ja des d'ara fixéssim i a través de la via pressupostària.

Aleshores, jo li voldria recordar que es posés en contacte, per exemple, em sembla amb..., la senyora Barenys defensava aquest matí..., no, perdó, la senyora Martí..., que no m'està escoltant, per cert, la senyora Martí aquest matí defensava... Sí, aquest matí la senyora Martí defensava que no es podien modificar ni concretar textos legals a través de la Llei de Pressupostos. Doncs, sàpiga, senyora Martí, que una il·lustre companya seva no sols vol modificar textos legals, sinó que vol modificar textos en tramitació en el Congrés dels Diputats. Imagini's, senyora Martí, quina modificació més forta vol fer la senyora Torrent.

En definitiva, totes les característiques que demana vostè, senyora Torrent —ho sap perfectament—, les ha de regular a través de la futura LOGSE i també, i sobretot, i crec que és molt important que tots estiguéssim d'acord a subratllar aquest fet, les dotacions pressupostàries, la incidència pressupostària, i per això l'administració central, almenys a nivell de paraules, ja no d'escrits faraònics, sinó de paraules —no sé si faraòniques—, parla d'un cost d'un bilió de pessetes, el cost de l'aplicació de la LOGSE. Doncs, bé, una part d'aquest cost hauria d'anar destinat a aquesta partida.

Per tant, la LOGSE, que faran vostès, i en la mesura del possible intentarem millorar nosaltres, doncs, és aquella que ens marcarà la pauta exacta sobre aquesta matèria. Per tant, una mica de paciència, senyora Torrent, i ja hi arribarem.

Quant a les esmenes 241 i 42, del senyor Nadal, jo voldria agrair..., però ja no li puc agrair perquè ja ha marxat..., ja li comunicarà el senyor Santi Riera, que som ell i jo molt amics d'ell... Sí, bé, doncs, prengui nota, senyor Santi Riera: al senyor Nadal li volia agrair que m'hagi tractat de «gran diputat». Jo crec que s'ha equivocat, s'ha confós amb un altre diputat que es

diu també Raimon, en aquesta sala. El que jo sí que sóc és un diputat gran i el senyor... Sí, no es faci il·lusions, senyor Riera, perquè vostè també és bastant granadet, eh? (*Rialles.*)

Bé, concretament el que demana el senyor Nadal (*rialles*) a l'esmena 241, que m'ha semblat per un moment —potser sí que el senyor Tomàs té raó del meu cansament...; jo crec que no, que és potser més aviat una eufòria final—, doncs, m'ha semblat per un moment que la defensa que feia de l'esmena 241 corresponia a la 242 i a la inversa, quan parlava del programa que ens deia de Convergència i Unió. Però, bé, en definitiva, concretament a la lletra de les esmenes, la resposta que em sembla que és la correcta és que, pel que fa referència a la 241, és un cas claríssim, perquè fixi's que parla d'adaptació a la mobilitat demogràfica i al nou sistema educatiu. Realment, aquí jo diria que la intencionalitat del Grup Socialista, a través de les paraules del senyor Nadal, és incidir en un aspecte important i preocupant —com el senyor Conseller, l'Honorable Conseller d'Ensenyament, en moltes ocasions ha manifestat— del Projecte de Llei de la LOGSE, quant a les reformes, adaptacions i construccions de nous centres. I, evidentment —i aquí torno a dir el mateix que deia abans a la senyora Torrent—, és una peça fonamental el cost, però el cost no s'ha de fer, com vostès demanen, a través d'una autorització al Consell Executiu per fer transferències, sinó que ha de venir —hi insisteixo una vegada més— dels fons generals que ha de mobilitzar la LOGSE i el seu desplegament financer i econòmic.

Pel que fa referència a l'esmena 242, sobre la formació professional, haig de dir que el Departament creu que aquesta modernització ja està especialment contemplada quant a infraestructures en el pla d'equipaments del Departament d'Ensenyament, pla d'equipaments que esperem que finalment mereixi l'aprovació d'aquesta Cambra en el text que finalment aprovarem del Projecte de Llei de Pressupostos. I, quant als *curricula*, s'està duent a terme l'actualització i adequació a les noves demandes del mercat de treball.

Per tant, entenem —i més quan tampoc en aquesta esmena s'especifica la quantitat addicional que es demana—, entenem que l'actuació del Departament és correcta, que la seva traducció pressupostària és l'apropiada i, per tant, no cal introduir cap modificació i, per tant, acceptar aquesta esmena.

El senyor Gimeno, ell mateix, em sembla que amb la introducció que ha fet, quan ha dit «bé, això significa una mica més de 6.000 milions de pessetes més», això sí que ha quedat clar, el senyor Gimeno ha tingut la sinceritat de dir que ell demana entre sis i set mil milions més per a matèries d'ensenyament, totes, doncs, molt interessants, que nosaltres compartim. Ara, el senyor Gimeno, suposo que sap la distinció que fan els economistes entre la necessitat i la demanda: per tant, tot el que vostè diu és de gran necessitat, tots sentim aquesta necessitat; ara, la demanda està en funció del preu, i en aquest cas en funció del cost, i vostè, senyor Gimeno, també té aquest defecte d'origen, quant a aquesta multitud d'esmenes, que no ens especifica d'on han de sortir els diners, encara que, per exemple —esmenes modestes—, demana 700 milions —no és el que hi ha. Però, per exemple, l'esmena 285, que és la primera, li puc manifestar que per al manteniment immediat hi ha una partida del pressupost de 280 milions, que hauria de tenir en compte vostè, senyor Gimeno, que el manteniment regular es troba en una altra partida, que és objecte de l'esmena següent, que és la partida

210.03, que vostè també la vol incrementar en 400 milions més, i que finalment aquelles actuacions mixtes de manteniment i d'inversió van a una partida que vostè em sembla que no ha esmenat —que deu considerar correcta—, que és la 611.01.

Per tant, hi ha el que hi ha. Si vostè ens indiqués a quines partides han d'afectar aquestes transferències, aleshores podríem entrar en discussió. Mentrestant, agraïm l'esforç, igualment com fa amb aquesta dotació de 800 milions per al programa especial de promoció de la recerca o els 1.000 milions al programa especial de creació de noves places universitàries, o també, finalment, a les universitats per a formació del personal investigador, necessitats totes que reconeixem, però que se'ls dona satisfacció en la mesura de les possibilitats pressupostàries.

I finalment, a l'esmena 268, que ha defensat el Diputat senyor Terradellas —i que si no recordo malament és el text mateix d'una esmena paral·lela que va fer l'any passat—, li haig de dir que, en definitiva, el mateix senyor Terradellas ha explicat el què: que ell sí que tenia —i el felicito—, ell sí que tenia una idea de quines partides podien ser mogudes i que ho va intentar a través de les esmenes puntuals al Departament d'Ensenyament, i que no va reeixir amb els nostres vots. Jo no recordo els meus companys, el senyor Jané i la senyora Teresa Ribes, quina argumentació li van donar per justificar no poder accedir a la reducció d'aquestes partides, per poder dotar més abundantment la partida que vostè demana, però, en definitiva, jo estic totalment d'acord amb el que ells van manifestar i, per tant, si no hi va haver manera de donar dotació, no aspiri vostè que sigui el Govern qui busqui unes altres dotacions. I, en tot cas, entenem que són vostès —en aquest cas vostè, senyor Terradellas— qui ens hauria de dir quines dotacions hauríem de reduir per poder donar satisfacció a aquesta necessitat, que, per altra banda, és una necessitat un xic —sí, senyor Martí Carnicer— especial, perquè, aquí, recordarà que el seu il·lustre company, el que vol, a través d'una partida, és desplegar un article d'una llei. Per tant, em sembla que és poc adient amb la finalitat estrictament pressupostària del nostre text. Per tant, doncs, també a aquesta esmena número 168, senyor President, hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Al senyor Gimeno no li contesta res? (*Rialles.*)

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President... No és a satisfacció, ho reconec, del senyor Gimeno, perquè, precisament, doncs, amb el cor en un puny, he hagut de manifestar-li el nostre rebuig a les seves esmenes per una sèrie d'argumentacions —hem parlat de les beceroles, dels conceptes...

El Sr. PRESIDENT: Sí, i els 8.000 milions.

El Sr. ESCUDÉ: Exacte! Exacte, senyor President. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la votació. Les esmenes del Grup Socialista es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Es voten conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 231, 232, 241, 242 i 268 han estat rebutjades per 26 vots a favor, 48 en contra i 2 abstencions.

Votem a continuació, conjuntament, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes, que són la 285, 286, 287, 288, 289 i 290, han estat rebutjades per 27 vots a favor, 50 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a les esmenes relacionades amb comerç, turisme i temps lliure. El Grup Socialista és el que ha presentat esmenes... Quina esmena defensarà?

El Sr. RAÑÉ: Senyor President, per defensar l'esmena 212 i 213.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Aquestes dues esmenes pretenen..., a diferència del que se'ns ha imputat, que amb totes les esmenes que havíem presentat en aquest conjunt volíem fer més despesa, aquesta no significa ni una sola pesseta més; per tant, suposo que el senyor Raimon Escudé, que està descansat, tranquil, encara que eufòric, i va repartint..., allò, títols que som més o menys responsables, acceptarà d'un diputat poc responsable, d'un diputat gran responsable, o molt responsable, que li faci incís en aquest tema.

Nosaltres creiem que, en el conjunt de competències de la Generalitat, del Consell Executiu, en diferents departaments, existeixen competències i activitats relacionades amb el lleure, amb el temps lliure. Així, trobem activitats d'aquesta mena en el Departament de Benestar Social, a part del Departament de Consum, Comerç i Turisme; també hi ha activitats d'aquesta mena a Presidència, ja que el Servei Català de la Joventut té residències per a temps lliure; també hi ha competències d'aquesta mena dintre de Treball, amb temps lliure i les residències transferides i, fins i tot, s'està plantejant en aquests moments, el Departament de Treball, la possibilitat d'establir convenis amb els sindicats europeus que tenen residències pròpies, per fer intercanvis. Des d'aquesta perspectiva, creiem que fóra bo que el conjunt d'actuacions per al temps lliure i, sobretot, per a tot el tema del turisme social, s'agrupessin en un únic pla o en un pla que permetés racionalitzar els esforços que fa el conjunt de la Generalitat. Des d'aquesta perspectiva, entenem que fóra bo, ja que no està recollit en cap de les activitats i de les memòries que s'han lliurat amb el document de Pressupostos, l'elaboració d'aquest pla, l'estructuració, per part del Consell Executiu, i la seva presentació.

La segona esmena, que tampoc costa ni una sola pesseta, planteja la necessitat de l'existència... no d'un institut, no d'una estructura burocràtica o d'una estructura més que comporti esmerçar recursos en infraestructures, sinó la creació d'un consell català del temps lliure, a fi d'afavorir la participació de les centrals sindicals en la gestió de tot allò referit al temps lliure i que, ho repeteixo, en aquests moments ve de transferències de patrimoni sindical.

Des d'aquesta perspectiva, entenem que, per racionalitat i per afavorir la participació dels agents socials, creiem que aquestes dues esmenes poden gaudir del seu suport, de la seva entesa, i fem apel·lació a la seva responsabilitat a fi que pugui convèncer la resta del seu Grup que hi votin afirmativament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. (*L'I. Sr. Gibert s'aixeca per parlar.*) Sí. Quines esmenes defensarà?

El Sr. GIBERT: Sí, senyor President, la 252, 53 i 54, conjuntament, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, li ho permeto.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. Arran de la paràbola del faraó i de les dues-centes vaques, he fet examen de consciència i, amb una certa angoixa, m'he apressat a comprovar si les tres esmenes que havia de defensar patien d'aquests pecats originals, d'aquests vicis terribles que atribuïa globalment a totes aquestes esmenes el senyor Escudé. He recuperat, sortosament, la pau d'esperit en veure que no patien aquests vicis. És a dir, no són despeses que s'hagi un de preguntar d'on surten els diners —perquè no hi ha transvasament de diners, no parlen de diners—; he vist també que no es refereixen a cap àmbit local ni comarcal referit a la meua localitat o comarca, el qual és un altre vici que tampoc tenen i, és clar, no puc demostrar que no estiguin enfocades a la curiositat dels mitjans d'informació, però crec que em creurà que no és així, perquè tenen un caràcter més aviat tècnic i no crec que pensi que pot ser aquesta la motivació. Ans al contrari, em sembla que són ortodoxes, en el terreny que estem tractant, perquè jo interpreto que el text articulat dels pressupostos és el que en els ajuntaments en diem les «bases d'execució», la normativa de com gestionar els pressupostos, i, aquestes tres esmenes, el que es proposen és, precisament, precisar, garantir que l'ús de determinades partides —de tres partides en concret— sigui un de determinat, que ho pot ser sense aquesta precisió, però que ens sembla que garantir això, doncs, és positiu. Sobretot, el que pretenen és convertir aquestes tres partides en instruments de reconversió turística, que són paraules que el Govern i el mateix President Pujol han emprat darrerament en les seves intervencions sobre el tema.

La primera és una miniadaptació del que és conegut per Decret Cladera, del Govern de les Illes Balears, en el sentit de fixar per al creixement, aquest creixement de què ens lamentem —el Govern se'n lamenta també— que sigui excessiu, però que no sabem veure que hi hagi gaires mesures per controlar-lo, o per frenar-lo, o per fer-lo selectiu, que són els termes que s'usen amb encert, i la filosofia —encara que potser sigui fràgil jurídicament, aquest Decret Cladera—, la filosofia, la compartim, i diem que, almenys en els casos en què en crear nous establiments hi hagi ajuts de la Generalitat, unes mesures de creixement selectiu, és a dir de la *ratio* metres quadrats de sòl per llit creat, es tingui en compte senzillament això, en l'aplicació d'aquesta partida.

La segona —n'hem parlat ja alguna altra vegada; si no ho recordo malament, l'any passat— és en el sentit de garantir que l'aplicació d'uns ajuts per a la modernització, que és una línia que sempre hem valorat com a positiva, siguin condicionats, aquests ajuts per a modernització, siguin complementats amb el fet de garantir que hi ha un compromís de reconversió dels receptors, dels adjudicataris, ja que d'altra manera correm el risc i la certesa que estem, potser, «primant» el fet de modernitzar establiments no precisament a la gent que..., al sector empresarial minoritari, que és potser el que degrada més el producte, sense garanties que deixi de fer-ho i es reconverteixi, i ens sembla que és un element positiu.

I, en tercer lloc, també que una part de les partides destinades a elaborar material de disposició turística es destini a material que sí, que serveixi de divulgació de les mesures que els turistes tenen com a consumidors, per tal..., perquè entenem que és un instrument bàsic de reconversió, i que seria positiu fer aquesta divulgació.

M'ha semblat —i amb això acabo— que el senyor Escudé estava una mica preocupat per si apreciem o no apreciem les seves intervencions. A mi em sembla que puc garantir-li que, per la meua part, estic absolutament expectant per saber les respostes o els arguments amb què em dirà que no s'aproven aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gibert. I la 283?

El Sr. CARNICER: Senyor President, crec que és d'Iniciativa, i ha estat mal classificada.

La Sra. FABIAN: Senyor President, aquesta esmena és nostra i, a més, és de treball, no és de comerç, turisme i temps lliure, és de Treball. O sigui, aquestes residències estan sota la Conselleria de Treball.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí...

La Sra. FABIAN: Les defensem ara o després?

El Sr. PRESIDENT: O és benestar social, o és treball.

La Sra. FABIAN: No, és treball, és treball.

El Sr. PRESIDENT: Com que ve a continuació, Treball, la defensarà en el capítol següent. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Quant a les esmenes 212 i 213, que ha defensat el senyor Rañé, que també eren de treball, perquè també era el mateix tema del temps lliure o, més ben dit, fonamentalment de treball, perquè el senyor Rañé ens ha explicat que hi ha petites activitats de temps lliure en altres departaments, en això estic totalment d'acord —no en altres coses, però en això estic totalment d'acord— amb la senyora Fabian, que és un tema de treball, perquè fonamentalment, pràcticament, el tema de turisme social, de temps lliure, és matèria de treball. Aleshores, doncs, al senyor Rañé li haig de dir que, precisament, al Departament de Treball correspon el turisme social en dues vessants, tant la prestació de serveis com l'administració i la gestió del patrimoni de les instal·lacions. Aleshores, en aquesta perspectiva, creiem que no és necessari presentar al Parlament un pla de desenvolupament d'aquest turisme, perquè ja està presentat, atès que hi ha un programa presupostari del temps lliure que preveu la política a seguir pel Consell Executiu, a través del Departament de Treball, en aquest camp concret del turisme social.

Pel que fa a l'esmena número 213, aquesta és una qüestió que jo no recordo si ja era amb el senyor Rañé, però, a finals de la legislatura anterior, ja hi va haver una proposició no de llei sobre la creació d'aquest consell català del temps lliure, i el nostre vot —i el d'altres grups— va ser negatiu, perquè entenem que hi ha un marc apropiat per tractar aquests temes i que, realment, en aquest marc es debaten aquests temes, i es concreten aquests temes, i les centrals sindicals participen activament dintre d'aquest marc, que és el Consell de Treball. Per tant, creiem innecessari crear un consell català del temps lliure perquè, com demana el senyor Rañé, estaria integrat, aquest hipotètic consell, per membres de l'Administració i de les centrals sindicals més representatives: al Consell de Treball també es troben aquests interlocutors privilegiats i, per tant, és innecessari crear aquest consell.

Pel que fa a l'esmena 252, que demana que la gestió d'aquest crèdit es farà a través d'un decret en què s'establiran unes *ratio* determinades i unes característiques i unes tipologies especials, aquesta esmena, realment, el senyor Gibert té raó, no són pessetes, però sí que són preceptes legals, perquè aquest de-

cret vulneraria, almenys al nostre entendre, les disposicions de la Llei del Sòl, ja que són els plans d'ordenació urbana els que han d'assenyalar el sòl exigible, la construcció de nous allotjaments turístics, en funció d'una sèrie d'elements com l'alta densitat, la saturació d'oferta turística, etcètera, entre altres consideracions estrictament urbanístiques. I per tant, doncs, ja hi ha un canal per establir aquestes limitacions.

Pel que fa referència a l'esmena 253, entenem que no es pot supeditar, per part de l'Administració, la concessió d'aquests ajuts a l'acceptació d'un compromís, ja que aquesta reclassificació de tots els establiments és un requisit obligatori exigible d'ofici, i, si és exigible d'ofici, no té cap estímul i és un menys-teniment o una pèrdua de capacitat d'actuació per a l'Administració que aquesta exigència, hi insisteixo, que és un requisit obligatori, es faci en funció d'un compromís per obtenir altres coses. En definitiva, tots els requisits ja consten a les respectives ordenacions sectorials, es tracti d'hotels, d'apartaments o de càmpings, i, per tant, també ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

I, pel que fa referència a la darrera esmena defensada en aquest tema, l'esmena 254, que també ho ha fet amb l'habilitat característica seva el Vice-president de la Comissió de la Sindicatura de Comptes, el senyor Arseni Gibert, doncs, val a dir que aquest crèdit, el que ell demana, el 14.04.683.01, es destina a la creació i edició de material de publicitat i de suport d'accions de promoció, així com de potenciació de la imatge turística de Catalunya, a través de cartells, opuscles, guies, etcètera. Per tant, té una destinació concreta, que en part concideix amb el que demana. I, pel que fa referència a donar a conèixer als usuaris, que és el que sembla centrar la preocupació del senyor Gibert, donar a conèixer als usuaris els seus drets, així com els mecanismes existents per fer-los prevaler, hi ha altres partides dintre de les consignades a la secció del Departament de Comerç que emparen i doten, entenem que suficientment, aquesta atenció, que coincidim que és necessària preveure.

I, per tant, davant la innecessarietat d'aquesta previsió que se'ns demana, en una partida que, hi insisteixo, per la part que demana de defensa dels drets dels consumidors no és l'apropiada, també ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Sotmetem a votació aquestes esmenes 212, 213, 236, 252, 253 i 254, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes relacionades amb treball i ocupació. El Grup Socialista té moltes esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Jo, seguint la dinàmica del debat que s'ha obert, defensaré, naturalment, les esmenes 214, 215, 216, 217, 218; la 221 ja ha estat defensada per la companya Rosa Barrenys i, per tant, queden la 230 i la 235, que són el conjunt d'esmenes que teníem.

El Sr. PRESIDENT: Aquestes dues, no les defensa vostè.

El Sr. RAÑÉ: Sí, no, no, també les defensaria.

El Sr. PRESIDENT: També.

El Sr. RAÑÉ: Totes menys la que ja ha estat defensada.

El Sr. PRESIDENT: Totes menys la defensada.

El Sr. RAÑÉ: Això mateix.

El Sr. PRESIDENT: Perfecte.

El Sr. RAÑÉ: D'aquest conjunt d'esmenes jo voldria, en el torn d'explicació, fer quatre grups temàtics, perquè crec que són els que d'alguna manera marquen una certa coherència.

I en aquest sentit la primera esmena i el primer grup és el 214, amb el qual pretenem aconseguir d'un cop per tots que hi hagi una programació efectiva amb la descentralització dels serveis administratius del Departament de Treball. Un Departament de Treball que cada cop més ha anat assumint no tan sols unes tasques buròcratico-administratives, sinó que ha entrat en la prestació de determinats serveis i funcions, com poden ser els temes d'ocupació, els temes de formació, els temes de temps lliure, el tema de mediació i arbitratge, etcètera, etcètera. I la seva ubicació en el territori està «de precari», és una situació precària, i en aquests moments és necessari que es concreti aquesta descentralització administrativa, que feia, no fa massa temps —i fa no fa massa temps—, que tots els cursos de formació ocupacional haguessin de centralitzar-se a Barcelona, sense poder tenir cap accés a cap altra dependència del Departament de Treball.

En aquest sentit, considerem que amb el volum que està agafant la gestió del Departament de Treball i amb les competències és necessari que hi hagi una descentralització, pròpia, amb serveis propis administratius del Departament de Treball, al llarg i ample de tota la geografia de Catalunya, amb una orientació lògica que permeti donar..., gestionar amb eficàcia, però al mateix temps cobrir el territori.

Després hi ha un conjunt d'esmenes, que és la 215, 216 i 217, que aquestes són esmenes amb les quals penso que, si no s'aproven, entrarem en contradicció o entraran en contradicció amb el que ha estat la resposta anterior. Semblava desprendre's de la intervenció del senyor Raimon Escudé que hi ha una gran preocupació perquè el Consell de Treball assumeixi moltes competències, i en sigui un organisme de participació —això semblava desprendre's.

Aquestes tres esmenes, el que pretenen és concretar la potenciació del Consell de Treball, pretenen, a més, amb una determinada coherència..., perquè resulta que pretenem que el Consell de Treball faci, igual que es fa en altres administracions, no tan sols de l'Estat, sinó fins i tot d'Europa, informes previs i controli els programes de formació ocupacional cofinançats amb el Fons Social Europeu i amb recursos propis. I, això, en coherència que els fons que vénen d'Europa han estat codecidits amb els sindicats i amb les patronals, per tant, sembla lògic que, si d'allà on s'obre l'aixeta, que és en aquest cas el Fons Social Europeu, s'hi participa, també té lògica que en el seu desenvolupament també es continuï participant. Aquí es participa en el moment màxim, però quan arriben a Catalunya es perd qualsevol possibilitat de participar d'una manera efectiva, i, la manera efectiva, no hem de fer grans invents, sinó senzillament reproduir el que es fa a nivell d'Europa, que és demanar a aquests òrgans de participació institucional informes previs i posterior seguiment.

Amb els programes d'ocupació succeeix el mateix. És més: es produeix la contradicció que se'ns està demanant als sindicats que participem en la selecció de les persones físiques dels

treballadors, dels homes i les dones que participaran en un pla d'ocupació, però en canvi se'ns nega la possibilitat de col·laborar en la decisió de quins programes es fan. Doncs, d'aquesta manera, sembla una contradicció que es doni participació als sindicats per escollir persones, però no per poder opinar sobre quins programes d'ocupació s'han de fer.

És, doncs, en conseqüència, aquest conjunt d'esmenes un intent de potenciar el Consell de Treball, d'assegurar amb la 217 que gaudim de la informació, a fi i efecte de millorar la participació institucional dels sindicats.

I, això, sembla que, tenint en compte que són aspectes plenament laborals, no entra en contradicció amb les declaracions que ahir mateix feia el Conseller de Treball als mitjans de comunicació. I també suposa una demostració que, aquesta falsa discussió que ahir encetava el Conseller de Treball entre el Parlament i el Consell de Treball, avui és possible resoldre-la a partir que el Parlament fixi també mitjans i mecanismes de participació realment seriosos en el tema de la participació institucional dintre del Consell de Treball.

L'esmena 218 és una esmena completament lògica. Té un petit problema de redacció —quan parla del «servei 05» ha de dir «servei 04», perquè el servei 05 és el de la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals i el servei 04 és el servei corresponent a la Direcció General d'Ocupació—, però és una esmena completament necessària per al Grup de Convergència i Unió: vostès van presentar una esmena en el tràmit de ponència per suplir la paraula «pla d'ocupació juvenil» i deixar-lo en «pla d'ocupació», amb la qual cosa resulta que tota la memòria, tot el PP4, que vostès parlaven del pla d'ocupació juvenil, queda inútil, queda completament inútil, perquè allà només es refereix a un dels col·lectius que podria quedar afectat, i, això, li ho repeteixo, veig que, encara que diguin que no, aquest PP4 queda completament inútil. Des d'aquesta perspectiva, sembla lògic que la Llei que surti aprovada d'aquest Parlament contempli i «direccioni» quins són els col·lectius que gaudiran... o sobre els quals treballarà el Departament de Treball a l'hora de fer els seus programes d'ocupació.

Per últim —i trencant potser una mica la norma de totes aquestes esmenes que no tenen repercussió econòmica—, hi ha la 230 i la 235. La 230 és una esmena que realment intenta que es pugui recollir en la Llei de Pressupostos una qüestió que, quan en el debat de ponència es va suscitar, es va dir que era molt interessant, però que ja la farien l'any que ve, que era el Pla de Foment de l'Autoocupació: la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals té actuacions previstes per a cooperatives i per a societats anònimes laborals, però del Departament de Treball no hi ha cap pla d'actuació per afavorir que un treballador en atur, una treballadora en atur, generi el seu propi lloc de treball individual, és a dir, en situació d'autònom, generi un lloc de treball per si mateix i per tant pugui sortir de l'atur. En aquest sentit, i tenint en compte que no hi havia arguments polítics per oposar-s'hi, es va dir: «Bé, això ens sembla bé, però ho farem l'any que ve» —és a dir, «no ho havíem pensat i potser ho farem». Jo crec que tenen la segona oportunitat, rectificar és de savis, i en aquest sentit tenen la segona oportunitat per poder plantejar-se que el Departament de Treball al llarg de l'any gaudeixi de 500 milions per poder dur endavant un programa d'autoocupació, de foment de l'autoocupació, i, per tant, amb permís d'aquest Parlament, pu-

gui posar-lo en marxa com més aviat millor.

Per últim, volem també presentar l'esmena 235, que és esmena de destinar 5.000 milions de pessetes a un pla d'ocupació per a les dones joves i per als joves, tant homes com dones, que no tinguin l'adequada preparació acadèmica. Creiem que aquest és un col·lectiu que cada vegada més pot quedar-se enquistat a les llistes de l'atur, que és el col·lectiu, d'alguna manera, que més difícil ho està tenint per poder sortir, i que en aquests moments, encara que l'atur estigui baixant, és necessari poder generar una acció puntual però important, a fi i efecte que aquests dos col·lectius que han estat maltractats pel tema de l'atur, que tenen realment dificultats, puguin, com a mínim, establir o tenir una situació que els permeti no quedar fora del progrés econòmic que puguem estar entre tots generant.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Ara correspon defensar l'esmena 283, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena és una esmena que dona suport a unes altres que també vam fer a l'estat de despeses, que estaven fetes com al senyor Escudé li agraden, amb altes i baixes.

I el que pretenien aquelles i el que pretén aquesta és dotar econòmicament el suport d'aquestes residències del temps lliure... Que voldria també dir-li, senyor Escudé, que no és tant..., no són fruit d'un programa fet des de la Conselleria de Treball, sinó que són les cèlebres residències d'*educación y descanso*, que van ser traspasades i que estan en aquests moments en una situació molt depauperada. N'hi ha algunes que rehabilitant-les seria possible que un grup..., un nombre de treballadors més ampli pogués gaudir d'unes vacances més barates, i poder gaudir del que es diu «turisme social».

Les centrals sindicals estan demanant també la utilització de més temps i de més places d'aquestes residències. Per tant, nosaltres vam fer-ne, i a l'estat de despeses, i fem ara una crida al Consell Executiu perquè dediqui pressupost a fi i efecte que no acabin desapareixent aquestes residències i realment es pogués fer el que diu el senyor Escudé que es fa, que seria un programa de turisme social que beneficiés tots els treballadors, però tenint unes residències que realment facilitessin i possibilitessin l'estada d'aquests treballadors en uns centres dignes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Començarem la rèplica a aquestes esmenes amb el mateix ordre en què han estat substanciades. En primer lloc, l'esmena número 214, del Grup Socialista, que ens demana, en definitiva, que el Departament de Treball faci un pla que descentralitzi els seus serveis administratius. Aleshores, el que jo voldria dir al senyor Rañé és que és una disposició molt immediata en el temps, però que aquesta disposició existeix; existeix i, concretament, és el Decret número 25 del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya d'enguany, de l'any 90, de data 9 de gener —per tant, ja fa uns mesos que existeix. Aquest Decret és el que reestructura el Departament de Treball i, entre els aspectes que comporta aquesta reestructuració, hi ha, precisament, la creació de les delegacions territorials. Per tant, aquest tema ja està resolt, i en el pressupost d'enguany hi ha les dotacions corresponents al capítol 1, capítol

2, per dotar aquests serveis territorials que, en definitiva, ja existien i que només obtenen una gestió autònoma administrativa.

L'esmena 215, en demanar l'informe previ, aquesta també és una altra qüestió que creiem —i continuem entenent, malgrat les explicacions que ens ha donat el senyor Rañé— que també està resolt, aquest tema, perquè, segons la informació que m'ha arribat, en el si del Consell de Treball existeix una comissió que es va crear per una ordre, l'Ordre del dia 9 de juny de l'any passat, l'any 89, que, si m'ho permet, senyor Rañé, li llegiré les atribucions que té aquesta comissió, i aquestes atribucions són conèixer i debatre, prèviament, cada any, la planificació general sobre política de formació, podent presentar propostes, suggeriments i noves iniciatives, i rebre informació sobre desplegament dels programes. Jo diria que casa, com dos elements idèntics, amb la proposta que ens fa vostè en l'esmena 215.

La mateixa resposta podem donar a l'esmena 216, en què demana que el Departament de Treball sollicitarà preceptivament l'informe previ al Consell de Treball sobre aquestes matèries: ja li he llegit les atribucions d'aquesta Comissió del Consell de Treball, que al final parla de rebre informació sobre els desplegaments dels programes.

Pel que fa a l'esmena 217, encara que el senyor Rañé..., m'ha semblat entendre-ho de la seva explicació..., aquesta informació que demanaven que subministri el Consell Executiu són aquells temes relacionats amb temes d'ocupació, el tema és que el text exacte que vostès demanen és molt més genèric, és universal, perquè demanen que se'ls subministrarà tota la informació necessària per tal de garantir que la seva participació en el si de les institucions sigui eficaç. Per tant, és molt més general que l'explicació que vostè ens ha fet, que potser ha volgut il·lustrar amb l'exemple dels fons socials que ens explica aquesta aparent contradicció amb l'actuació de les centrals sindicals a l'àmbit europeu i a l'àmbit català.

En tot cas, el que això diu exactament és el que hem de debatre, aprovar o rebutjar; nosaltres no hi estariem d'acord perquè molta informació se subministra a través del Consell de Treball. Jo recordo, si més no, que fins i tot el tema pressupostari va ser vehiculat, va ser informat àmpliament, per l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, a les centrals sindicals i a les parts socials presents en el Consell de Treball, i que, a més a més..., vull dir que ara podríem fer un reguitzell d'exemples d'òrgans —d'acord que tenen menor transcendència—, però a tota una colla de departaments que hi ha taules o meses, com en vulguem dir, d'informació, de control de negociació, sobre una sèrie de temes que afecten el departament en qüestió i que, aleshores, l'Administració subministra a aquestes centrals sindicals la informació que necessita per portar a terme aquesta necessària tasca de les centrals sindicals.

Pel que fa a l'esmena 218, de fet haig de confessar que el senyor Rañé m'ha descollocat una mica, perquè, és clar, en parlar del servei 05, jo havia demanat a la Direcció General de Cooperatives i SAL que em donés quins són els seus criteris sobre aquest tema i, és clar, aleshores, suposo que deu voler els d'ocupació. Bé, en definitiva, com que a l'esmena 235 el senyor Rañé torna a insistir en aquesta qüestió, realment, li puc dir que la política del Departament i d'aquesta Direcció General està centrada en dos eixos: la formació ocupacional dels joves, com a més important, i un segon, que és el d'inserció de perso-

nes amb especials dificultats —que, per tant, no exclou els joves, i això, com ha recordat el senyor Rañé, és el fet que va provocar que el nostre Grup, conscient d'aquest fet, que no era exclusivament, encara que era majoritàriament destinat als joves, que canviéssim el títol del programa. Ara, és que aleshores, vostè, senyor Rañé, què és el que ens fa, aquí? Vostè, en aquesta esmena 235, torna a reproduir, a dir: «Com que aquell és genèric, ara en fem un d'específic de joves, i el dotem amb 5.000 milions de pessetes». Això és molt de lloar, evidentment, però, en definitiva, ens trobem amb aquell mur —no ja la piràmide de què hem anat parlant tanta estona, dels faraons—, amb un mur —que, aquest, per ara, no cau— que és el mur que vostè ens diu que, per obtenir aquests recursos, etcètera, el Govern faci el que pugui per trobar-los, i és clar, evidentment, trobar 5.000 milions en un pressupost tan ajustat com el que ha presentat i en què totes i cadascuna de les seves partides estan, doncs, pensades profundament per a la dedicació, per donar atenció als serveis que presta la nostra Administració, em sembla una tasca impossible, i per això també la votarem en contra.

Em deixava —perdoni, senyor Rañé— l'esmena 230. Aquesta esmena sí que fa referència —almenys pel que fa a la resposta—, té relació amb la Direcció General de Cooperatives i SAL, amb el servei 05, perquè aquesta Direcció General —parlant d'autoocupació— té, precisament, una partida per fer transferències corrents a empreses d'economia social. Ara, haig de reconèixer que aquesta partida —vostè ho pot constatar a l'estat de despeses— és de 300 milions, i no dels 500 milions que demana vostè. Però, una vegada més, la diferència, no sabem on trobar-la: vostè no ens la indica i, per tant, també votariem negativament aquesta proposta.

Finalment, senyor President, hi ha l'esmena número 283, que ens ha defensat la senyora Rosa Fabian, que fa referència, també, a les qüestions que prèviament havíem parlat amb el senyor Rañé, sobre el temps lliure i, concretament, sobre les competències del Departament de Treball... Jo haig de dir a la senyora Fabian que el Departament de Treball té un programa de rehabilitació a mig termini, que aquest any ja hi ha unes partides, que evidentment no són les que demana vostè, però és un programa a mig termini. El Departament de Treball creu que, ateses les necessitats i la insuficiència de les dotacions d'aquest Departament, li és de tot punt impossible donar satisfacció, l'any 1990, a la totalitat d'aquestes aportacions addicionals que demana la senyora Fabian, de manera molt detallada, per a una sèrie de residències. L'únic que puc dir, en anunciar el vot negatiu, és que, amb un xic de paciència —ja sé que és desagradable de demanar paciència en un tema interessant o important com aquest, que els treballadors puguin, en condicions econòmiques favorables, doncs, gaudir d'unes vacances—, doncs, que a mig termini —hi insisteixo— el Departament de Treball donarà satisfacció a aquestes necessitats.

Per tant, doncs, senyor President, votarem negativament aquest conjunt d'esmenes que s'acaben de defensar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació d'aquestes esmenes. Es poden votar conjuntament? (Pausa.) Doncs, així es farà.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 49 en contra i 2 abstencions. A fi que quedi en el *Diari de Sessions*, repetiré les esmenes, el número: 214, 215, 216, 217, 218, 221, 230 i 235.

Ara votem l'esmena 283, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 283 ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Passem a esmenes relacionades amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. El Grup Socialista hi té presentades tres esmenes; per a la seva defensa, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, abans de passar a la defensa d'aquestes tres esmenes voldria fer un aclariment al senyor Escudé. Abans, m'ha fet una al·lusió —almenys, això he intentat entendre— que no l'escoltava bé, m'ha dit. A mi m'agradaria explicar al senyor Escudé, en tot cas, que qui l'ha d'escoltar bé són els serveis de transcripció de la Cambra; jo l'escolto sempre que puc. En tot cas, passàrem a defensar les esmenes, les números 226, 227 i la número 228.

Totes tres esmenes van encaminades a aconseguir que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el termini de tres mesos, elabori un pla destinat al fet que TV3 emeti durant les vint-i-quatre hores del dia —això és el que proposa una esmena—; l'altra és un pla, també, que millori i augmenti la producció pròpia, per tal de potenciar la indústria àudio-visual i cinematogràfica catalana, i la tercera esmena proposa que el Canal 33 es converteixi en un canal descentralitzat per potenciar l'esport, la cultura, la vida local catalanes, conjuntament amb les televisions locals.

Aquestes esmenes són també i pertanyen al grup que no comporten un increment del Pressupost. En canvi, si es fessin aquests plans, ben segur que Televisió de Catalunya s'aproparia més al compliment dels objectius per als quals va ser creada, objectius que moltes vegades el Grup de la majoria, amb facilitat, oblida.

Que s'incrementi la producció pròpia, nosaltres pensem que és fonamental, perquè així es potenciaria la indústria àudio-visual i cinematogràfica de Catalunya. L'any passat, tots recordarem els problemes i el malestar que hi havia en aquest sector. I, per altra part, potser aniríem apartant de la producció que actualment té televisió sèries estrangeres com, per exemple, *Dallas* i altres, que, per altra part, tan mal fan pel missatge que trameten, que és bastant intoxicador per a la nostra societat. No ens convenen gens JR com a models d'home ni gaires Sue Ellen com a models de dona, ni tanta imatge de vida luxosa.

Per a nosaltres, és bàsic, d'altra banda, que el canal 33 es destini, fonamentalment —i això és el que demanem en una de les esmenes, i que considerem que incidiria d'una manera seriosa en la vida de la societat catalana—, que cobris un ampli espai esportiu, perquè Catalunya és capdavantera en esports, i cada esport té molts i molts seguidors al llarg i ample del territori, i cobrir àmpliament la informació esportiva creiem que faria un bon servei a la societat catalana.

Un altre aspecte molt important que no volem deixar de mencionar és la necessitat, també —i ho demanem en aquesta

esmena—, de cobrir la informació de la vida local, que és molt àmplia i molt rica. Feina informativa que seria, també, per descomptat, molt útil al país. En aquest sentit també seria bona la col·laboració amb les televisions locals, que en aquests moments n'hi ha bastants, al llarg i ample de tot el territori de Catalunya.

Senyor President, amb aquesta exposició donem per defensades aquestes tres esmenes, i esperem que la majoria estigui a favor de la votació d'aquestes esmenes i que, per tant, es puguin elaborar aquests plans que el Grup Socialista sol·licita.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT. Moltes gràcies, senyora Martí. Té la paraula, per fer el torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Aquestes tres esmenes, que ha presentat, en nom del Grup Socialista, la senyora Martí, tenen una sèrie d'objeccions per part nostra; per tant, estarem d'acord que es votin, però les votarem negativament, per una sèrie de motius que intentaré explicar molt sintèticament.

En primer lloc, esmena 226: pretén que TV3 emeti les vint-i-quatre hores del dia. Miri, les hores de programació lliguen un pressupost; aquest pressupost ha estat aprovat per la majoria reglamentària, els dos terços, al Consell d'Administració, i, concretament, si no em falla la memòria, són 5.574 hores per a l'any 90, per a TV3, i 1.966 per al Canal 33. L'ampliació a vint-i-quatre hores, que en números rodons i de mitjana..., perquè, com veu, senyora Diputada, les hores d'emissió previstes a TV3 i Canal 33 no són proporcionades, però en línies generals podríem dir que l'ampliació a vint-i-quatre hores significaria doblar —almenys pel que fa referència a TV3— l'emissió. I els estudis, perquè aquests estudis s'han fet..., els estudis que permetrien emetre aquestes vint-i-quatre hores suposaria un cost addicional de 5.000 milions de pessetes, amb una particularitat molt lamentable, i lògica, que és que no hi ha expectatives sòlides —ni no sòlides, em permetria dir— de gaires ingressos publicitaris que eixuguin aquest cost d'una forma..., si no total, d'una forma important —perquè evidentment i afortunadament hi ha moltes hores al dia d'audiència molt escassa; fora de noctàmbuls, jo crec que hi ha moltes hores de la nit en què els serveis televisius tenen molt poca recepció.

En qualsevol cas, qualsevol modificació, per a ampliació, necessitaria l'acord del Consell d'Administració, amb tota la mecànica legal que això estableix.

Per tant, aquesta esmena, no estem en condicions d'acceptar-la.

L'esmena següent, que parla que la Corporació Catalana elaborarà un pla destinat a millorar i augmentar la producció, jo, amb això, senyora Martí, estic molt poc preparat per intervenir-hi, per dir-li alguna cosa, perquè els meus coneixements televisius són nuls, perquè jo, pràcticament, no la miro mai: imagini's que, quan vostè parlava d'això que diu JR i Sue Ellen, no sé què diu, no sé ni de què em parla. En canvi, sí que sé —perquè m'ho han explicat, no per cap altre motiu— que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió l'any 90 preveu un 70% de producció pròpia a TV3 i un 61%, una mica menys, al Canal 33. I això, evidentment, significa un augment considerable sobre exercicis anteriors.

A continuació li podria explicar que hi ha una sèrie d'iniciatives per potenciar la indústria que vostè demana, la indústria àudio-visual i cinematogràfica catalanes, una sèrie de mesures

tècniques —i, en definitiva, amb repercussió econòmica—, i aleshores se m'ha lliurat una llarga llista de les produccions i coproduccions en relació, especialment, amb aquesta indústria cinematogràfica catalana. És una llista molt extensa —jo n'he pres uns quants noms; no sé si són significatius o no, però si més no pels títols m'han cridat l'atenció. Per exemple, està prevista una coproducció d'un film que es diu *No sé què tinc*, del productor Francesc Bellmunt; un altre que es diu *Desperta ferro*, de Jordi Amorós; *Boom boom*, de Rosa Vergés; *La teranyina* —sí, aquesta em sona perquè la van venir a filmar a l'Ajuntament de Terrassa, que és a casa meua (rialles); millor dit, està al costat de casa meua, amb la particularitat que, pel que sembla, aquest film passa l'any 1900, i la gran idea dels edils que governen, que són del seu color polític, senyora Martí, va ser posar uns quants excrements de bovins i posar sorra per eliminar l'asfaltat que al final havíem aconseguit... Bé, en definitiva hi ha una llarga llista, hi ha una llarga llista de coproduccions amb la indústria cinematogràfica catalana i, per tant, li prego que m'excusi de majors exposicions, i que, per tant, doncs, realitzant-se aquesta activitat, tant o més important que la que vostè demana, tampoc li acceptaríem l'esmena 227.

Finalment, quant a l'esmena 228, que vostè parla de la descentralització, aquesta em sembla que és una realitat —almenys, això, sí que ho he llegit—, que es segueix una política de descentralització, i ho demostra plenament la creació de les corresponalsies a Lleida, a Girona i a Tarragona, amb desconexions informatives territorials d'aquests àmbits corresponents, i també —no sé si és una primícia informativa; almenys, jo la desconecia—, i podríem rel·ligar una mica amb l'esmena que, si no he perdut la consciència del temps, hem debatut a primera hora d'aquest matí sobre l'aranès—, precisament per a enguany, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té previst l'inici d'emissions en llengua aranesa.

I, quant a la potenciació de l'esport, les poques vegades que he engegat un televisor, doncs, veig que hi ha molt esport. I, per tant, doncs, la potenciació de l'esport ja es fa. I crec que molts diputats i diputades..., no ho sé, però molts diputats d'aquesta Cambra convindran amb mi que sí que hi ha molt esport a la televisió, tant a la catalana com a la no catalana.

Per tant, doncs, per aquests motius exposats, perquè, en definitiva, totes les coses que es demanen, o ja es fan o tenen un cost prohibitiu, votaríem en contra, senyor President, d'aquest conjunt de tres esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació d'aquestes esmenes 226, 227 i 228, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes —226, 227 i 228— han estat rebutjades per 26 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a les esmenes relacionades amb altres inversions. El Grup Socialista té presentades diverses esmenes. El senyor...

El Sr. CARNICER: La senyora Utgés.

El Sr. PRESIDENT: Ah, la senyora Utgés! És que hi havia dos diputats dempeus. Senyora Utgés, té la paraula. Quines defenses?

La Sra. UTGÉS: La 251, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Els que ja estem acostumats que les Garri-

gues, la Segarra o altres comarques de Lleida siguin notícia pel seu despoblament, el seu abandonament i la seva depressió, no podem deixar d'estranyar-nos i ens deixa ben astorats quan, després que en diversos mitjans de comunicació alguns polítics de l'actual Govern de Catalunya reconeixin la importància de la construcció dels canals Segarra-Garrigues i Algerri-Balaguer, resulti que en els Pressupostos generals de la Generalitat es contemplin partides tan mínimes i tan irrisòries que no ens permetin ni el finançament de la totalitat dels projectes.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquestes actuacions ens demostren una vegada més que no hi ha una veritable voluntat política per a la correcció dels desequilibris territorials existents dins de la nostra Catalunya, i es continua practicant una política que destaca per la manca d'uns instruments específics que tendeixin a la correcció d'aquesta situació. I això és preocupant, perquè en aquestes comarques l'agricultura té una importància vital; constitueix un sector fonamental, tant des del punt de vista econòmic com social i demogràfic. De tots és ben conegut que l'erosió de les rendes familiars ha induït, en aquestes comarques, fenòmens d'emigració en massa i que apareixen actualment seriosos perills de desertització. I ha estat i és, precisament, aquesta falta d'equipaments i d'infraestructura una de les principals causes del despoblament i abandó d'aquest espai rural, que fa que es produeixi, d'una banda, un bloqueig productiu i, d'una altra, un deteriorament de la qualitat de vida.

En resum, i per acabar, el que pretenem amb aquesta esmena d'addició a la Disposició Addicional d'aquest Pressupost és que el Consell Executiu habiliti els crèdits necessaris per a la construcció dels canals Algerri-Balaguer i Segarra-Garrigues. I estem convençuts que l'aprovació d'aquesta esmena faria un important pas que permetria, si més no, reduir aquest dèficit d'estructures agràries, i es trencaria una dinàmica que en el passat s'ha caracteritzat, sens dubte, per la poca inversió des de les administracions públiques. I ens permetria també, l'aprovació d'aquesta esmena, avançar veritablement cap a l'aprofitament dels recursos hidràulics i cap a l'establiment de nous regs, tan desitjats i esperats pels ciutadans d'aquestes comarques.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara la defensa les altres esmenes; per fer-ho, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Per defensar l'esmena 255. Aquest matí el company del meu Grup, el senyor Joan Ganyet, defensava una esmena similar de plans complementaris als plans comarcals en diverses comarques de l'Alt Pirineu, per un raonament certament just i més greu del que jo vaig a defensar ara —i ho dic per endavant— amb rigorositat en el tema que se'ns presenta, per una raó —ell deia— «de situació exactament dramàtica».

No és el cas de la proposta d'aquesta esmena, que afecta dues comarques que precisament no podem dir que siguin comarques pobres, però que sí que, certament, tenen dèficits importants.

La finalitat de la nostra esmena és fer, com deia, un pla plurianual, complementari dels plans comarcals de la Garrotxa i del Ripollès, que nosaltres proposem que es doti amb 2.000 mi-

lions de pessetes i que contempli no tot, sinó bàsicament els aspectes que entenem nosaltres que són més deficitaris: xarxa de carreteres, protecció del medi, infraestructura turística i desenvolupament industrial. La finalitat de l'esmena, ja la poden endevinar les senyores i els senyors diputats: per una banda, es tracta de cobrir uns dèficits importants, uns deutes, jo diria, que té l'Administració de Catalunya envers aquestes comarques, i, per altra banda, d'impulsar actuacions per a l'equilibri territorial que tothom diu que defensa, però que a l'hora de la pràctica a vegades no hi són els recursos per a qui correspon.

Són aspectes comuns a les dues comarques. Quant a la xarxa viària, la nostra proposta seria que aquests diners anessin destinats bàsicament a complementar actuacions, que certament en algunes d'elles ja s'hi està treballant, però de manera insuficient: per exemple, la nacional 152, de Vic a Ripoll; el túnel, el famós túnel de Bianya, que de moment és un projecte, encara; la carretera internacional del coll d'Ares, on, d'aquí a uns anys —si canvien les fronteres— els francesos que entrin sabran perfectament que estan a Espanya, encara que no hi hagi la frontera, per l'estat de la carretera; la carretera C-152, que se'ns té promès, i estic segur que se'ns complirà, amb una actuació a la comarca de la Garrotxa, però que és, al nostre entendre, encara insuficient —aquesta carretera és coneguda com la «carretera de la vergonya»; per tant, el nom ja ho diu tot—; Olot-Vic —se n'ha parlat també en el tema del túnel: són dues carreteres que uneixen Olot amb Vic, totes dues adequades per passar-hi el París-Dakar—, i també la carretera —aquesta més rural— d'Oix a Baget.

Quant al medi, certament l'Alta Garrotxa agafa Ripollès, Garrotxa i part de l'Alt Empordà, i es tractaria de fer-hi una actuació des que el pla comarcal contempla una dotació, al nostre entendre, certament insuficient: 10 milions de pessetes, per a un territori tan extens com aquell, poca cosa podrem fer. I, per altra banda, suposo també que el conseller corresponent estaria agraït de tenir més dotació pressupostària per fer protecció en el Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa, dotat de recursos certament insuficients.

La infraestructura turística, per a la qual nosaltres demanem recursos, és ben evident: són dues comarques amb un potencial de futur important, i creiem que és un moment oportú per fer aquest pla complementari, a fi i efecte, per un costat, de dinamitzar l'actual cabal turístic i, per altra banda, d'enfocar correctament el seu desenvolupament per a d'aquí a un futur immediat.

Acabo, senyor President, senyores i senyors diputats, dient que quantifiquem en 2.000 milions a afegir —tal com deia— als plans comarcals. Al nostre entendre cal treure-ho del capítol del qual jo en diria «males despeses», i que ens sembla, senyores i senyors diputats, que el que proposem demanar no són paraules només del nostre Grup parlamentari: a part que tenen el suport de moltes institucions de les comarques, jo he pogut escoltar-ho també, amb simpatia, en demandes i promeses de diputats i governants de la majoria d'aquesta Cambra.

Per tant, n'espero i en desitjo el suport necessari per poder-ho tirar endavant.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Correspon ara la defensa de l'esmena 260; per fer-ho, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies. És una esmena que demana que s'habiliti un crèdit especial de 1.200 milions de pessetes per a equipaments i infraestructures per a la comarca de l'Alt Penedès. I és així perquè la comarca de l'Alt Penedès normalment sempre ha estat poc beneficiada per les inversions que ha fet la Generalitat en els seus pressupostos, però aquest any, aquest any li ha tocat ser la darrera de les comarques; és a dir, la darrera comarca en inversions de la Generalitat, amb només 311 milions de pessetes.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Naturalment el Penedès mai ha estat una comarca que reclamés molt —té una renda mitjana—, però, lògicament, el que no pot acceptar és que s'inverteixin 4.000 pessetes per any, quan mai tampoc hi ha hagut grans inversions o inversions importants de la Generalitat. L'estat de les carreteres és deficient, la Junta de Sanejament no ha treballat mai en aquell territori, les inversions en infraestructures són deficitàries i, per tant, esperàvem, d'aquest any, una resposta molt positiva. De tal manera que, fins i tot, el tema ha estat tractat en el Consell Comarcal de l'Alt Penedès, s'ha tractat, i també —diguem-ne— en la revista, el setmanari *El Tres de Vuit*, que és un setmanari que tots saben vinculat a Convergència i Unió. Davant la situació treuen la notícia, i, lògicament, sumant, sumant les paraules del President del Consell Comarcal, que, aleshores, és el delegat territorial del Departament de Governació, i, per tant, els consellers comarcals, normalment, que tots són regidors, amb confiança plena d'una persona que té un alt càrrec en l'Administració de la Generalitat, queden tranquils quan se'ls diu: «a l'espera de conèixer les possibles variacions que s'introdueixin en el projecte a fi d'avançar en el decurs i millorar la situació». Això, ho diu el senyor Joan Reventós. I repeteix una vegada més que en el tràmit això quedarà millorat —llegiré textualment: «Reventós tornava a indicar que les partides contemplades en el Pressupost de la Generalitat eren partides inicials».

Lògicament, davant d'aquesta confiança que van inspirar les paraules d'un president tan ben col·locat en el si del Govern, tant els consellers situats a l'oposició com al govern van dir, doncs, segurament, millorarà l'estat d'obres i d'inversions. No ha estat així, ni en el tràmit de ponència, ni en el de comissió, ni es va acceptar la nostra esmena ni que fos amb una esmena transaccional i, lògicament, nosaltres hem mantingut aquesta esmena, perquè creiem que és d'obligació fer més inversions a la nostra comarca. I que no se'ns digui que s'inventen els números, ni que és fruit d'una maquinació d'una esmena del Grup Socialista, sinó que són inversions concretades, que jo passaré a llegir. Per exemple, destinar d'aquests 1.200 milions de pessetes, 400 milions a la carretera de Vilafranca a Igualada en el terme —diguem-ne— del Consell Comarcal; 170, per a la millora de l'estat de la carretera de Vilafranca a Sant Jaume dels Domenys; 15, per a l'enllaç de carreteres a l'entorn de Vilafranca, la radial; la segona fase del parvulari de Gelida; els equipaments escolars per als centres escolars que han de rebre alumnes d'altres municipis en funció del nou mapa escolar; per al sanejament integral del riu Foix, el riu de Bitlles i Lavemó, que són rius altament contaminats; per a l'entrada de l'autopista de Tarragona a Gelida i a Sant Sadurní. És a dir, tot això són perspectives i demandes seculars de la comarca, que es concreten (*remor de veus*)..., seculars, sí, des que es va fer l'autopista, que

es concreten en una demanda d'iniciatives i que, lògicament, ha estat comentada pels vint-i-cinc municipis del Penedès; els seus equips de govern estan a l'espera de la votació, en aquest Parlament, d'aquesta esmena i, lògicament, esperen que aquest Parlament respongui, per una vegada, favorablement les demandes d'una comarca que sempre ha estat poc o mal tractada pels recursos de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. El torn en contra. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. És que estava tan distret escoltant les magnífiques explicacions del senyor Tomàs, que ara em regalava..., no sé què em regalava, però veig que s'hi repensa... Ah, *El Tres de Vuit!* Gràcies, gràcies, senyor Tomàs.

Bé, senyor President, disculpi'm. Anem a fer el torn en contra d'aquestes esmenes sobre temes d'inversions territorials.

En primer lloc, la senyora Utgés, en la seva condició territorial, ens ha fet una defensa de la construcció d'uns determinats canals —concretament, l'Algerri-Balaguer i Segarra-Garrigues—, que són uns canals que aquests sí que no diré secularment —com parlava el senyor Tomàs—, però sí que com a mínim fa mig segle que les administracions prometien i que l'Administració actual de la Generalitat hi donarà satisfacció. Perquè, senyora Utgés, jo li puc informar que la Junta d'Aigües té previst realitzar enguany la contractació de les obres del canal Algerri-Balaguer, i, per altra banda, la Direcció General d'Obres Hidràuliques té en fase molt avançada la redacció del projecte del canal Segarra-Garrigues, per la qual cosa, molt probablement a finals d'aquest exercici, també ja es podrà contractar. Per tant, és innecessària l'esmena i hi votarem en contra.

Aleshores, hi ha una sèrie d'esmenes: la 255, 260, 261 —perquè la 266 ja l'hem debatuda aquest matí amb el senyor Ganyet. I deixem, perquè és una mica diferent, la 262 per al final —per altra banda, no sé si s'ha defensat...

El Sr. PRESIDENT: La 262 no s'ha defensat.

El Sr. ESCUDÉ: Ah!, perdoni, per això. Bé, bé, doncs, jo pensava fer el torn al final de tot aquest conjunt d'esmenes, però no hi ha inconvenient a fer-lo ara, perquè l'argumentació crec que és coherent amb tota l'argumentació que hem fet al llarg del dia. Perquè, en definitiva, ara, senyor President, senyores i senyors diputats, han sortit una sèrie de diputats socialistes que defensen una sèrie d'inversions a la seva comarca respectiva; fins i tot el senyor Tomàs, amb tota naturalitat, ha anat parlant «la nostra comarca, la nostra comarca...», i ha demanat exclusivament per a «la nostra comarca».

Jo els voldria dir, els voldria demanar a aquests senyors il·lustres diputats socialistes, no en nom meu, sinó en nom dels seus companys —els altres diputats socialistes, que també són d'algunes comarques i que no sé per què no han estat recollides en aquesta petició, en aquesta carta als reis de grans millores per a la seva comarca—: per què, precisament, aquestes comarques i no les altres? Especialment, quan es tractava de carreteres, perquè els penso recordar que aquest matí o ahir —ja no ho sé, perquè hem perdut una mica la noció del temps— les esmenes a l'alçada de la 130 i de la 140, vostès han presentat, uns quants, una quinzena de peticions d'aval per fer unes carreteres. Com és que s'han deixat aquestes carreteres que ens expli-

caven fa uns moments? Podia ser aquell, el moment.

És clar, quina és l'argumentació? Ja l'acabo de dir. Sí: per què aquestes i no unes altres? Perquè tots han d'estar per sobre de la mitjana. Perquè encara l'esmena 255, del senyor Terradellas, defensava, doncs, amb certa modèstia, només 2.000 milions; el conjunt de totes aquestes esmenes, les que han defensat i les posteriors... No, aquí diu 2.000 per a totes dues —en una altra esmena sí que parla per a cada una—; per això dic amb certa modèstia, o almenys així ho entenia. Però, en definitiva, no ens dona tampoc quina és la seva dotació. I el cas màxim crec que és el senyor Esteve Tomàs, perquè s'ha lamentat no de la dotació que tenia la seva comarca, sinó que fos l'última comarca en el rànquing comarcal.

En aquest descordament d'iniciatives, jo ja esperava que al final el senyor Tomàs ens demanés que se suprimís l'última comarca i que no hi hagi última comarca en el rànquing comarcal de Catalunya. Perquè, en definitiva —i això és insistir una vegada més en coses òbvies, i que per això m'abstinc de continuar parlant— hem explicat en diverses ocasions —i aquest matí especialment al senyor Ganyet— que en el debat de totalitat vaig oferir —i tots vostès disposen d'exemplars, perquè em consta— la distribució d'inversions per càpita de tota una pila d'anys. I, aleshores, evidentment, hi ha unes comarques que estan més amunt i unes altres més avall. Perquè el que és impossible, com tots demanen —i nosaltres, sense necessitat que ho demanin, hi estem perfectament d'acord— és el restabliment de l'equilibri territorial, que en aquests moments tots estem d'acord que no existeix, a través de donar més a uns que als altres; el que no pot ser és donar més a tots i dir que estem reequilibrant el país.

En definitiva, aquestes esmenes, com totes les altres que vindran a continuació sobre aquesta qüestió, òbviament, les hem de rebutjar en contra. El greuge comparatiu i també l'argumentació fonamental al llarg de tot el dia d'avui: d'on surten aquests diners, d'on surten aquests 9.800 milions amb què, al llarg d'aquestes esmenes, vostès volen incrementar partides importants. Perquè jo podria anar explicant ara, com li deia al senyor Ganyet aquest matí, en totes i cadascuna d'aquestes comarques, quines inversions fa la Generalitat i ha fet, però, hi insisteixo, en aquest detall de què vostès disposen ja hi consta; per tant, senyor President, aquestes esmenes, també les votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Votarem ara aquestes quatre esmenes del Grup Socialista. Conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, conjuntament. La 251, 255, 260 i 266.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Continuem ara amb esmenes relacionades amb plans d'actuació en comarques. L'esmena 261 i 262, del Grup Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU: Només per defensar la 261..., encara que, en honor a la veritat, no sé si vinc a fer una defensa de l'esmena o un torn en contra del senyor Escudé, el qual ja ha fet el torn en contra abans de defensar-la, però vaja... El que passa és que jo li donaré arguments perquè pugui fer un torn en contra. I és que en el cas concret que jo defenso, que és defensar uns plans per a

tres comarques concretes, en contra del que ha anat dient el senyor Escudé repetidament, aquí sí que hi ha un acord del Parlament: hi ha un acord unànim del Parlament on es demana que es faci un pla comarcal per a les comarques del Priorat, la Conca de Barberà i la Terra Alta.

L'última sessió plenària de la passada legislatura, això va tirar endavant; aquest acord hi és i el van votar tots els grups, per sorpresa, fins i tot els de Convergència i Unió. I els dic que per sorpresa perquè... —ara no hi és el que llavors era portaveu, que va tenir un disgust—, com que era l'última acció política que feia el President del Parlament, el senyor Coll i Alentorn, doncs, no va voler votar contra la comarca de la qual ell és oriünd, i, per tant, va dir que hi votaria a favor, i abans de fer la cosa lletja que el President votava una cosa i el seu Grup en votava una altra, hi va votar tot el Grup a favor. Però el cert és que es va aprovar, i, per tant, hem estat esperant el compliment de la Moció, i el compliment de la Moció no ha arribat.

Jo avui he rebut una notificació del President del Parlament on em deia: «Li envio la comunicació que em fa el Conseller d'Agricultura, perquè vegi el seguiment que es fa de la Moció». I era una moció aprovada sobre el Laboratori Interprofessional Lleter. I em deia: «Miri, hem tingut una reunió». Bé, hi ha hagut una reunió, però és que en el cas del Priorat, la Ribera i la Terra Alta no hi hagut ni comunicació a la Cambra. És a dir, va ser un acord pres a consciència que no es compliria, pres pel Grup de la majoria a consciència que no es compliria; no tenien cap voluntat de complir-lo: es van veure obligats per les circumstàncies a votar-lo.

Bé, llavors jo vinc i dic, l'any passat: «Que pensen complir-lo? Posem-hi uns diners», i em diuen: «No, no ho votem», i ara hi torno, i em tornaran a dir que no —millor dit, ja m'ho han dit, el senyor Conseller..., ai!, el senyor... —ja hi arribarà, però de moment no... (*rialles*); sí, home, amb la dialèctica que ha fet avui, ha fet mèrits per ser conseller..., no diem de què, no diem de què (*fortes rialles*). El cert és que nosaltres demanem al Grup de la majoria que sigui conseqüent amb allò que va votar. I que redacti el pla i que el doti. I demanem 2.000 milions, perquè ja anem amb dos anys de retard; és a dir, això es va aprovar l'any 88, l'any 88 no es va fer res, l'any 89 tampoc, l'any 90 tampoc, i ara em sortirà el senyor Escudé i em podrà dir: «Miri, li llegeixo tot el que s'ha fet». Bé, però el pla, un pla de redreçament, no hi és, no s'ha fet. I el compromís hi era i vostès no el compleixen, i avui tornaran a votar contra vostès mateixos —sí, sí, ja m'ho ha dit, jo ho sé. Per tant, jo els vull posar de manifest que això és una clara contradicció de vostès amb vostès mateixos i una manca de respecte —i això és més greu— cap a les decisions que aquest Parlament pren. Les va pendre lliurement i, per tant, algú hauria d'assumir la responsabilitat de tirar endavant aquests plans i de dotar-los econòmicament. Jo els dono l'oportunitat que ens donin l'esperança que pensen complir allò que van votar, però, mentrestant, mentre jo sigui diputat, els ho aniré retraient cada any.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Aleu. Ara la 262; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta també és una esmena de reequilibrament territorial; el que succeeix és que, a diferència de l'esmena del senyor

Aleu, que parla de comarques de zones rurals, aquesta és de zona urbana, dels barris de Camp Clar de Tarragona, de Sant Josep Obrer de Reus i dels sis-cents habitatges de Constantí.

L'any passat ja vam començar a discutir sobre la necessitat que la Generalitat actués en aquests barris. Estem parlant de barris que tenen unes característiques molt especials: en primer lloc, perquè els habitatges d'aquests barris depenen del Consell Executiu en la mesura que n'és l'empresa ADIGSA la responsable i, després, perquè estem parlant de barris amb una problemàtica molt important, en la mesura que hi ha greus problemes de marginació i convivència i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha dubte que l'acció del Consell Executiu hauria de ser prioritària.

És indubtable que, des d'aquest punt de vista, el senyor Escudé em dirà que el Consell Executiu ha fet i fa accions. És indubtable que el nostre Grup ho ha de reconèixer, i és lògic que així sigui perquè, com deia, depenen directament del Consell Executiu en la mesura que són empreses de promoció pública d'ADIGSA. El que succeeix és que nosaltres demanem, en primer lloc, l'elaboració de plans d'actuació integrals per al desenvolupament comunitari dels tres barris, i vostès saben que no hi ha aquests plans en els tres barris, sinó que, fa molt poques dades, ha entrat al Parlament la necessitat de l'aplicació només d'un d'aquests plans al barri de Camp Clar. Però, a més a més, creiem que tampoc s'han cobert totes les necessitats, que són molt importants; és a dir, en aquests barris hi ha problemes d'habitatges, hi ha problemes de manca d'equipaments públics, hi ha també greus problemes amb l'ocupació il·legal d'aquests habitatges i també amb molts d'aquests habitatges que són buits i, fins al moment, una part important d'aquests encara no s'han donat a moltes famílies que en aquests moments ho estan demanant. Per tant, en conjunt, el Grup Socialista, el que demana és un pla amb una partida important; creiem que està molt fonamentat, en la mesura que depèn directament del Consell Executiu, però també perquè són barris que reuneixen unes característiques de depressió i marginació important i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres demanàriem el seu vot.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Té la paraula el senyor Escudé per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Gairebé estava temptat de no fer-lo, perquè els dos oradors ja han explicat quin seria el meu posicionament en contra —especialment el senyor Aleu—, perquè, per un error meu, jo ja he fet el torn en contra de la totalitat de les esmenes pensant que ja estaven defensades totes les actuacions territorials i, doncs, per omissió havia oblidat que encara faltava que el senyor Aleu ens parlés de les comarques per a ell més properes o més..., per les quals sent més inquietud. La resposta és la que ja he donat, de manera genèrica, als seus companys.

I, pel que fa referència a l'esmena 262, el senyor Abelló, doncs, ha reconegut la realitat: s'ha fet i es fa; és una esmena que ja fa diversos anys que apareix en el nostre Projecte de Pressupost; la resposta sempre és la mateixa; amb tot el que diu el senyor Abelló, hi estem d'acord. L'única cosa que m'ha semblat no sentir és la xifra: 1.500 milions. És clar, vostès, si més no, recordaran, per una intervenció —suposo— anterior meua, que especificava que ADIGSA té una dotació de 3.000 milions; vol dir que, per a aquests tres projectes de desenvolupament comunitari, desapareixeria la meitat de la dotació

d'ADIGSA i deixaria desproveïdes o molt reduïdes les atencions de molts altres dels polígons, dels projectes urbanístics o les ubicacions que depenen d'ADIGSA, que recordo que és el 5% de la població de Catalunya, com he dit abans. Per tant, inevitablement, aprovar aquesta esmena comportaria, per no deixar molt minvades altres dotacions, el que aquí es demana precisament, que és que el Consell Executiu faci transferències per portar a terme aquesta disposició. I, aleshores, aquesta esmena incideix en el defecte, almenys als nostres ulls, genèric de tot aquest conjunt de disposicions addicionals, de no dir-nos d'on han de sortir els diners, i, per tant, doncs, també, com a totes les altres, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passarem a la votació d'aquestes dues esmenes, 261 i 262.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

A continuació votem l'esmena 239, del Grup Socialista, que ja ha estat defensada, sobre avals.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem a una esmena relacionada amb el Síndic de Greuges: l'esmena 250, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ: Sí, senyor President. Fa uns mesos, el Parlament aprovava la modificació de la Llei del Síndic de Greuges, una modificació a proposta del Grup Socialista que va ser aprovada per unanimitat de tota aquesta Cambra, i, amb aquesta modificació, el que es proposava era la creació de la figura de l'adjunt al Síndic en temes de menors, pel que fa referència a joves i a infants. I, aquesta esmena, el que fa o el que intenta fer és que aquest Parlament sigui congruent amb l'aprovació de la dita Llei. L'any passat ja es va plantejar una qüestió similar i el Grup Socialista va retirar aquesta esmena precisament perquè es deia que era necessària primer la modificació de la Llei. Aquesta modificació ha estat feta, ha estat aprovada per unanimitat, i, per tant, nosaltres, el que els demanem és que, essent congruents amb aquesta modificació, s'aprovi a càrrec dels Pressupostos de la Generalitat perquè es pugui nomenar aquest adjunt. Per tant, estem segurs que tindrem el vot de tots els grups parlamentaris.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Per fer un torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta esmena és una esmena insòlita, i amb això suposo que sí que hi estarem d'acord tots —m'imagino—, perquè, és clar, amb aquesta esmena no es tracta de demanar res al Govern de la Generalitat, ni té res a veure amb el Pressupost que estem discutint en aquests moments: aquesta esmena demana que la Comissió de Govern Interior modifiqui el Pressupost del Parlament; és un tema que jo, en aquests moments, em sento incompetent per parlar-ne. Vostès saben que la Comissió de Govern Interior fa una proposta a tots nosaltres de pressupost de la nostra institu-

ció, institució de la qual, com saben perfectament, depèn el Síndic de Greuges, i, en sessió secreta, tots nosaltres, després d'analitzar-la, votem aquest pressupost, i el vam adoptar per a l'any 90, i aquest pressupost s'incorpora com a secció primera —com mereix, en ser la del Parlament, l'organisme bàsic del país—, en el Pressupost de la Generalitat de Catalunya, que es limita, el Consell Executiu, a recollir el Pressupost del Parlament i a adjuntar-lo. Aleshores, amb tot respecte, senyor Abelló, no crec que puguem votar això, perquè seria immiscir-se en competències de la Cambra per un altre camí i amb una Comissió que té la seva finalitat i la seva tramitació. Jo li proposaria que retirés aquesta esmena i que, amb vista a l'exercici de l'any 91, que el seu representant a la Comissió de Govern Interior del Parlament faci la proposta d'incrementar o de fer les modificacions que vulgui en el Pressupost del Parlament, o, si ho creuen, com sembla indicar la senyora Barenys... Jo dic: desconec si la mecànica interna d'aquesta Comissió permet la revisió del propi Pressupost, la de fer suggeriments: és un tema que crec que s'ha de debatre en el si d'aquesta Comissió; evidentment, no aquí, en aquest moment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Aquí hi ha hagut una petició de retirada; sembla que no és recollida. (Pausa.) No és recollida. Llavors, com que la Presidència és tolerant, flexible i magnànima, doncs, sotmet a votació l'esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada, la 250, per 25 vots a favor, 49 en contra i dues abstencions.

Passem a continuació a les esmenes relacionades amb control i límit de despeses. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té les esmenes 269 i 270; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. La 269 és una esmena d'addició que fa referència a la necessitat de limitar les despeses institucionals de publicitat. En concret, aquesta esmena diu: que en cap cas aquestes despeses poden excedir el 0,05% del Pressupost de la Generalitat. El nostre Grup, en l'esmena a la totalitat de retorn del Pressupost, ja va donar, crec que a bastament, xifres que demostraven l'increment importantíssim de les despeses de publicitat en aquest Pressupost i, en aquest sentit, pensem que aquesta és una disposició addicional necessària per al control d'aquestes despeses en el Pressupost.

La 270 és una altra esmena d'addició que proposa que el Consell Executiu faciliti amb caràcter urgent al Parlament el personal tècnic corresponent per a la posada en marxa d'una oficina de control pressupostari. Aquesta, ja va ser una esmena que el nostre Grup presentà l'any passat; en algunes comunitats autònomes aquesta oficina funciona —a la Comunitat Autònoma de Madrid— i, més enllà d'això, hi ha tot un seguit de comunitats autònomes que tenen, fins i tot, títols sencers, en les seves lleis pressupostàries, de la necessitat de la informació del Govern al Parlament —i aquí tinc algunes fotocòpies de la Comunitat Autònoma de València, de Navarra, d'Andalusia, amb un seguit de propostes en relació amb la necessària informació del Govern al Parlament. De fet, estem acabant les esmenes al text articulat: crec que hi ha hagut una gran coincidència, de tots els grups de l'oposició, en la necessitat que aquest sigui un

pressupost més transparent, més controlable i més rigorós; he de dir que no ho hem aconseguit, que aquest Pressupost, un cop més, serà un pressupost de difícil transparència, de difícil control i, al nostre parer, poc controlable i que, en aquest sentit, tot i que estem segurs que el senyor Escudé, en nom de la majoria, no acceptarà aquesta esmena, creiem que és important que continuament l'oposició plantegi la necessitat de la transparència del Pressupost.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra: té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Quant a l'esmena 269, crec que és obvi afirmar que les disponibilitats pressupostàries d'aquests conceptes, que vol xifrar exclusivament i de forma fixa el senyor Saura en el 0,05% del Pressupost, són variables d'una època a l'altra de l'any, d'un any a l'altre, en funció de les necessitats de fer campanyes programades del Govern, campanyes institucionals per sensibilitzar la població, campanyes que, per exemple, s'estan fent sobre l'alcohol, sobre la drogaaddicció, contra el tabaquisme, o temes de tipus cultural, la defensa de la llengua, la identitat del país; també hi ha la necessitat de formar la població sobre les activitats, sobre la prestació o sobre els serveis que presta la Generalitat i, per tant, és impossible a priori determinar la importància d'aquests conceptes i, per tant, doncs, una vegada més —perquè també és una esmena tradicional—, ens oposarem a aquesta limitació que estableix, o limitació o concreció, que estableix el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Pel que fa referència a l'esmena 270, també és una esmena —com el senyor Saura ha reconegut— que ja ve d'antic, i que la resposta, a nosaltres, ens sembla òbvia: en primer lloc, nosaltres, el Parlament de Catalunya, depenent de nosaltres —i així ho manifesta la Llei de creació— tenim un organisme, un organisme tècnic, tècnic comptable, la Sindicatura de Comptes, que en nom nostre fa tota la fiscalització de la Generalitat i del sector públic a Catalunya. Per tant, ja tenim, en principi, aquest element fonamental. En tot cas, si la Cambra cregués útil, a més a més, crear una oficina de control pressupostari addicional, la Cambra ho pot fer. Crec que seria un menyspreu per a la Cambra partir de la base que només, el personal, el pot proporcionar el Consell Executiu, com si nosaltres, representants del poble agrupats en aquest hemicicle i en aquesta institució, no fóssim capaços d'escollir persones que entenguéssim aptes per fer-ho, i, en tot cas, evidentment, la dotació econòmica hauria de córrer a càrrec del nostre Pressupost i, per tant, ja he explicat incidentalment, a conseqüència del debat que hem tingut suara sobre la qüestió del Síndic de Greuges, que és un tema que té un altre camí processal quant a adopció de partides pressupostàries. Per tant, també en aquesta esmena 270, el nostre Grup votarà negativament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Procedim a la votació d'aquestes dues esmenes, 269 i 270.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

A continuació hi ha unes esmenes relacionades amb ajuts a

municipis, presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, la 276 i 277. La 277, tinc entès que està defensada.

El Sr. SAURA: Sí, gràcies, senyor President. He defensat la 276, que feia referència al pla de cooperació amb l'Ajuntament de Barcelona, i la 277 també ha estat defensada aquest matí, que fa referència al fons de cooperació municipal. Per tant, dono les dues per defensades.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, procedim immediatament a la seva votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 22 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions.

A continuació hi ha una esmena relacionada amb igualtat d'oportunitat de les dones, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: la vol defensar, la 279? (Pausa.) Té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, com vostès molt bé saben, s'acaba de crear l'Institut Català de la Dona. L'aportació pressupostària que ens ha fet el Consell Consultiu és de 189 milions de pessetes. És obvi que és una dotació molt minsa. Jo sé que el senyor Escudé em donarà la raó en aquest cas, que és una dotació molt minsa, i ens dirà que ell està molt sensibilitzat en el tema de les dones —i ens ho va demostrar fa molt pocs dies quan ens deia en la Comissió d'igualtat que una senyora d'aquí a la porta mosca d'esquadra li feia molta pena: era un reflex clar de la sensibilització del senyor Escudé en el tema de la igualtat—; també ens demanarà paciència i ens dirà que en propers anys es dotarà aquest Institut Català de la Dona amb més diners i que tot arribarà. Això, m'imagino que serà el torn en contra i que ens dirà que, en aquest cas, malgrat que és molt sensible a aquest tema, doncs que no pot ser.

Jo li voldria dir —perquè abans, el company Víctor Gimeno, vostè deia que era utòpic— que realment el nostre Grup assumim la utopia en tant que la justícia i la igualtat no sigui una cosa ajustada al seu lloc. I per combatre aquesta autoproclamada actitud purament economicista, que també sustenten determinades ideologies, jo li voldria proposar una transaccional, i és que tots donéssim per defensades les esmenes que tenim, vostè donaria per denegades —com està fent i com farà els dies següents— totes les esmenes que queden i llavors tot el cost del funcionament del Parlament l'arbitrèssim i ens dediquéssim a les dones; ja sap, senyor Escudé, que en aquest cas no donaria lloc per 500 milions de pessetes, però ens ajudaria a tenir una mica més de paciència i ja no ens podria dir que no sap d'on surten els diners, i tots hauríem fet alguna cosa important per les dones de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Per fer el torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyora Fabian, vostè i jo discrepem moltes vegades; jo, però, sempre reconec..., jo sento una admiració per vostè (*remor de veus*), perquè vostè defensa (*remor de veus*)... Veu, senyora Fabian, com està ple de masclistes, aquesta sala? (*Rialles i remor de veus*.) Perquè vostè defensa sincerament unes posicions que no són les

meves, i reconec que normalment vostè, el que defensa, hi estigui d'acord o no, té una base sòlida. Però aquesta vegada no: no té una base sòlida perquè vostè, senyora Fabian, s'ha equivocat, s'ha equivocat de punta a punta en el que seria el meu torn en contra. Això per començar. És clar, no sé si té massa curiositat, la resta de membres de la Cambra, però quan vostè m'ha parlat que jo vaig expressar a la Comissió d'Igualtat Home i Dona que em feia pena una senyora mosso d'esquadra, jo haig d'explicar que deia que era una dia... (*Remor de veus.*) Sí, sí, la senyora Torrent hi era i ho sap perfectament. Jo el que vaig dir és que, en un moment que hi havia possibilitat d'aldarulls i alteració d'ordre públic, van sortir uns elements mossos d'esquadra alts, grossos, forçuts, protegits amb tots els enginyers de la ciència moderna, i que entremig hi havia una senyora menuda, com acostumen a ser les senyores, normalment... (*Fortes rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci. (*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: ...en peu d'igualtat amb aquells mossos d'esquadra, i aleshores jo vaig dir que, tot i que reconeixia aquesta igualtat, que jo —potser era l'esperit masculista— sentia una sensació que allò no era ben bé igual. Aleshores, vaig ser escridassat per la senyora Barenys, per la senyora Fabian i altres senyores que no recordo (*remor de veus*), i el que espero és que hagin rebut totes vostès un escrit que els vaig fer arribar després, una fotocòpia, d'una persona que no té res a veure amb nosaltres, un responsable de les forces antiavalots franceses, que deia exactament el mateix, deia: «Per raons òbvies, en els elements antiavalots» —tot i que la policia francesa està farcida de personal de sexe femení—, «per raons òbvies» —diu ell—, «en les unitats antiavalots, no les hi hem posat». Ja sé que possiblement aquella senyora em podia donar la volta i mitja a mi amb totes les meves capacitats defensives, però, ho sento, ho lamento, és una reacció instintiva. Però, bé, això no és el tema que discutíem. (*Remor de veus.*)

Vostè em deia també que hi havia una dotació de 189 milions, que nosaltres li diríem que no hi havia res a fer, que tinguessin paciència i que ja ho veuríem, i no és així, senyora Fabian, no és així, perquè el nostre Grup, també conscient que, malgrat que és una dotació important, 189 milions, a un organisme que comença, nosaltres, i especialment les senyores diputades del nostre Grup i el ponent senyor Francesc Codina, que m'acompanya, van ser conscients també d'aquesta mateixa preocupació de vostès, i escorcollant a fons les diverses partides van trobar una sèrie de partides que podien ser reduïdes lleugerament, totes i cadascuna d'elles, i van aconseguir acumular 100 milions de pessetes, de forma que en aquests moments —això va aprovar-se en Comissió— la dotació d'aquest organisme autònom és de 289 milions de pessetes; no és òbviament els 500 que diu vostè, però és la quantitat que al nostre entendre podria obtenir-se. I, per això, aquí sí, com que vam ser capaços de trobar una dotació que podia ser modificada, ho vam fer; en els altres casos, hem votat negativament, no globalment, ho hem explicat en cada moment. Per tant, la institució és perfectament vàlida, aquesta alternativa dialèctica política és fonamental per a la democràcia en el nostre país i, per tant, crec que és bo. I, quant a no-acceptació de cap més esmena, doncs, miri, n'acceptarem una, després, no del seu Grup, però una esmena que mai acceptàvem, doncs avui l'acceptarem.

Per tant, el que sí que no acceptarem és aquesta esmena, per-

què la diferència que vostè ens demana (*remor de veus*), aquesta esmena que vostè demana, la diferència d'uns 200 milions —en números rodons— de més, no hem sabut trobar-los enlloc més i, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Votem aquesta esmena, la 279.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

A continuació passem a una esmena que pretén l'addició d'una nova disposició transitòria, l'esmena 292, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena és una esmena d'addició que el que pretén és fixar que el personal interí de la Generalitat percebrà durant enguany el 95% de les retribucions bàsiques i el 100% de les retribucions complementàries corresponents al lloc de treball ocupat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, per a un torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, també molt breument. Els percentatges que indica aquesta Disposició Transitòria són els percentatges que estableix el Pressupost de l'Estat i l'Administració de l'Estat, i, per l'argumentació que ja vam donar en començar aquest debat en les esmenes corresponents a l'article 20 i següents sobre retribució de personal, és obvi que ens hem de conformar, agradés o no agradés, a aquestes prescripcions també en el nostre Pressupost, i per això votarem en contra de suprimir aquesta Disposició Addicional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a votació d'aquesta esmena 292.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 52 en contra i 2 abstencions.

Votem a continuació la Disposició Transitòria, d'acord amb el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Disposició Transitòria ha quedat aprovada per 53 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem a les esmenes a les Disposicions Finals. A la Disposició Final Primera hi ha l'esmena 293, de l'Agrupació del CDS, que ja va ser defensada; per consegüent, passem a la votació d'aquesta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Votem... No: Disposició Final Tercera, esmena socialista, número 294; per a la seva defensa, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Defensaré l'esmena 294, que és una esmena de modificació, que és molt breu, i diu: «Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*». Aquesta és l'esmena que nosaltres proposem; en canvi, el text proposa que la Llei de Pressupostos entri en vigor el mateix dia. Nosaltres donarem dues raons per defensar aquesta esmena: una raó de tipus tècnic i una altra raó de tipus pràctic.

Nosaltres creiem que seria una bona mesura de seguretat jurídica acceptar aquesta esmena, perquè pogués entrar en vigor la Llei de Pressupostos l'endemà de la seva publicació. Perquè, si no, en tot cas, s'hauria de posar de manifest en quina hora del dia en què es publica entrarà en vigor. A les dotze de la nit —i, per tant, s'hauria d'interpretar que s'ha repartit el *Diari Oficial de la Generalitat* abans—, a les sis del matí, a les dotze del migdia? Per tant, pensem que crea una problemàtica i un problema de seguretat jurídica. Per altra part, també el fet que els Pressupostos de la Generalitat d'aquest any s'aprovin, pràcticament, amb cinc mesos de retard, pensem que tampoc vindrà d'un dia i es donaria més garantia. I, per altra part, quan en el *Diari Oficial de la Generalitat* es publica qualsevol text que requereix una publicació per informar sempre a tercers, i normalment hi ha termini, en aquests edictes, o en aquests terminis que es donen, sempre es diu, si és... «estarà exposat al públic quinze dies», es compten aquests dies sempre a partir de l'endemà de la seva publicació. Per tant, ens semblaria molt encertat que fos acceptada aquesta esmena.

I també donarem una raó pràctica, encara que el Grup Socialista no vam introduir un apartat nou, però que creiem molt interessant i que potser es podria estudiar per part del Grup de la majoria: és la problemàtica que crearà l'aplicació de la Llei de Pressupostos pel que fa a l'annex de sanejament, perquè, evidentment —i és una problemàtica que es traspasa als ajuntaments, la seva aplicació, i una vegada més, el Grup de la majoria, tinc la sensació que serà molt poc respectuós amb l'Administració local—, perquè pensem que, si aquesta Llei s'aprova un..., qualsevol dia, i no es determina el termini en el qual entrarà en vigor, pel que fa a l'annex aquest que comentava de sanejament, crearà molts problemes de liquidació a l'hora de liquidar el cànon de sanejament —problemes de liquidació— i, alhora, obre un camp molt ampli perquè els possibles usuaris puguin posar recursos a aquesta aplicació, que al cap i a la fi, doncs, correspon a l'ajuntament. Nosaltres proposaríem, encara que això no ho conté el text, que s'afegís en aquesta Disposició que, pel que fa a l'annex del cànon de sanejament, entraria en vigor a partir de l'1 de juliol, atès que les liquidacions es solen produir als ajuntaments trimestralment o semestralment.

En tot cas, crec que els dos punts són importants que siguin valorats per la majoria i nosaltres esperem aconseguir el vot favorable de tots els grups de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Per a un torn en

contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President.

Faria un torn en contra de la segona part de l'explicació de la senyora Martí, però, com que sóc respectuós amb el Reglament, i ja que ella no pot fer un torn a favor, com ha fet, jo no puc fer un torn en contra, perquè no hi ha esmena viva sobre aquesta qüestió ni mai ha existit. Per tant, em limitaré a tractar el tema de l'esmena 294.

Aquesta és una esmena tradicional del Grup Socialista, que nosaltres normalment no hem acceptat, i no l'hem acceptat per una raó, que em sembla a mi d'utilitat pràctica, que és la següent. Vostès saben que normalment s'han fet i s'ha aconseguit —amb grans esforços— aprovar el Pressupost de cada exercici en els darrers dies finals d'any de l'exercici anterior, perquè suposo que tots vostès són conscients del trasbals administratiu —significa canviar programes informàtics, entre d'altres coses, i avui dia ja saben la transcendència que té, això—, que només fos per un dia que s'hagués d'habilitar..., s'hagués de prorrogar un pressupost per manca de publicació; per això, aquest termini tan breu que normalment hi ha entre l'aprovació al nostre Parlament del Pressupost de l'any següent i la seva publicació, és el que feia imperatiu, per assegurar el tracte successiu, que entrés en vigor —amb totes les pegues que la senyora Martí, amb tota raó, ens deia d'entrar en vigor el mateix dia de la publicació. Enguany aquesta no és la situació, perquè, com deia bé la senyora Diputada, estem a meitats de l'any, pràcticament, o gairebé, estem acabant el mes de maig i, per tant... (*remor de veus i rialles*). Bé, deixi'm rectificar: quan acabem aquest debat de Pressupost estarem acabant el mes de maig (*rialles*). I, per tant, doncs, realment, no hi ha cap inconvenient a donar satisfacció a aquest primmirament jurídic de la senyora Diputada i, per tant, aquest any acceptarem l'esmena; l'any que ve, en funció... —millor dit: aquest any—, en funció del Pressupost de l'any 91, veurem que passarà, aquest any.

Per tant, senyor President, anunciem el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Estiguin tranquils, les seves senyories, perquè abans de mitjans de l'any l'hauré aprovat, aquest Pressupost.

Sotmetem a votació aquesta esmena, la 294.

Vots a favor? (*Remor de veus i rialles*.)

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara, ens resta votar les disposicions finals... Una per una, sembla. O es poden votar conjuntament? (*Pausa*.) Conjuntament.

Primera i segona... I la tercera per què no? (*Pausa*.) Ha quedat aprovada en ser admesa l'esmena; doncs, la primera i la segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions finals han quedat aprovades per 64 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Fins demà a dos quarts de deu, se suspèn la sessió.

(*És un quart de deu del vespre i onze minuts*.)

SUBSCRIPCIÓ


BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA


DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(per/seu al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

